

ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา

ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำต่างๆ แต่งประโยค สะกดการันต์ ตลอดจนใช้เครื่องหมายประกอบการเขียนไม่ถูกต้อง

ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเท่าที่พบจากข้อมูล แบ่งออกได้ดังนี้ คือ

- 2.1 ข้อผิดพลาดในการใช้คำ
- 2.2 ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค
- 2.3 ข้อผิดพลาดในการสะกดการันต์
- 2.4 ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
- 2.5 ข้อผิดพลาดในการใช้อักษรย่อ
- 2.6 ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวง
- 2.7 ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายเพราะฉะนั้น

2.1 ข้อผิดพลาดในการใช้คำ

ข้อผิดพลาดในการใช้คำ หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำและกลุ่มคำ ตลอดจนสำนวนเปรียบเทียบกับไม่ถูกต้อง ไม่สัมพันธ์หรือสอดคล้องกัน หรือไม่ก็ใช้เกินความจำเป็น

ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำแบ่งออกได้เป็น 7 ชนิดคือ

- 2.1.1 การใช้คำผิด
- 2.1.2 การใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่
- 2.1.3 การใช้คำและกลุ่มคำไม่เสมอกัน
- 2.1.4 การใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย
- 2.1.5 การใช้คำภาษาพูดในภาษาเขียน

2.1.6 การใช้จำนวนและการเปรียบเทียบผิ

2.1.7 การใช้จำนวนต่างประเทศในการเขียนภาษาไทย

2.1.1 การใช้คำผิ

"คำ" เป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในการใช้ภาษา ผู้ใช้ภาษาควรจะต้องรู้จักจำแนกจำนวนมาก และรู้จักความหมายที่ถูกต้องของคำทุกคำที่ใช้ เพื่อจะได้แสดงความคิด ความรู้สึกได้อย่างถ้วน ถูกต้อง และกว้างขวาง ถ้า ผู้ใช้ภาษาไม่ระมัดระวังเลือกใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม ก็จะทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจหรือ เข้าใจไม่ถูกต้องตรงตามที่ต้องการ การใช้คำไม่ตรงหรือไม่ถูกต้องตามความหมายนับ ได้ว่าเป็นข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา

ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาใช้ภาษาผิดพลาดเพราะเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจจะมาจากสาเหตุหนึ่งสาเหตุใดหรือหลายสาเหตุดังต่อไปนี้ คือ คำบางคำมีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันแต่ใช้แทนกันไม่ได้ คำบางคำหรือส่วนของคำบางคำ มีเสียงใกล้เคียงกัน แต่ละคำจะมีความหมายเฉพาะตัว ซึ่งอาจจะเหมือนหรือใกล้เคียงหรือแตกต่างจากอีกคำหนึ่งก็ได้ แต่ทุกคำจะมีความสัมพันธ์กับคำอื่นหรือบริบทที่คำนั้นปรากฏแตกต่างกันไป เช่นคำว่า "มาก" กับ "ชุม" มีความหมายคล้ายคลึงกัน เช่น เราอาจจะพูดว่า "ที่นี่มีชุม" หรือ "ที่นี่มีชุมมาก" ได้ แต่จะบอกว่า " *ที่นี่มีนักศึกษาชุม" หรือ " *ที่นี่มีหนังสือชุม" ไม่ได้เป็นต้น

การใช้คำในภาษาไทยนอกจากจะพิจารณาใช้ให้ถูกไวยากรณ์ ใช้ให้ถูกความหมายแล้ว ยังจะต้องพิจารณาว่าคำเหล่านั้นจะ "ปรากฏ" คู่กันได้หรือไม่ และเมื่อปรากฏคู่กันแล้วจะได้ความหมายตรงตามที่ต้องการหรือไม่อีกด้วย ในข้อมูลที่น่ามาศึกษานั้นได้พบว่า นักศึกษารู้จักคำที่นำมาใช้ไม่เพียงพอ จึงได้ใช้คำจากความหมายแต่เลือกคำมาใช้ผิดคำบ้าง ใช้คำผิหน้าที่ทางไวยากรณ์บ้างและใช้คำถูกหน้าที่แต่ผิดความหมายบ้าง ข้อเขียนของนักศึกษานั้นจึงนับว่ามีข้อผิดพลาดซึ่งจะแยกเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้คือ

2.1.1.1 การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด

2.1.1.2 การใช้คำผิดหน้าที่

2.1.1.3 การใช้คำผิดความหมาย

2.1.1.1 การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด

การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด แบ่งออก

ได้ดังนี้คือ

2.1.1.1.1 การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิด

2.1.1.1.2 การใช้คำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันผิด

2.1.1.1.1 การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิด

การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกคำที่มีเสียงใกล้เคียงกับอีกคำหนึ่ง เสียงที่ใกล้เคียงกันอาจเป็นทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงพยัญชนะท้าย เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ บางกรณีเสียงที่ใกล้เคียงกันอาจจะสลับพยางค์กัน เช่น เสียงพยัญชนะต้นในพยางค์แรกของคำที่หนึ่ง เหมือนกับเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่สองของคำที่สอง และเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่สองของคำที่หนึ่ง เหมือนกับเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์แรกของคำที่สอง เป็นต้น

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเลือกใช้คำ

ที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิดมีดังนี้

ตัวอย่าง (1) กิริยามารยาทของหญิงไทยสมัยนี้กระข้างกระเคื่องไม่เรียบร้อย
-กระโทกกระเทก

คำ "กระข้างกระเคื่อง" เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า "แข็ง ไม่อ่อนนุ่ม เอาใจออกห่าง ไม่ยอมอ่อนน้อมอย่างเคย" ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค เพราะ "กระข้างกระเคื่อง" จะใช้ในกรณีที่ผู้ใดเคยตกอยู่ในอำนาจหรือการปกครองของผู้อื่นเปลี่ยนใจ และไม่ยอมประพฤติปฏิบัติตามคำสั่ง เช่น เคย

เช่น "เจ้าเมืองประเทศราชมักจะกระด้างกระเดื่อง เมื่อคิดว่าเป็นประเทศที่มีกำลัง
 ทอแล้ว" ในที่นี้ต้องใช้คำว่า "กระด้างกระเดื่อง" ซึ่งเป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า
 "มีกิริยามารยาทไม่เรียบร้อย"

(2). คำรวมเป็นผู้ที่คอยถ่วงเวลาและไม่คอยสนใจเกี่ยวกับการจำกัด
 - จำกัด

สีงาก็เกี่ยวข้องกับ ในการกระทำผิด

คำ "จำกัด" เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า "กำหนด หรือ
 ซัดคั้นไว้โดยเฉพาะ" เป็นคำที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค เพราะ
 "จำกัด" จะใช้ในกรณีที่เราต้องการกำหนดสิ่งหนึ่งสิ่งใด เช่น "เมื่อคุณมีน้ำหนักเพิ่ม
 ขึ้น คุณควรจำกัดอาหาร" ในที่นี้ประโยคตัวอย่างควรใช้คำว่า "จำกัด" ซึ่งเป็น
 คำกริยาที่มีความหมายว่า "ซัดคั้น ปราม ทำให้สิ้น"

(3). ในเรื่องการปกครองที่ได้เปลี่ยนจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชมา
 - ระบบ

เป็นระบอบประชาธิปไตย ซึ่งใช้ในปัจจุบันนี้

คำ "ระบบ" เป็นคำนามที่มีความหมายว่า "ระเบียบเกี่ยวกับการ
 การรวมสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะซับซ้อนให้เข้าล้าซับซ้อนประสานกันเป็นอันเดียว" เช่นกล่าว
 ถึง ระบบการศึกษา ระบบข้อมูล เป็นต้น ดังนั้น คำ "ระบบ" จึงมีความหมายไม่เข้า
 กับเนื้อความในประโยค ในที่นี้ต้องใช้คำว่า "ระบอบ" ซึ่งเป็นคำนามที่มีความหมายว่า
 "แบบอย่าง ขรรณนิยม ระเบียบการปกครอง"

2.1.1.1.2 การใช้คำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันผิด

การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันผิด หมายถึง
 การที่นักศึกษาเลือกใช้คำที่มีส่วนของความหมายใกล้เคียงกัน แต่ทว่าความหมายเฉพาะ
 ของแต่ละคำนั้นแตกต่างกัน

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเลือกใช้คำที่มีความ
 หมายถึงใกล้เคียงกันผิดมีดังนี้ คือ

ตัวอย่าง

(1) เมื่อกล่าวถึงเมืองไทย ทุกคนจะนึกไปถึงเมืองที่มีความสงบ
ร่มเย็นคือเงาของพระพุทธศาสนา

- ร่มเงา

คำ "เงา" เป็นคำนามที่มีความหมายว่า "ส่วนที่มีค เพราะมี
วัตถุบังแสงทำให้มองเห็นเป็นรูปของวัตถุนั้น รูปที่ปรากฏในของใสหรือเป็นมัน เช่น น้ำหรือ
กระจก อาณาเขตหลังวัตถุที่แสงเคลื่อนที่ไปกระทบวัตถุนั้นแล้วแสงเคลื่อนที่ไปไม่ถึง
ทั้งหมด" ซึ่งเป็นความหมายที่ไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค เพราะพระพุทธศาสนาไม่
ใช้สิ่งของที่จะมีเงาทอดให้เห็นได้ ในที่นี้ต้องใช้คำว่า "ร่มเงา" ซึ่งมีความหมายว่า
เครื่องช่วยป้องกันความเดือดร้อน เหมือนร่มเงาที่ปกอยู่เบื้องบนเพื่อกันแดดกับฝนฉะนั้น

(2) เขาไปขอร้องต่อผู้ใหญ่ 'ขอผ่อนผันเวลาออกไปอีก

- ยืด

คำ "ผ่อนผัน" เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า "ลดหย่อนตาม
ลดหย่อนให้" และคำนี้จะใช้ในความหมายที่ต้องการให้ "ทำให้ผ่อนลง" แต่ถ้าจะใช้
ในความหมายที่เกี่ยวกับการลดหย่อนก็ต้องเป็นการลดหย่อนหรือผ่อนผันเรื่องราวหรือ
การกระทำต่าง ๆ ในที่นี้ควรใช้คำว่า "ยืด" ซึ่งเป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า "เปลี่ยน
เวลาจากที่กำหนดไว้เดิม ทำให้นานออกไป"

(3) อย่าให้ความสบาย ความสนุกชั่ววูบ มาเป็นเครื่องทำให้เรา

- ชั่วครั้งชั่วคราว^x

- ชั่วแล่น

เสียเวลาไป

คำ "ชั่ววูบ" เป็นคำวิเศษณ์ขยายกลุ่มคำ (ความสบายและ
ความสนุก) มีความหมายว่า "ลักษณะที่ไปเร็ว มาเร็ว" จะใช้ขยายคำที่มี
ความหมายเกี่ยวข้องกับเรื่องของอารมณ์ ความคิด เช่น อารมณ์ชั่ววูบ ในที่นี้ควรใช้
คำว่า "ชั่วครั้งชั่วคราว" ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า "ระยะเวลาที่ไม่นาน ไม่
ประจำ ไม่ตลอดไป" หรือจะใช้คำ "ชั่วแล่น" ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า
"ระยะเวลาที่เป็นไปชั่วครู่ชั่วคราว"

(4) เวลาใครมีเรื่องเดือดร้อนคราวเป็นคราวตาย ไปหา
-แทบเป็นแทบตาย

ตำรวจให้คำเป็นคดี แต่กว่าจะคำเป็นคดีให้ได้ ต้อง
มีสินน้ำใจให้เสียก่อน

-สินบน
-ค่าน้ำร้อนน้ำชา

คำ "สินน้ำใจ" เป็นคำนามที่มีความหมายว่า "เงินหรือทรัพย์สินที่จะให้เป็นรางวัล" ของตอบแทนหรือรางวัลที่จะให้เป็นสินน้ำใจนั้นให้หลังจากที่ได้รับความช่วยเหลือแล้ว โดยผู้ช่วยเหลือไม่ไ้หวังของตอบแทน ในที่นี้ควรใช้คำว่า "สินบน" หรือ "ค่าน้ำร้อนน้ำชา" ซึ่งเป็นคำนามที่มีความหมายว่า "ทรัพย์สินหรือสิ่งของที่ให้เป็นเครื่องบูชาคุณ หรือตอบแทนผู้ที่จะช่วยเหลือให้สำเร็จตามประสงค์ ทรัพย์สินที่จะให้เพื่อจูงใจให้ทำผิดต่อหน้าที่โดยผู้ให้มุ่งประโยชน์ของตน" ดังนั้นคำว่า "สินบน" จึงตรงกับความหมายของเนื้อความในประโยค และการให้สินบนนั้นให้ก่อนที่จะได้รับความช่วยเหลือ

(5) จึงมีการส่งบุตรหลานเข้าเรียน เพื่อรับความรู้ และชักนำ
-นำ

เอาความรู้มาใช้เป็นหลักในการประกอบอาชีพ

คำ "ชักนำ" เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า "เกลี้ยกล่อมหรือ แนะนำให้เห็นคล้อยตาม" เช่น คุณลุงเป็นผู้ชักนำฉันเข้ามาทำงานในบริษัทนี้ คำกริยา "ชักนำ" เป็นกริยากรรม มีกรรมตรงเป็นบุคคลเสมอ ในที่นี้ควรใช้คำว่า "นำ" ซึ่งเป็นคำกริยาจึงตรงกับความหมายของเนื้อความในประโยค

(6) เราไม่ต้องไปโทรศัพท์ทางไกลตามสถานีต่าง ๆ

-ชุมสายโทรศัพท์

คำ "สถานี" เป็นคำนามที่มีความหมายว่า "หน่วยที่ตั้งเป็นที่พักหรือที่ทำการ" และหน่วยที่ตั้งเป็นที่พักหรือที่ทำการนี้ก็เรียกแตกต่างกันไป เช่น สถานีตำรวจ สถานีรถไฟ เป็นต้น ส่วนหน่วยที่ทำงานที่เกี่ยวข้องกับด้านโทรศัพท์จะ

เรียกว่า "ชุมสายโทรศัพท์" ซึ่งมีความหมายว่า "ศูนย์กลางชุมสายโทรศัพท์" และเป็น
 ที่ที่สายโทรศัพท์หมายเลขต่าง ๆ เชื่อมติดต่อกัน ในที่นี้จึงควรใช้คำ "ชุมสายโทรศัพท์"
 แทนคำ "สถานี"

(7) ข้าพเจ้าจะเป็นทุนในการลงทุนทั้งหมดของประชาชน แล้วรับ

-นายทุน

ชื่อผลิตภัณฑ์ที่ผลิตออกมาได้ นั้นหมายความว่าข้าพเจ้าจะ
 พยายามศึกษาปัญหาเรื่องพ่อค้าคนกลาง

คำ "ทุน" เป็นคำนามที่มีความหมายว่า "ของเดิมหรือเงิน
 เก็บที่มีไว้ ลงไว้ กำหนดไว้ จัดตั้งไว้ เพื่อประโยชน์ให้งอกงาม" เช่น เรามีทุน
 หนึ่งแสนบาท ในที่นี้ต้องใช้คำว่า "นายทุน" ซึ่งมีความหมายถึง "ผู้ที่เป็นเจ้าของทุน
 ที่ใช้ในการผลิตสินค้า ผู้ลงทุนประกอบกิจการหรือออกทุนให้ผู้อื่นประกอบกิจการ"

(8) แต่ส่วนน้อยที่ทำให้ภาพจน์ของตำรวจเปลี่ยนไป ซึ่งถ้าไม่รีบ

แก้เสียตอนนี้ ต่อไปจะกลายเป็นส่วนใหญ่

-แก้ไข

คำ "แก้" เป็นคำกริยาที่มีความหมายหลายอย่างเช่น
 "ทำให้คลายจากที่แน่นที่ติดขัดหรือที่เป็นเงื่อนเป็นปม เช่น แก้ปม ทำให้หลุดให้พ้น เช่น
 แก้กติ ทำให้หาย เช่น แก้อัน "ซึ่งความหมายเหล่านี้ไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค
 ในที่นี้ควรใช้คำว่า "แก้ไข" ซึ่งมีความหมายว่า "ทำส่วนที่เสียให้คืนดีอย่างเดิม"
 คัดแปลงแก้ไขให้ดีขึ้น"

(9) เพราะนักศึกษาเป็นชนกลุ่มมากในประเทศ

-ใหญ่

คำ "มาก" เป็นส่วนของกลุ่มคำ "กลุ่มมาก" ซึ่งเป็นคำ
 วิเศษณ์ขยาย "ชน" "มาก" มีความหมายว่า "หลาย" ในที่นี้ใช้คำ "มาก" ไม่ได้
 ไทยจะไม่พูดว่า "กลุ่มมาก" แต่จะพูดว่า "กลุ่มใหญ่" หรือ "ส่วนมาก" และ
 "ส่วนใหญ่" ในที่นี้คำว่า "ใหญ่" จึงเหมาะสมเพราะนักศึกษาคงต้องการแสดง
 ความหมายว่ากลุ่มของนักศึกษามีเพียง 1 กลุ่มแต่นักศึกษาจำนวนมาก

(10) สมัยก่อนประเทศไทยได้รับฉายาว่า สยามเมืองยิ้ม
-สมญา

คำ "ฉายา" เป็นคำนามที่มีความหมายว่า "ชื่อที่พระอุปัชฌาย์ตั้งให้เป็นภาษาบาลี เมื่ออุปสมบท ชื่อที่ตั้งให้กันเล่น ๆ หรือลักษณะที่หมายรู้กันในหมู่คณะ" "ฉายา" มักจะตั้งให้แก่ผู้ที่ประพฤติกไปทางไม่ดี ในที่นี้ควรใช้คำว่า "สมญา" ซึ่งมีความหมายว่า "ชื่อ นามที่ผู้อื่นตั้งให้" และมักจะตั้งให้กับผู้อื่นที่มีความรู้ความสามารถหรือเชี่ยวชาญในการต่าง ๆ ที่มีคุณประโยชน์

(11) พยายามรื้อฟื้นวัฒนธรรมประเพณีที่ดีในอดีต นำมาใช้
-ฟื้นฟู

ในปัจจุบันอีก

คำ "รื้อฟื้น" เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า "เอาขึ้นมาทำใหม่" มักจะใช้กับเรื่องราวเหตุการณ์ที่ผ่านมานานจนกระทั่งหลายคนลืมไปแล้วหรือไม่มีผู้ใดนึกถึงแล้ว แต่ในที่นี้ "วัฒนธรรมประเพณี" นั้นยังคงอยู่ แต่ทว่าลคน้อยจากในอดีต และเมื่อต้องการจะให้วัฒนธรรมประเพณีที่ดีงามกลับมาอีก ควรจะใช้คำว่า "ฟื้นฟู" ซึ่งมีความหมายว่า "ทำให้กลับเจริญงอกงาม"

(12) สิ่งที่จะคุ้มครองและป้องกันประชาชนให้พ้นจากอันตราย
-ผู้

ก็คือตำรวจ

คำ "ผู้" เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่ หมายถึง "คน ซึ่งในที่นี้คือ "ตำรวจ" ส่วน "สิ่ง" เป็นคำสรรพนามเช่นกัน แต่ใช้แทนคำนามที่หมายถึง "สิ่งของ"

2.1.1.3 การใช้คำผิพจน์

การใช้คำผิพจน์ หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกคำมาใช้ไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำนามในตำแหน่งของคำกริยา ใช้คำบุพบทในตำแหน่งของคำกริยา เป็นต้น ในภาษาไทยเมื่อตำแหน่งของคำผิพจน์ไปก็จะทำให้หน้าที่ของคำผิพจน์ตามไปด้วย

เพราะในภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อบอกหน้าที่เมื่อนำคำชนิดต่าง ๆ มาเรียงกันเป็นประโยค

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้คำผิดหน้าที่มีดังนี้คือ

- 2.1.1.3.1 ใช้คำกริยาแทนที่อาการนาม
- 2.1.1.3.2 ใช้คำกริยาแทนที่คำสันธาน
- 2.1.1.3.3 ใช้อาการนามแทนที่คำกริยา
- 2.1.1.3.4 ใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา
- 2.1.1.3.5 ใช้คำบุพบทแทนที่คำช่วยหน้ากริยา
- 2.1.1.3.6 ใช้คำนามแทนที่คำช่วยหน้ากริยา
- 2.1.1.3.7 ใช้คำประพันธสรรพนามแทนที่คำกริยา
- 2.1.1.3.8 ใช้คำประพันธสรรพนามแทนที่คำสันธาน

2.1.1.3.1 ใช้คำกริยาแทนที่อาการนาม

การใช้คำกริยาแทนที่อาการนาม หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำผิดโดยเลือกใช้คำกริยาในตำแหน่งที่ควรจะเป็นอาการนาม

ตัวอย่าง (1) ในทางที่ ศึกษา เป็นพลังหนึ่งที่ทำให้ประเทศไทยไปสู่ความเจริญ
- การศึกษา

คำ "ศึกษา" เป็นคำกริยา แต่ปรากฏในตำแหน่งประธาน ซึ่งควรจะต้องเป็นคำนาม ดังนั้นจึงต้องเปลี่ยนคำกริยา "ศึกษา" ให้เป็นคำนาม โดยวิธีเพิ่มคำ "การ" หน้าคำ "ศึกษา" เป็น "การศึกษา"

(2) การกระทำของตำรวจทำให้ประชาชนเสื่อมศรัทธาและยังเป็น
บ่อนทำลาย ประเทศชาติด้วย

- การบ่อนทำลาย

คำ "บ่อนทำลาย" เป็นคำกริยา แต่ปรากฏในตำแหน่งกรรมซึ่งควรจะต้องเป็นคำนาม ดังนั้นจึงต้องเปลี่ยนคำกริยา "บ่อนทำลาย" ให้เป็นคำนามโดยวิธีเพิ่มคำ "การ" หน้าคำ "บ่อนทำลาย" เป็น "การบ่อนทำลาย"

2.1.1.3.2 ใช้คำกริยาแทนที่คำสันธาน

การใช้คำกริยาแทนที่คำสันธาน หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำกริยา โดยใช้คำกริยาในตำแหน่งที่ควรจะเป็นคำสันธาน

ตัวอย่าง (1) แทนที่นักศึกษาจะเป็นพลังในการเปลี่ยนแปลงสังคม กลับสร้างปัญหาให้แก่สังคมมากยิ่งขึ้น คือ เห็นแก่ตัวกัน จึงเป็นเหตุให้
- เพราะ

เกิดปัญหาต่าง ๆ

คำ "คือ" เป็นคำกริยาซึ่งแสดงว่าข้อความที่มาก่อนหน้าและข้างหลังคำคือ จะมีความหมายและหน้าที่อย่างเดียวกัน ในที่นี้ควรเปลี่ยน "คือ" เป็น "เพราะ" ทำให้ความหมายของข้อความนี้สอดคล้องกัน คือ ข้อความหลัง "จึง" จะบอกผล ส่วนข้อความหลัง "เพราะ" จะบอกเหตุ

2.1.1.3.3 ใช้อาการนามแทนที่คำกริยา

การใช้อาการนามแทนที่คำกริยา หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำกริยา โดยใช้อาการนามในตำแหน่งที่ควรจะเป็นคำกริยา

ตัวอย่าง (1) การสอบก็เช่นเดียวกัน กลับจากการเรียนในแต่ละวันเราต้องมา
- เรียน(หนังสือ)

ทบทวนแต่ละวิชา

คำ "การเรียน" เป็นคำนาม ควรเปลี่ยนจากคำนาม "การเรียน" เป็นคำกริยา "เรียน" เพราะในภาษาไทยเราพูดว่า "กลับจากดูภาพยนตร์ กลับจากเที่ยว และเพื่อให้ความหมายชัดเจนขึ้นจะเพิ่มคำ "หนังสือ" ท้ายคำกริยา "เรียน" ก็ได้

(2) เมื่อเราตั้งความหวังตามที่เราปรารถนาแล้ว สิ่งแรกที่จะต้องทำ ก็คือ ความมุมานะ และบากบั่นจนถึงสิ่งนั้น
- มุมานะ

คำ "ความมุมานะ" เป็นอาการนาม ควรเปลี่ยนจากอาการนาม เป็นคำกริยา "มุมานะ" เพราะข้อความที่นำมาก่อนเน้นการกระทำ พิจารณาจากกลุ่มคำ

"จะต้องทำ" และคำกริยาสุดท้ายคือ "ขากมัน" ดังนั้นจึงต้องใช้คำกริยา "มูมานะ" เพื่อให้สอดคล้องกับคำกริยา "ขากมัน" อีกด้วย

2.1.1.3.4 ใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา

การใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำผิดโดยใช้คำบุพบทในตำแหน่งที่ควรจะเป็นคำกริยา

ตัวอย่าง (1) ตำรวจบางคนใส่หน้ากากเข้าหาประชาชน โดยทำให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นพ่อพระในความทุกข์

-ซจ็ค
-ซจ็คบ๊อคเป่า

คำ "ใน" ในประโยคตัวอย่างนี้ เป็นคำบุพบทที่ใช้แล้วไม่ได้สื่อความหมายเลย ในที่นี้ควรเปลี่ยนจากคำบุพบท "ใน" เป็นคำกริยา "ซจ็ค" หรือ "ซจ็คบ๊อคเป่า" เพราะผู้ที่จะเป็นพ่อพระได้ควรช่วยผู้ที่กำลังเดือดร้อนได้

(2) บางคนก็สักขโมยของของเพื่อนเพราะไม่สำนึกเลยว่าในขณะที่นั้นมีสถานภาพของนักศึกษา

-เป็น

คำ "ของ" ในประโยคตัวอย่างนี้ เป็นคำบุพบทที่ใช้แล้วได้ความหมายไม่ชัดเจน เพราะในที่นี้ไม่ได้ต้องการพูดถึง สถานภาพของนักศึกษา แต่พูดถึงคนที่มิ่สถานภาพเป็นนักศึกษา คำที่อยู่ระหว่างสถานภาพกับนักศึกษา ต้องเป็นคำกริยา "เป็น"

2.1.1.3.5 ใช้คำบุพบทแทนที่คำช่วยหน้ากริยา

การใช้คำบุพบทแทนที่คำช่วยหน้ากริยา หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำผิด โดยใช้คำบุพบทในตำแหน่งที่ควรจะเป็นคำช่วยหน้ากริยา

ตัวอย่าง (1) เหล่านี้เป็นเรื่องกิจกรรมส่วนหนึ่งในหลาย ๆ กิจกรรมที่นักศึกษาในมีส่วนในการสร้างสรรค์สังคม

-ไค้

คำ "ใน" เป็นคำบุพบท เมื่อวางอยู่หน้าคำกริยา "มี" จึงไม่สื่อความหมาย ดังนั้นควรเปลี่ยนเป็นคำช่วยหน้ากริยา "ได้"

2.1.1.3.6 ใช้คำนามแทนที่คำช่วยหน้ากริยา

การใช้คำนามแทนที่คำช่วยหน้ากริยา หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำผิด โดยใช้คำนามในตำแหน่งที่ควรจะเป็นคำช่วยหน้ากริยา

ตัวอย่าง (1) ตำรวจหรือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์คนปกป้องคนดี

-ควร

คำ "คน" เป็นคำนาม ซึ่งจะซ้อนกับคำนามที่นำหน้ามาคือ "ตำรวจ" "ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์" ในที่นี้ต้องการจะบอกถึงหน้าที่ของตำรวจหรือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำ "คน" เป็น "ควร" ซึ่งเป็นคำช่วยหน้ากริยา ที่จะช่วยเสริมข้อความนี้ให้มีความหมายชัดเจน

2.1.1.3.7 ใช้คำประพันธสรรพนามแทนที่คำกริยา

การใช้คำประพันธสรรพนามแทนที่คำกริยา หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำผิด โดยใช้คำประพันธสรรพนามในตำแหน่งที่ควรจะเป็นคำกริยา

ตัวอย่าง (1) "สำนึก" และ "ความรัก" ที่จะให้คือสิ่งคมอย่างแท้จริงนั้นซึ่งพื้นฐาน

-แก่

-เป็น

ที่จะมีส่วนผลักดันนั้นย่อมมิได้มาจากบุคคลเพียงคนเดียวหรือกลุ่มเดียว คำ "ซึ่ง" เป็นคำประพันธสรรพนามซึ่งใช้แทนคำนามที่ติดต่อกัน แต่ในที่นี้ประโยคขาดกริยา ตำแหน่งซึ่งคำว่า "ซึ่ง" ปรากฏนั้นเป็นตำแหน่งของคำกริยา จึงควรเปลี่ยนจาก "ซึ่ง" เป็น "เป็น" ซึ่งเป็นคำกริยา

2.1.1.3.8 ใช้คำประพันธสรรพนามแทนที่คำสันธาน

การใช้คำประพันธสรรพนามแทนที่คำสันธาน หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำผิด โดยใช้คำประพันธสรรพนามในตำแหน่งที่ควรจะเป็นคำสันธาน คำประพันธสรรพนามที่นักศึกษามักใช้แทนคำสันธานต่าง ๆ คือคำ "ซึ่ง"

ตัวอย่าง

(1) ตำรวจในปัจจุบันไม่เป็นที่นับถือของประชาชนโดยทั่วไป ซึ่ง
-เพราะ

การกระทำของตำรวจแต่ละเรื่องมักมุ่งถึงประโยชน์ส่วนตน

(2) เมื่อมีชีวิตรอยู่ ย่อมมีความหวังซึ่งอาจจะหวังในทางที่ดีหรือไม่
-และ

ก็ได้

(3) ราษฎร ประชาชนทุก คำ ๆ ซึ่งไม่รู้ว่าจะฟังใครได้อีกนอกจาก
-ทั่วไป

ตำรวจ ซึ่งก็คือผิดแท้ ๆ

-แต่

(4) เมื่อเราเปรียบเทียบสภาพเหตุการณ์ปัจจุบันกับสมัยก่อน จะเห็น
ได้ว่าเปลี่ยนแปลงไปมาก ซึ่งสภาพความเป็นอยู่ปัจจุบันนั้นดีขึ้น

-แม้ว่า

กว่าเดิมแต่สภาพจิตใจคนกลับเสื่อมลง

(5) เนื่องจากตำรวจเป็นผู้ที่ใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติ
หน้าที่ราชการซึ่งทำให้พ่อค้า ประชาชนเกิดความเกรงออก

-จะ

X

เกรงใจ

(6) นอกจากนี้ตำรวจบางกลุ่มกระทำตัวเป็นผู้ร้าย ซึ่งหนังสือพิมพ์
-ถึงที่

ลงข่าวบ่อย ๆ ว่าผู้ทำความเดือดร้อนให้สังคม

คำ "ซึ่ง" ที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างข้างต้นไม่ได้แทนคำนามที่ติดต่อกันและทำให้เนื้อความไม่สอดคล้องกัน ดังนั้นจึงต้องเปลี่ยนจาก "ซึ่ง" เป็น "เพราะ" "และ" "แต่" "แม้ว่า" "จึง" และ "ถึงที่" ตามลำดับ และคำเหล่านี้เป็นคำสันธานซึ่งทำหน้าที่เชื่อมข้อข้อความ เนื้อความสอดคล้องหรือสัมพันธ์กัน นอกจากนี้บางอย่างยังใช้คำเกินจำเป็นจึงต้องตัดออกด้วย

2.1.1.4 การใช้คำผิดความหมาย

การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค บางครั้งความหมายของคำนั้น ๆ ตรงกันข้ามกับความหมายที่นักศึกษาควรใช้ หรือบางครั้งคำที่เลือกมาไม่สอดคล้องกัน จึงทำให้ได้ความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการ

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้คำผิดความหมายนั้น คือ การเลือกใช้คำที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกันผิด ได้แก่

- 2.1.1.4.1 ใช้คำกริยาผิด
- 2.1.1.4.2 ใช้คำนามผิด
- 2.1.1.4.3 ใช้คำบุพบทผิด
- 2.1.1.4.4 ใช้คำลักษณนามผิด

2.1.1.4.1 ใช้คำกริยาผิด

การใช้คำกริยาผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำกริยาที่ไม่เหมาะสมกับเนื้อความในประโยค จึงต้องเปลี่ยนคำกริยาใหม่เพื่อความเหมาะสม

ตัวอย่าง

(1) ถ้าชาวนาชาวไร่กครราคาผลผลิตของตน เพื่อให้ได้รับผลตอบแทน

- เพิ่มราคา

- ขึ้นราคา

ที่สูง โดยไม่คำนึงถึงคุณภาพ ผลที่สุดก็อาจจะไม่มีใครซื้อผลผลิตนั้น

คำ "กครราคา" มีความหมายว่า "ที่ราคาต่ำกว่าปกติ" ซึ่งเป็นความหมายที่ไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค เพราะชาวไร่ชาวนาหรือผู้ผลิตทั่ว ๆ ไป คงไม่ต้องการได้รับค่าตอบแทนต่ำ ในที่นี้ต้องใช้คำว่า "ขึ้นราคา" หรือ "เพิ่มราคา" ซึ่งมีความหมายว่าทำให้ราคาเพิ่มขึ้น

- (2) จริยธรรมที่คนไทยควรรักษาไว้นั้น กลับเสื่อมไปจากสังคมไทย เพราะวัฒนธรรมชาวตะวันตกได้ถ่ายทอดมา และคนไทยรับไว้ - หลังไหลเข้า

อย่างเต็มที่

คำ "ถ่ายทอด" เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า "นำเรื่องที่รู้ไปเล่าต่อ การกระจายเสียงหรือแพร่ภาพรายการที่รับจากสถานีอื่นหรือสถานีอื่น (ใช้แก่วิทยุ และโทรทัศน์) ดังนั้นความหมายจึงไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค ในที่นี้ต้องใช้คำว่า "หลังไหล" ซึ่งมีความหมายว่า "เคลื่อนมา ไหลมาอย่างไม่ขาดสาย" และในข้อความนี้ต้องเพิ่มคำช่วยหลังกริยา "เข้า" เพราะจะทำให้ได้ความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น

2.1.1.4.2 ใช้คำนามผิด

การใช้คำนามผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำนามที่ไม่เหมาะสมกับเนื้อความในประโยค จึงต้องเปลี่ยนคำนามใหม่เพื่อความเหมาะสม

ตัวอย่าง

- (1) เมื่อคนเราได้เข้ามาอยู่ในสังคมเดียวกันเป็นจำนวนมาก ก็ย่อมมีการขัดแย้งกัน ดังนั้นกฎหมายจึงได้จัดตั้งผู้ที่จะมาตัดสินชี้ขาด - รัฐบาล

และให้ความยุติธรรมแก่ประชาชน

คำ "กฎหมาย" เป็นคำนามที่มีความหมายว่า "บทบัญญัติซึ่งผู้มีอำนาจสูงสุดในประเทศได้ตราขึ้นไว้เพื่อใช้ในการบริหารกิจการบ้านเมืองและบังคับบุคคลในความสัมพันธ์ระหว่างกัน ผู้ใดฝ่าฝืนต้องได้รับโทษหรือต้องถูกบังคับให้ปฏิบัติตาม" ซึ่งความหมายดังกล่าวไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค เพราะกฎหมายคือบทบัญญัติเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตจะทำกริยา "จัดตั้ง" ไม่ได้ ในที่นี้ต้องใช้คำว่า "รัฐบาล" ซึ่งมีความหมายว่า "องค์การปกครองบ้านเมือง" ซึ่งจะต้องประกอบด้วยคณะบุคคลจำนวนหนึ่งที่มีหน้าที่ต่าง ๆ ตามแต่จะได้รับมอบหมาย

- (2) เพราะเงินเดือนของตำรวจน้อยนิด ไม่พอกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ
เช่น ค่าอาหาร ค่าเล่าเรียนบุตร ค่าเจ็บป่วย
- ค่ารักษาพยาบาล

คำ "ค่าเจ็บป่วย" ไม่มีใช้ในภาษาไทย แต่ถ้าเราไปหาแพทย์ให้ตรวจรักษาหรือซื้อยารับประทาน ฉีดยา จึงจะต้องชำระเงินค่าบริการต่าง ๆ นั้น ในที่นี้ต้องใช้คำว่า "ค่ารักษาพยาบาล" ซึ่งมีความหมายว่า "เงินที่ชำระไปเมื่อรักษาตัวให้พ้นจากการเจ็บป่วย"

- (3) หลังพายุร้ายที่กระหน่ำทำร้ายและทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า
ก็เหลือไว้ซึ่งน้ำตาและความหวังของ ห้องนาห้องไร่
- ชาวนาชาวนไร่

คำ "ห้องนาห้องไร่" มีความหมายว่า "สถานที่ที่ใช้สำหรับปลูกพืชผลต่าง ๆ เช่น ข้าว พริก ผักต่าง ๆ เป็นต้น" ซึ่งเป็นความหมายที่ไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค ในที่นี้ควรใช้คำ "ชาวนาชาวนไร่" เพราะมีความหมายว่า "ผู้ที่ประกอบอาชีพในการปลูกข้าว ปลูกผัก" และอีกประการหนึ่ง ห้องนาห้องไร่ไม่มีชีวิต จึงไม่มีทั้งน้ำตาและความหวัง น้ำตาและความหวังจึงควรเป็นของ "ชาวนาชาวนไร่"

2.1.1.4.3 การใช้คำบุพบทผิด

การใช้คำบุพบทผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสมกับเนื้อความ จึงต้องเปลี่ยนคำบุพบทใหม่เพื่อความเหมาะสม ตัวอย่าง

- (1) ... อำนวยความสะดวกสบายกับผู้ใช้โทรศัพท์เป็นอย่างมาก
- แก่

คำ "กับ" เป็นคำบุพบทที่มักจะจะนำหน้าทเพื่อบอกว่ามีอาการร่วมกัน เช่น กินข้าวกับเพื่อน แต่ในที่นี้ หมายถึง สิ่งหนึ่งซึ่งให้ความสะดวกสบาย และในภาษาไทย จะใช้ว่า "ใครให้อะไรแก่ใคร" ดังนั้นจึงต้องเปลี่ยนจากคำบุพบท "กับ" เป็น "แก่"

- (2) ชีวิตของคนนั้น ต้องต่อสู้กับอนาคต
- เพื่อ

คำ "กับ" เป็นคำบุพบทที่มีกจะนำหน้าบเพื่อออกว่ามีอาการ
ร่วมกัน ทั้งกล่าวแล้วข้างต้นและเมื่อใช้ "กับ" ก็ทำให้ความหมายไม่เข้ากับเนื้อความ
ในประโยค ในที่นี้ควรใช้คำ "เพื่อ" ซึ่งเป็นคำบุพบทที่นำหน้าบทบอกผล นอกจากนี้
แล้วตามปกติเมื่อคนเราก่อผู้ จะต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ เราไม่ต้องต่อสู้กับอนาคต
เพราะอนาคตนั้นเรายังไม่รู้ไม่เห็นและไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างไ

2.1.1.4.4 การใช้คำลักษณนามผิด

การใช้คำลักษณนามผิด หมายถึง การที่นักศึกษา
เลือกใช้คำลักษณนามไม่เหมาะกับเนื้อความ จึงต้องเปลี่ยนใหม่เพื่อความเหมาะสม
ตัวอย่าง (1) หากใครเคือคร้อนอะไรก็ต้องบอกกล่าวตำรวเป็นแห่งแรก

-คน

คำ "แห่ง" เป็นคำลักษณนามที่ใช้บอกลักษณะของสถานที่ เช่น
ในอำเภอนี้มีสถานี่ตำรวเพียงแห่งเดียวเท่านั้น" ในที่นี้ควรใช้คำลักษณนาม "คน"
แทน เพราะตำรวเป็นคนจึงไม่ควรใช้ลักษณนาม "แห่ง"

- (2) อุปสรรคอันหนึ่งที่ทำให้กิจกรรมต้องล่าช้าก็คือ "การผัดวันประกัน
-อย่าง
-ประการ

พรง"

คำ "อัน" เป็นคำลักษณนามที่ใช้บอกลักษณะของสิ่งของ จึงไม่
เหมาะกับนาม "อุปสรรค" ดังนั้นจึงควรใช้คำลักษณนาม "อย่าง" หรือ "ประการ" แทน
เพราะทั้งสองคำนี้ใช้บอกลักษณะของงาน ข้อความ หรือเหตุผล เป็นต้น

2.1.2 การใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่

การใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่ หมายถึง การใช้คำและกลุ่มคำสลับกัน เมื่อ
ต้องการระบุถึงบุคคล สิ่งของ เหตุการณ์ ฯลฯ ที่เป็นอย่างเดียวกัน จึงเป็นเหตุให้

ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน ดังนั้นจึงต้องแก้ไขโดยวิธีใช้คำและกลุ่มคำที่คงที่

ข้อผิดพลาดในการใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่มีดังนี้คือ

ตัวอย่าง

(1) พอบูชั้นมัธยมก็หวังที่จะได้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย

คำที่ขีดเส้นใต้ "ชั้น" กับ "ระดับ" คือคำที่นักศึกษาใช้ไม่คงที่ การแบ่งช่วงของการศึกษาจะแบ่งเป็นระดับ ดังนั้นควรเปลี่ยนคำว่า "ชั้น" เป็น "ระดับ" เช่น ระดับมัธยมศึกษา ระดับประถมศึกษา เป็นต้น

ประโยคตัวอย่างที่ 1 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(1) พอบูระดับมัธยมศึกษาก็หวังที่จะเรียนในระดับมหาวิทยาลัยอีก

(2) ทุก ๆ ชั่วโมงจะมีข่าวการจี้ ปล้น ฉกชิงวิ่งราว ไม่เว้นแม้แต่ชาวต่างประเทศ อันเป็นเหตุให้ภาพพจน์ของเมืองไทยเสียในสายตาของชาวต่างชาติ

กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ "ชาวต่างประเทศ" กับ "ชาวต่างชาติ" คือ กลุ่มคำไม่คงที่ที่นักศึกษาใช้ แม้ว่า กลุ่มคำทั้งสองนี้จะมีความหมายเดียวกัน เพราะนักศึกษาคงจะให้หมายถึง ผู้ที่มาจากต่างประเทศ ดังนั้นควรใช้คำใดคำหนึ่งให้เหมือนกัน

ประโยคตัวอย่างที่ 2 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(2) ทุก ๆ ชั่วโมงจะมีข่าวการจี้ ปล้น ฉกชิงวิ่งราวไม่เว้นแม้แต่

{ ชาวต่างประเทศ }
{ ชาวต่างชาติ }

อันเป็นเหตุให้ภาพพจน์ของเมืองไทยเสีย ในสายตาของ

{ ชาวต่างประเทศ }
{ ชาวต่างชาติ }

- (3) เมืองไทย ปัจจุบันนี้ในวันจะเป็นประเทศที่ไม่มีคุณธรรม
ประจำใจ ^
-ผู้คน

คำที่ขีดเส้นใต้ "เมือง" กับ "ประเทศ" เป็นคำไม่คงที่ที่
 นักศึกษาใช้ คำว่า "เมือง" และ "ประเทศ" ในที่นี้หมายถึงสิ่งเดียวกัน และความ
 หมายถึงเหมือนกัน นอกจากนี้แล้วข้อความนี้ยังขาดคำนามที่ทำหน้าที่ประธานในประโยคอีกด้วย

ประโยคตัวอย่างที่ 3 แก่ไขใหม่ไต่คังนี้

- (3) { เมือง } ไทยปัจจุบันนี้ในวันจะเป็น { เมือง } ที่ผู้คนไม่มี
 { ประเทศ } { ประเทศ }

คุณธรรมประจำใจ

- (4) เมื่อจบจากมัธยมต้นก็ไต่ค้อมัธยมปลาย คือมัธยมศึกษาปีที่ 4
ปีที่ 5

กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ "มัธยมต้น" "มัธยมปลาย" กับ "มัธยม-
 ศึกษา" เป็นกลุ่มคำไม่คงที่ที่นักศึกษานำมาใช้ กลุ่มคำนี้ใช้เรียกระดับการศึกษา การศึกษา
 ระดับมัธยมศึกษาจะแบ่งเป็น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) และ
 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5)¹ ดังนั้นควรใช้กลุ่มคำเกี่ยวกับ
 คือ "มัธยมศึกษา"

ประโยคตัวอย่างที่ 4 แก่ไขใหม่ไต่คังนี้

- (4) เมื่อสำเร็จจากมัธยมศึกษาตอนต้น ก็ไต่ค้อมัธยมศึกษาตอนปลาย
 คือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5

- (5) ให้เขารู้ว่าเราไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา เรายังควรเป็นห่วง
พวกเขาอยู่เสมอ

คำและกลุ่มคำ "เขา" กับ "พวกเขา" นั้นไม่คงที่ ทั้งสองคำนี้
 หมายถึงบุคคลกลุ่มเดียวกัน แต่เมื่อเลือกใช้คำต่างกันจะให้ความหมายต่างกันเรื่องจำนวน

¹ใช้เกณฑ์การแบ่งระดับการศึกษาเช่นนี้เพราะสื่อผู้เขียนเรียงความเป็นสำคัญ

ในที่นี้ควรใช้ "พวกเขา" เพราะจะแสดงจำนวนผู้ที่ได้รับความหวังไว้มาก และนอกจากนี้ยังต้องตัดกลุ่มคำที่ซ้ำกันออกด้วย ประโยคจะได้สละสลวยยิ่งขึ้น

ประโยคตัวอย่าง 5 แก้ไขใหม่ดังนี้

-(5) ให้พวกเขารู้ว่าเราไม่ได้ออกห่างและยังคงเป็นห่วงพวกเขา
อยู่เสมอ

(6) ชั้นแรก พิจารณาในตัวเองก่อน จะพบว่าตัวเรานั้นยังขาด
ความรู้อีกมาก

กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ "ตัวเอง" กับ "ตัวเรา" ซึ่งนักศึกษาใช้
ไม่คงที่นั้น หมายถึง คนคนเดียวกันและคนกลุ่มเดียวกัน ดังนั้นจะเลือกใช้กลุ่มคำใดนั้น
ต้องแล้วแต่ ประชานในประโยคในที่นี้ประชานของประโยคคือนักศึกษา จึงควรใช้กลุ่ม
คำ "ตัวเรา" และนอกจากนี้ยังต้องตัดคำบุพบท "ใน" ซึ่งใช้เกินมาออกอีกด้วย

ประโยคตัวอย่างที่ 6 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(6) ชั้นแรกพิจารณาในตัวเราก่อน จะพบว่าตัวเรานั้นยังขาด
ความรู้อีกมาก^X

(7) ปัจจุบันเราก็คือนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หากเรามี
ความหวังที่จะได้เป็นบัณฑิตภายใน 4 ปี ก็ทำให้บุคคลมีความ
มุ่งมั่นที่จะไปถึงเป้าหมายที่ตนหวังไว้^X

คำที่ขีดเส้นใต้ "เรา" "บุคคล" กับ "ตน" ซึ่งนักศึกษาใช้
ไม่คงที่นั้นมีความหมายว่านักศึกษาจำนวนหนึ่ง จึงควรใช้คำว่า "เรา" แทนที่ที่ที่ใช้คำ
อื่น และนอกจากนี้ยังต้องตัด "ตน" ออกได้ เพราะจะช่วยให้ประโยคสละสลวยขึ้น

ประโยคตัวอย่างที่ 7 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(7) ปัจจุบันเราก็คือนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หากเรามี
ความหวังที่จะได้เป็นบัณฑิตภายใน 4 ปี ก็ทำให้เรามีความ
มุ่งมั่นที่จะไปถึงเป้าหมายที่หวังไว้

- (8) ถ้าคนทั้งกลุ่มต้องรองานที่เราเพียงคนเดียว โดยงานยังไม่เสร็จ ก็จะทำให้เกิดผลเสียซึ่งมากมาย ทำให้คนหมดความเชื่อถือใน ตัวเองด้วย

คำที่ซัดเข้าใจ "เรา" กับ "ตัวเอง" ซึ่งนักศึกษาใช้ไม่คงที่นั้น หมายถึง นักศึกษาคนเดียว ในที่นี้ใช้ "เรา" แทนที่ที่ใช้คำอื่นได้ ประโยคนี้แก้ไขใหม่ได้คือ

- (8) ถ้าคนทั้งกลุ่มต้องรองานที่เราเพียงคนเดียว โดยงานยังไม่เสร็จ ก็จะทำให้เกิดผลเสียซึ่งมากมายและทำให้คนอื่นหมดความเชื่อถือ เราด้วย

2.1.3 การใช้คำและกลุ่มคำไม่เสมอกัน

การใช้คำและกลุ่มคำไม่เสมอกัน หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำและกลุ่มคำต่างระดับ น้ำหนักของคำและกลุ่มคำต่างกัน หรือคำและกลุ่มคำที่ไม่สอดคล้องกันมาใช้ในประโยคหรือข้อความที่เกี่ยวข้องกัน จึงเป็นเหตุให้เกิดความไม่ชัดเจน และคำในประโยคไม่สัมพันธ์กัน

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้คำและกลุ่มคำไม่เสมอกันเท่าที่พบจาก ขัณฑ์มีดังนี้

ตัวอย่าง (1) พอลูกมัธยมก็หวังที่จะได้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย

คำ "มัธยม" กับ "มหาวิทยาลัย" ไม่สอดคล้องกันเพราะ "มัธยม" หมายถึงระดับการศึกษาระดับหนึ่งคือ มัธยมศึกษา ส่วน "มหาวิทยาลัย" หมายถึง สถานศึกษา ถ้าจะให้มีความหมายชัดเจนและสอดคล้องกันต้องเปลี่ยนคำ "มหาวิทยาลัย" เป็น "อุดมศึกษา" ซึ่งหมายถึงการศึกษาในระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา

ประโยคตัวอย่างที่ 1 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

- (1) พอลูกมัธยมศึกษาก็หวังที่จะได้เรียนในระดับอุดมศึกษา

- (2) สังคมได้เปลี่ยนแปลงเอาความเป็นครอบครัวไปในทางเลื่อม โดย ทั้งพ่อและแม่จะต้องออกทำงานเพื่อมาเลี้ยงครอบครัว ถ้าไม่ช่วยกันจะอยู่ในสังคมนี้ไม่รอด ทั้งนี้ความใกล้ชิดกิจการอบรมบุตรตั้งแต่ก่อน จึงหาเวลายากยิ่ง

คำ "พ่อ" กับ "แม่" อยู่ในภาษาระดับกึ่งแบบแผนและระดับภาษาปาก ส่วน "บุตร" เป็นคำที่ในภาษาที่เป็นแบบแผน ทั้งนี้ควรเปลี่ยนคำ "พ่อ" และ "แม่" เป็น "บิดา" และ "มารดา"

ประโยคตัวอย่างที่ 2 แก้อิเหน่ไค้กั้งนี้

-(2) สังคมได้เปลี่ยนแปลงไปทำให้ทั้งบิดาและมารดาต้องช่วยกันทำงานเลี้ยงครอบครัว เพราะถ้าไม่ช่วยกันก็จะอยู่ในสังคมไม่ไค้ ทั้งนี้จึงไม่ใกล้ชิดกับบุตรและไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน

- (3) ความหวังของบุคคลที่ต่างวัยกัน เด็ก ๆ ต่างหวังที่จะให้บิดามารดารักใคร่

คำว่า "เด็ก" ไม่สอดคล้องกับ "บิดามารดา" ควรเปลี่ยนจาก "เด็ก ๆ" เป็น "บุตรธิดา" ซึ่งจะแสดงความสัมพันธ์กับ "บิดามารดา" ไค้ดีกว่า

ประโยคตัวอย่างที่ 3 แก้อิเหน่ไค้กั้งนี้

- (3) ความหวังของบุคคลที่ต่างวัยกัน บุตรธิดาต่างหวังที่จะให้บิดามารดารักใคร่

- (4) เราควรภูมิใจในศิลปะของคนไทย โดยที่ไม่มีชาติอื่นที่มีเหมือน และแม้แต่ชาติอื่นบางคนยังนิยมศิลปะไทย

กลุ่มคำ "คนไทย" กับ "ชาติอื่น" ไม่สอดคล้องกัน เพราะกลุ่มคำ "คนไทย" จะเน้นความหมายที่ "คน" ส่วนกลุ่มคำ "ชาติอื่น" จะเน้นความหมายที่ "ชาติ" ทั้งนี้ควรเปลี่ยนจาก "คนไทย" เป็น "ชาติไทย" เพื่อให้สอดคล้องกับคำ "ชาติอื่น" และสัมพันธ์กับคำ "ไทย" ซึ่งเป็นคำสุดท้ายของข้อความที่น่าจะหมายถึง

"ชาติไทย" มากกว่า "คนไทย" ส่วนกลุ่มคำ "ชาติอื่นบางคน" นั้นควรจะเปลี่ยนเป็น "ชาวต่างชาติบางคน" เพราะเมื่อใช้คำว่า "ชาว" นำหน้าจะทำให้ความหมายของกลุ่มคำนี้ชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้น

ประโยคตัวอย่างที่ 4 มีข้อผิดพลาดอื่นอีก จึงต้องแก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(4) เราควรภูมิใจในศิลปะของชาติไทย ที่ไม่เหมือนกับชาติอื่น แม้แต่ชาวต่างชาติบางคนยังนิยมศิลปะไทย

(5) ความหวังมีทั้งโทษและดีแก่ตัวเรา

คำ "โทษ" กับ "ดี" ไม่สอดคล้องกัน เพราะ "ดี" มีความหมายว่า "มีลักษณะที่เป็นไปในทางที่ต้องการ น่าปรารถนา น่าพอใจ ใช้ในความหมายที่ตรงข้ามกับลักษณะบางอย่างแล้วแต่กรณีคือ ตรงข้ามกับชั่ว เช่น คนดี คนชั่ว ความดี ความชั่ว ตรงข้ามกับร้าย เช่น คนดี คนร้าย โศกดี โศกร้าย ฯลฯ" ในภาษาไทยใช้คำว่า "คุณ" ตรงข้ามกับคำว่า "โทษ"

ประโยคตัวอย่างที่ 5 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(5) ความหวังให้ทั้งโทษและคุณแก่ตัวเรา

(6) นักศึกษาเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการพัฒนาสร้างสรรค์สังคมให้เจริญขึ้น ทั้งด้านวัฒนธรรมและวัตถุนิยม

คำ "วัฒนธรรม" กับ "วัตถุนิยม" ไม่สอดคล้องกันเพราะ "วัฒนธรรม" หมายถึง "สิ่งที่ทำให้เจริญงอกงามแก่หมู่คณะ วิถีชีวิตของหมู่คณะ" ในพระราชบัญญัติวัฒนธรรม พุทธศักราช 2485 หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีงามของประชาชน" คำคำนี้มีความหมายกว้าง เพราะสิ่งที่ทำให้เจริญงอกงามนั้น

มีหลายอย่าง ดังนั้นควรเปลี่ยนจากคำ "วิธธรรม" เป็น "จิตนิยม" ซึ่งมีความหมายว่า "สติที่เชื่อว่าจิตเท่านั้นเป็นความจริงชั้นสูงสุด วัตถุทั้งหลายเป็นเพียงสิ่งที่จิตคิดขึ้น" และคำนี้จะสอดคล้องกับคำ "วัตถุนิยม" ซึ่งมีความหมายว่า "เหตุผลหรือความเชื่อที่ว่า วัตถุเท่านั้นที่อยู่จริง; การให้คุณค่าแก่สิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่าสิ่งที่เป็นนามธรรม"

ในกรณีที่จะคงคำว่า "วิธธรรม" ไว้ และเปลี่ยน "วัตถุนิยม" เป็นคำอื่นก็ได้ คือคำว่า "วัตถุธรรม" ซึ่งมีความหมายว่า "การมองเห็นวัตถุเป็นสิ่งที่งาม"

อย่างไรก็ตามคำต่าง ๆ ที่กล่าวแล้วข้างต้นคนส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจ หรืออาจจะเข้าใจไม่ตรงกัน ผู้วิจัยเห็นว่าคำที่จะเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปคือ "จิตใจ" กับ "วัตถุ"

ประโยคตัวอย่างที่ 6 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

- (6) นักศึกษาเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการพัฒนาสร้างสรรค์สังคมให้เจริญขึ้น
ทั้งทางค่านิยมและวัตถุ

2.1.4 การใช้คำและกลุ่มคำเพื่อ

การใช้คำและกลุ่มคำเพื่อ หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำและกลุ่มคำเกินความต้องการ เพราะคำและกลุ่มคำที่นำมาใช้นี้ไม่ช่วยให้เนื้อความชัดเจนขึ้นแต่อย่างใด หากไม่ใช้คำและกลุ่มคำดังกล่าวก็ยังคงมีเนื้อความที่ชัดเจนเหมือนเดิม

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้คำและกลุ่มคำเพื่อแบ่งออกได้ 3 ชนิด ดังนี้

- 2.1.4.1 การใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น
- 2.1.4.2 การใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน
- 2.1.4.3 การใช้คำและกลุ่มคำซ้ำกัน

2.1.4.1 การใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น

การใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น หมายถึง เมื่อนักศึกษา ใช้คำและกลุ่มคำเหล่านี้แล้วไม่ได้ช่วยให้ความหมายของประโยคชัดเจน และเมื่อคัดออก ก็ไม่ได้ทำให้เสียเนื้อความแต่อย่างใด แต่กลับจะทำให้การใช้ภาษาระดับรัดกุมยิ่งขึ้น

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น เท่าที่พบจากข้อสอบ แบ่งออกได้ 2 ชนิดคือ

2.1.4.1.1 ใช้คำและกลุ่มคำเกิน

2.1.4.1.2 ใช้กลุ่มคำที่มีปริยทบออกความหมายอยู่แล้ว

2.1.4.1.1 ใช้คำและกลุ่มคำเกิน

การใช้คำและกลุ่มคำเกินแบ่งออกได้ดังนี้

2.1.4.1.1.1 ใช้อาการนามตามหลังคำกริยา อื่น แทนที่จะใช้คำกริยานั้นเพียง คำเดียว

ในกรณีนี้หมายถึง การที่นักศึกษา เติมคำ "การ" หรือ "ความ" ข้างหน้าคำกริยา เพื่อให้เป็นอาการนาม และเติม คำกริยา "ทำ" "มี" "เป็น" "ได้รับ" และ " कोई " ข้างหน้าอาการนามนั้น ถ้าใช้ กริยาเติมเป็นกริยาของประโยคจะทำให้ความกระชับรัดกุมที่กว่า

2.1.4.1.1.1.1 ใช้อาการนามตามหลัง

คำกริยา "ทำ"

ตัวอย่าง

ทำ + การ + กริยา

(1) เมื่อเราทำการฝึกวันประกันพุ่มครั้งหนึ่ง จะทำให้เราตึกนิสัย
X

เช่นนั้น เพราะครั้งหนึ่งเคยทำมาแล้ว ก็มักจะต้องทำอีกเรื่อย ๆ

(2) ผู้ป่วยที่ไปทำการรักษานั้น บางคนก็มีฐานะดี บางคนก็มีฐานะ

ชักสน

(3) ตำรวจทำการปล้น

(4) รุ่นพี่ของภาควิชาข้าพเจ้าทั้ง 3 ชั้นปี ได้ทำการพาน้องมี 1 ไป

ทำการปลูกป่าที่โป่งไคร้

2.4.1.1.2 ใช้อาการนามตามหลังคำกริยา "มี"

ตัวอย่าง

มี + การ + กริยา

มี + ความ + กริยา

(1) ควรมีการกำชับในเรื่องระเบียบวินัย

(2) เราควรจะมีการสั่งสอนเด็กตั้งแต่เล็ก ๆ

(3) ประเทศเราได้พยายามพัฒนาให้เป็นประเทศที่มีความเป็น

ประชาธิปไตย

(4) ความหวังเป็นสิ่งที่ดีงาม ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปดังที่มีความมุ่ง

หวังไว้

(5) นักศึกษาได้มีการศึกษาเรื่องราวของต่างประเทศและสภาพความ

เป็นอยู่ของคนต่างชาติ

(6) แต่ปรากฏว่าการสร้างสรรค์สังคมจะเป็นนักศึกษานั้นได้มีการถูก

โจมตีจากบุคคลต่าง ๆ มากมาย

2.1.4.1.1.1.3 ใช้อาการนามตามหลัง
คำกริยา "เป็น"

ตัวอย่าง เป็น + การ + กริยา

- (1) แทนที่นักศึกษาจะเป็นพลังใจในการเปลี่ยนแปลงสังคม กลับ
เป็นการสร้างปัญหาให้แก่สังคมมากยิ่งขึ้น
X
- (2) ดังนั้นแม้ว่าจะเป็นการยากลำบากเพียงไร หรือจะต้องใช้
X
เวลานานเท่าใดก็ตามตำรวจทุกคนน่าจะช่วยกันแก้ไขภาพพจน์
นั้นเสียใหม่
- (3) และจะเป็นการทำให้สังคมไม่สงบสุขเพราะการกระทำของเขา
X
- (4) ...เกิดความทุกข์ตามมาว่าอ่านหนังสือสอบไม่ทัน จะรู้สึก
กั๊กใจซึ่งนับได้ว่าเป็นการก่อให้เกิดความเดือดร้อนได้
X

2.1.4.1.1.1.4 ใช้อาการนามตามหลัง
คำกริยา "เกิด"

ตัวอย่าง เกิด + การ + กริยา
 เกิด + ความ + กริยา

- (1) มีบางคนที่เกิดการสร้างสรรค เพราะไม่สมหวังก็มี
X

(2) เขาก็ได้พยายามอ่านหนังสือให้มาก แต่ก็ยังเป็นผลเสียต่อสุขภาพร่างกายเพราะทำให้เกิดความเพลีย ตอนไปสอบร่างกายก็

X

อ่อนแอ

(3) ตัวเองจะต้องเกิดความอายต่อเพื่อนฝูง

X

X

2.1.4.1.1.2 ใช้อาการนามตามหลังคำบุพบท

แทนที่จะใช้คำกริยานั้นเพียง

คำเดียว

ในกรณีนี้ หมายถึง การที่

นักศึกษาเติมคำ "การ" ข้างหน้าคำกริยาเพื่อให้เป็นคำอาการนาม และเพิ่มคำบุพบท "ใน" ข้างหน้าอาการนามนั้น ถ้าใช้กริยาเดิมเป็นกริยาของประโยคจะทำให้ข้อความกระชับรัดกุมดีกว่า

ตัวอย่าง

ใน + การ + กริยา

(1) นักศึกษามีหน้าที่ในการพัฒนาสร้างสรรค์สังคม

X

(2) หากในการมองอีกแง่หนึ่ง เราก็จะเห็นส่วนที่เสียของตำรวจ

X

เหมือนกัน

2.1.4.1.1.3 ใช้คำบุพบทเกินจำเป็น

ในการใช้ภาษาจะใช้บุพบทเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือกลุ่มคำที่อยู่ระหว่างบุพบท การใช้บุพบทในภาษาไทย

บางครั้งก็ไม่จำเป็นเสมอไป เช่น เราอาจพูดว่า

ฉันนั่งเก้าอี้ - ไม่มีบุพพ

ฉันนั่งบนเก้าอี้ - มีบุพพ

ทั้งสองประโยคนี้ได้ความเท่ากัน แต่ในบางกรณีบุพพท์ช่วยให้ข้อความชัดเจนขึ้น เช่น "ฉันนั่งใต้เก้าอี้" หากตัดบุพพท์ "ใต้" ออก เป็น "ฉันนั่งเก้าอี้" ก็จะได้ความที่ต่างกันไป ในกรณีนี้คำบุพพท์ก็จำเป็นต้องใส่ไว้ ข้อความใดใช้คำบุพพท์หรือไม่ใช้คำบุพพท์แล้วได้ความเท่าเดิม อาจตัดบุพพท์นั้นออกได้ เช่น ว้าย(ใน)น้ำ เคน(บน)ถนน เป็นต้น

คำบุพพท์ที่นักศึกษาใช้เกินจำเป็น แต่อาจจะไม่ผิดความหมายมีดังนี้ คือ

ตัวอย่าง

(1) ภาพพจน์ที่ดี ๆ ก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป และอาจจะหมดไปเมื่อถึงจุดที่ประชาชนไม่อาจให้ความไว้วางใจในตัวร่วจอีก

(2) ชั้นแรกพิจารณาในตัวเองก่อน จะพบว่าตัวเรานั้นยังขาดความรู้

อีกมาก

(3) ความคิดความหวังของแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน และในแต่ละคนมี

ความหวังหลาย ๆ อย่างด้วยกัน

(4) นักศึกษาเป็นกลุ่มของบุคคลที่ได้รับการศึกษาในระดับสูง

(5) หน้าหลักก็คือจับใจผู้ร้ายและผู้กระทำความผิดทางกฎหมาย

(6) ตำรวจหรือ "ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์" เป็นผู้มีหน้าที่คอยควบคุม ดูแลถึงทุกซอกซอของประชาชน

(7) ตัวเองจะต้องเกิดความอายต่อเพื่อนฝูง

$$\frac{X}{X}$$

(8) นำเสียดายต่อความรู้ของเขาที่ไม่ได้ทำให้เกิดประโยชน์ต่อ

$$\frac{X}{X}$$

สังคม

(9) ข้าพเจ้าคิดว่าตามจังหวัดที่อยู่ไกลจากเมืองหลวงนั้น ความเจริญ

$$\frac{X}{X}$$

ทางด้านการศึกษายังไม่ถึง

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น นักศึกษาใช้คำอุปมาพบทเกินความจำเป็น จึงต้อง
 ตัดออก

2.1.4.1.1.4 ใช้คำสรรพนามเกินจำเป็น

การใช้คำสรรพนามเกิน

หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำสรรพนามตามหลังคำนามอื่นในภาษาไทย จึงควรตัดคำ
 สรรพนามเหล่านั้นออก

ตัวอย่าง

(1) คนজনนั้น เขาหวังอะไรหรือ อะไรคือจุดมุ่งหมายในการดำรง

$$\frac{X}{X}$$

ชีวิตอยู่ในสังคมของเขา

(2) เพราะเรื่องแบบนี้ มันอยู่ที่ความคิดของแต่ละคน

$$\frac{X}{X}$$

(3) แต่ละสังคมมันก็ย่อมไม่เหมือนกัน

$$\frac{X}{X}$$

(4) จึงเห็นได้ว่าความหวังนั้นมันขึ้นกับภาวะจิตใจและภาวะแวดล้อม

$$\frac{X}{X}$$

2.1.4.1.1.5 ใช้คำนามเกินจำเป็น

การใช้คำนามเกินจำเป็น

หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำนามเพิ่มหน้าคำนามที่จำเป็น คำนามที่เพิ่มมาที่ไม่ได้ช่วยให้ข้อความชัดเจนขึ้น จึงควรตัดคำนามนั้น ๆ ออก

ตัวอย่าง

(1) สังคมคนไทยกำลังจะเจริญขึ้น
X

(2) ข้าพเจ้าอยากจะเรียนอยากจะศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
X

2.1.4.1.1.6 ใช้กลุ่มคำเกินจำเป็น

การใช้กลุ่มคำเกินจำเป็น

หมายถึงการที่นักศึกษาแทรกกลุ่มคำที่ทำให้ประโยคเป็นเยื่อไม่สละสลวย จึงต้องตัดกลุ่มคำนั้น ๆ ออก

ตัวอย่าง

(1) ประเทศที่ประชาชนทำงานโดยความตรงต่อเวลา มักจะมีความ
X X

รุงเรือง

(2) ภาพจน์เหล่านี้เป็นภาพพจน์ที่เราเห็นกันอยู่เสมอ ๆ
X

2.1.4.1.2 ใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีปริบหนอกความ

หมายอยู่แล้ว

การใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีปริบหนอก

ความหมายอยู่แล้ว หมายถึง การที่นักศึกษาเพิ่มคำหรือกลุ่มคำเข้ามาในประโยคมิได้ คำนึงว่าคำที่แวคล้อมหรือปริบหนอกความหมายชัดเจนอยู่แล้ว นักศึกษาอาจจะคิดเพียงแต่ว่าคงทำให้ประโยคหรือข้อความไพเราะสละสลวยขึ้น แต่แท้ที่จริงแล้วเป็นการใช้คำหรือกลุ่มคำเกินความจำเป็น เพราะทำให้ข้อความเยิ่นเย้อ ไม่สละสลวย

ตัวอย่าง

(1) นายสมหมายรับราชการทำงานในกระทรวงหนึ่ง
X

คำว่า "รับราชการ" หมายถึง การทำงานให้รัฐบาลหรือให้พระเจ้าแผ่นดิน เมื่อรับราชการก็ต้องทำงาน ดังนั้นควรตัดคำว่า "ทำงาน" ออก

(2) ฉะนั้นทุกชีวิตบนโลกนี้ เกิดมาย่อมมีความหวัง
X X

กลุ่มคำ "บนโลกนี้" และ "เกิดมา" ซึ่งเป็นกลุ่มคำที่ทำหน้าที่ขยาย "ทุกชีวิต" ไม่จำเป็นต้องเขียนไว้ เพราะเมื่อมีชีวิตก็หมายถึง เกิดมาแล้ว และเกิดมาแล้วก็ต้องอาศัยอยู่ในโลกนี้

(3) ความหวัง หมายถึง สิ่งต่าง ๆ หรือมโนภาพต่าง ๆ ที่เรา
ได้ตั้งไว้ในจิตใจของคนเรา
X

ตามปกติเมื่อเราคิดหรือมีมโนภาพต่าง ๆ นั้น ๆ เครื่องมือที่ใช้คิดก็คือ สมอ หรือจิต ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องขยายความว่า ที่ที่ประมวลภาพต่าง ๆ นั้นคืออะไร และอยู่ที่ไหน

(4) เราควรจะมาเลือกความหวังที่ทำให้ชีวิตเรารุ่งโรจน์ขึ้น
จากที่เป็นอยู่ดีกว่า
X

คำ "ขึ้น" ในข้อความนี้ใช้ประกอบคำกริยา "รุ่งโรจน์" เพื่อเน้นความหมายให้เด่นชัดขึ้นกว่าเดิม จึงไม่จำเป็นต้องใช้กลุ่มคำ "จากที่เป็นอยู่"

(5) ข้าพเจ้าก็คิดว่าในอนาคตต่อไป ภาษาฝรั่งเศสจะเป็นที่ยอมรับใน
X

สังคมเท่ากับภาษาอังกฤษ

(6) ...อันจะเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาสังคมในอนาคต
ข้างหน้า

X

กลุ่มคำ "ต่อไป" และ "ข้างหน้า" ที่นักศึกษาใช้ขยายคำ
"อนาคต" ในประโยคที่ 5 และ 6 นั้นไม่จำเป็นเลย เพราะคำ "อนาคต" ก็มีความ
หมายถึง "เวลาข้างหน้า ยังมาไม่ถึง" ดังนั้นควรตัด "ต่อไป" และ "ข้างหน้า"
ออก

(7) ผู้ใหญ่จะต้องเป็นผู้ปลูกฝังส่งเสริมให้เป็นกำลังที่มีประสิทธิภาพ
ในการพัฒนาบ้านเมือง ในค้ำนที่เจริญขึ้น
X

กลุ่มคำ "ในค้ำนที่เจริญขึ้น" ที่นักศึกษาใช้เป็นส่วนขยายคำ
กริยา "พัฒนา" นั้นไม่จำเป็นเลย เพราะคำ "พัฒนา" มีความหมายว่า "ทำให้เจริญ"
อยู่แล้ว เมื่อใช้กลุ่มคำ "ในค้ำนที่เจริญขึ้น" แล้ว ยังชวนให้สงสัยอีกว่า "พัฒนาใน
ค้ำนไม่เจริญ" มีหรือไม่ อย่างไร ดังนั้นจึงควรตัดกลุ่มคำ "ในค้ำนที่เจริญขึ้น" ออก

2.1.4.2 การใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน

การใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน หมายถึง การที่
นักศึกษาใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีรูปต่างกันแต่ความหมายเหมือนกัน และการวางรูปคำหรือ
กลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกันนี้อาจจะวางไว้ติดกันบ้าง หรือมีคำหรือข้อความอื่น ๆ มาคั่น
บ้าง ส่วนวิธีแก้ไขนั้นจะเลือกคำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายเหมาะสมกับข้อความมากที่สุด

ตัวอย่าง

(1) ในปัจจุบันภาพพจน์ของตำรวจจึงไม่ใช่ผู้ที่ทักษ์สันติราษฎร์

ความสงบสุขของประชาชน และไม่มีเกียรติในสายตาของ

X

ประชาชนอีกต่อไป

(2) โดยทั่ว ๆ ไปคำรวจ หมายถึง ผู้พิทักษ์สันติให้ราษฎร ประชาชน
X

เหตุที่ตัดกลุ่มคำ "ความสงบสุขของประชาชน" และ "ประชาชน" ออกเพราะกลุ่มคำก่อนหน้าคือ "สันติราษฎร" และ "ราษฎร" มีความสัมพันธ์กับ "ผู้พิทักษ์" และ "ผู้พิทักษ์สันติ" มากกว่า และเราไม่นิยมเรียกคำรวจว่า "ผู้พิทักษ์-สันติประชาชน"

(3) ข้าพเจ้ามีความหวังที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต คือ การเรียน
สำเร็จ จบจากมหาวิทยาลัย
X

เหตุที่ตัดคำ "จบ" ออกเพราะเป็นคำที่ใช้ในภาษาพูดหรือภาษาที่ไม่เป็นทางการ

(4) งานสำคัญที่เกี่ยวกับชาติ บ้านเมือง ประเทศ ทั้งประเทศ
X X

เหตุที่ตัดคำหน้า "ชาติ" และ "บ้านเมือง" ออกทั้ง 2 คำ เพราะคำหลังมีความสัมพันธ์กับข้อความ "ทั้งประเทศ"

(5) ถ้าหากคนคิดเช่นนั้น แสดงว่าคนคนนั้นแพ้ใจตัวเอง

เอาชนะใจตัวเองไม่ได้

(6) ในการสร้างสรรค์สังคม เราสามารถทำได้หลายทาง อาทิ เช่น
X

เราไปสร้างห้องน้ำให้แก่เขาเหล่านั้น

ประโยคตัวอย่างที่ 5 และ 6 จะตัดคำหรือกลุ่มคำใดออกก็ได้

2.1.4.3 การใช้คำและกลุ่มคำซ้ำกัน

การใช้คำและกลุ่มคำซ้ำกัน หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำและกลุ่มคำที่มีรูปและความหมายซ้ำกันในประโยคเดียวกัน เป็นเหตุให้ประโยคไม่กระต๊กรัก

จึงควรศึกษาและกลุ่มคำที่ซ้ำกันออก

ตัวอย่าง

(1) ในสังคมปัจจุบันนี้นักศึกษานับว่ามีความสำคัญมากในสังคม
X

(2) สาเหตุที่ทำให้จริยธรรมเสื่อมไปจากสังคมไทยมีสาเหตุหลาย
X

ประการ

(3) ศิลปะต่าง ๆ เช่น เพลงต่างประเทศชนิดที่ทำให้อารมณ์คนไทยมี
X
อารมณ์คล้อยตาม

(4) ในการดำเนินชีวิตของคนเรานั้น จะต้องมิจุดมุ่งหมายในการ
X

ดำเนินชีวิตทุกคน

(5) เราจะเห็นได้จากคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ที่คอลัมน์วิจารณ์...
X

ภาพพจน์ของตำรวจที่เสื่อมเสีย

2.1.5 การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

ผู้ใช้ภาษาทั้งโดยวิธีพูดและเขียนควรจะคำนึงอยู่เสมอว่า ผู้ที่จะรับสารมี วุฒิ เพศ ฐานะทางสังคมเป็นอย่างไร มีความสัมพันธ์หรือใกล้ชิดสนิทสนมกันหรือไม่ ตลอดจนต้องคิดว่าโอกาสและสถานที่ที่ใช้ภาษาเป็นอย่างไร นอกจากนี้ผู้ที่อยู่ในสังคมที่แตกต่างกันจะใช้ภาษาที่แตกต่างกันอีกด้วย ฉะนั้นสิ่งที่กล่าวถึงเหล่านี้ล้วนเป็นข้อแปรสำคัญที่ทำให้ต้องเลือกใช้ภาษาระดับต่างกัน

เรื่องระดับภาษานั้น สมพงษ์ วิฑยศักดิ์พันธุ์ ได้อธิบายเรื่องนี้ไว้ (โดยอ้างถึง "การเขียนภาษาไทย" และแนวการสอนภาษาไทยตามหลักสูตร ป.กศ.สูง พ.ศ. 2521 ของ กุหลาบ มัตถิกะมาส) และพอจะสรุปได้ดังนี้

1. ภาษาปาก

ภาษาปาก ได้แก่ ภาษาที่มีลักษณะดังนี้คือ เป็นภาษาถิ่น ภาษาตลาด ภาษาแสลง (คำคะนอง) ภาษาที่ใช้ในการละเล่น ภาษาที่ใช้ระหว่างผู้คุ้นเคยกัน หรือ ภาษาที่ใช้เขียนนวนิยาย เรื่องสั้น ละครเพื่อความสมจริง และบทล้อ เป็นต้น

2. ภาษากึ่งแบบแผน

ภาษากึ่งแบบแผน ได้แก่ ภาษาที่ใช้ได้ทั้งในการพูดและเขียน เช่น การสนทนาระหว่างผู้ทางวุฒิ หรือผู้ไม่คุ้นเคยกัน และอาจจะใช้ในการเขียนวารสาร หรือหนังสือที่เป็นเรื่องน่าสนใจทั่วไป ตลอดจนนวนิยาย เรื่องสั้น สารคดีบางประเภท บทวิจารณ์ และบทละคร

3. ภาษาแบบแผน

ภาษาแบบแผน ได้แก่ ภาษาที่มีลักษณะเป็นทางการที่ใช้ในการเรียน หรือ เขียนไว้เพื่อประกอบการพูดในโอกาสที่สำคัญ ๆ เช่น การประชุม สัมมนา ถวายพระพร อวยพร เป็นต้น ส่วนงานเขียนที่ต้องใช้ภาษาแบบแผนได้แก่ ข้อเขียนเกี่ยวกับวิชาการ สาขาต่าง ๆ รายงานทางราชการ การเขียนเรียงความและคำตอบในการสอบ ใน สถานศึกษาหรือสถาบันต่าง ๆ ฯลฯ

ศาสตราจารย์ เจือ สตะเวทิน ได้แบ่งภาษาออกเป็น 2 ระดับ คือ ภาษามาตรฐาน และภาษาไม่มาตรฐาน¹ ท่านได้วางหลักเกณฑ์ของภาษาแต่ละระดับไว้ พอสรุปได้ดังนี้คือ

1. ภาษามาตรฐาน

ภาษามาตรฐาน ได้แก่ ภาษาเมืองหลวงที่สุภาพชนใช้กันอยู่ทั่วไป คือ จะต้องไม่ใช่ภาษาหยาบคาย ภาษาแสลง (คำคะนอง) ภาษาท้องถิ่น หรือภาษาต่าง

¹ดูรายละเอียดที่ เจือ สตะเวทิน, การใช้ภาษาระดับปริญญา (กรุงเทพมหานคร : สุทธิสารการพิมพ์, 2518), หน้า 10-17.

ประเทศที่ใช้โดยไม่จำเป็น การใช้ภาษาจะต้องคำนึงถึงฐานะของบุคคล ต้องใช้
สำนวนโวหารแบบไทยและต้องไม่ใช้ภาษาฉวิชนธรรม

2. ภาษาไม่มาตรฐาน

ภาษาไม่มาตรฐานได้แก่ ภาษาที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับภาษามาตรฐาน

ในการพิจารณาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักศึกษาโดยใช้ข้อมูลจาก
เอกสารที่นักศึกษาเขียนเรียงความและคำทอมข้อสอบ ในเรื่องระดับภาษาผู้วิจัยจะแยก
ลักษณะภาษาออกเป็น 2 ประเภท คือ ภาษาพูด และภาษาเขียน

ภาษาพูด คือ ภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันโดยวิธีพูดหรือเขียนก็ได้ ลักษณะ
ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาปากและภาษาถึงแบบแผน และมักใช้ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ

ภาษาเขียน คือ ภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันโดยวิธีพูดหรือเขียนก็ได้
ลักษณะภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาแบบแผนหรือมาตรฐาน และใช้ในโอกาสที่เป็นทางการ

โดยทั่วไป ผู้ใช้ภาษาจะไม่มีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาพูด เพราะเข้าใจ
และใช้กันอยู่ตลอดเวลา ส่วนการใช้ภาษาเขียนยังคงมีปัญหาอยู่ เช่น นักศึกษามักจะใช้
ภาษาพูดแทนภาษาเขียนในงานเขียนทางวิชาการหรือเรียงความ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จึงนับ
เป็นข้อผิดพลาดอย่างหนึ่งในการเขียนภาษาไทย

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนเท่าที่พบจาก
ข้อมูลแบ่งออกได้ดังนี้ คือ

2.1.5.1 ใช้คำที่ใช้ในภาษาพูดโดยเฉพาะ

2.1.5.2 ใช้คำที่เขียนตามเสียงพูด

2.1.5.3 ใช้คำคะนอง

2.1.5.4 ใช้คำไม่สุภาพ

2.1.5.5 ตัดส่วนของคำ

2.1.5.6 ใช้คำต่างประเทศในภาษาไทย

2.1.5.1 ใช้คำที่ใช้ในภาษาพูดโดยเฉพาะ

คำที่ใช้ในภาษาพูดโดยเฉพาะ หมายถึง คำที่ใช้ในการพูดหรือการเขียนที่ไม่เป็นทางการเท่านั้น เมื่อนำมาใช้ในภาษาเขียนจึงต้องเปลี่ยนใช้คำอื่นแทน

ตัวอย่าง

(1) ยังมีเวลาอีกตั้งเยอะแยะ

-มากมาย

(2) สภาพเช่นนี้มีอยู่เสมอในนักเรียนรุ่นพี่ที่จบการศึกษาแล้ว

-สำเร็จ

(3) มีนายทุนคนโหนบ้างที่ซื้อแค่ความสบาย

-โศ

-เพียง

(4) คนที่มีความหวังน้อย ก็พยายามตั้งความหวังไว้ให้มากหน่อย

-ขึ้น

(5) ตอนเปิดเทอมนักเรียนมักจะเที่ยวเตร่สนุกสนานกัน เข้าเรียน

-ระหว่าง

-ขณะ

บ้าง ไม่เข้าเรียนบ้าง

(6) ประชาชนไม่มีหนทางสู้ เอากฎหมายเข้ามาสู้ อำนาจอยู่ที่

ตำรวจที่จะเอาเราเข้าคุกให้หมดคือสภาพ

-จับ

-เรือนจำ

(7) ในแง่ของคนที่มีความดิคเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้แหละ ตำรวจจะ

-เอง

จัดการเลย

- คำเป็นคศัพท์

- (8) เจ้าหน้าที่ตำรวจรับสินบนจากรถสองแถว
- รถประจำทางเล็ก
- (9) พวกที่ชอบซื้อหวยรัฐบาลนั้นเป็นพวกที่หวังจะรวยทางลัด
- สลากกินแบ่ง
- (10) เครื่องแบบของตำรวจที่ตำรวจใส่กันอยู่ทุกวันนี้มันวันจะสร้างความ
.X
- สวม
เกลียดชังให้กับประชาชนมากขึ้น

2.1.5.2 ใช้คำที่เขียนตามเสียงพูด

อักษรวิชิไทยมีระบบการเขียนที่ใช้ตัวอักษรแทนเสียง ทำให้เขียนได้ใกล้เคียงกับเสียงพูด แต่ภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และการออกเสียงพูดเปลี่ยนแปลงไปได้เร็วกว่าการเขียน จึงมีคำหลายคำที่ออกเสียงพูดต่างไปจากเสียงของคำที่เคยเขียนมาแต่เดิม เช่นคำว่า "ฉัน" ออกเสียงพูดจริงๆ ว่า (chǎn) แต่ถ้าว่านจากตัวเขียนจะเป็นเสียงว่า (chǎn) เป็นคัน แม้ว่าในระบบการเขียนของภาษาไทย คำสรรพนามคำนี้อาจจะเขียนว่า "ฉัน" ใกล้เคียงกับเสียงพูดจริงๆ ใกล้เคียงกับเสียงพูด แต่ในการเขียนต้องเขียนว่า "ฉัน" เพื่อแสดงความหมายของคำไว้ การเขียนให้ตรงตามเสียงพูด แต่ผิดไปจากรูปเขียน จึงนับว่าเป็นข้อผิดพลาดอย่างหนึ่งในการเขียนภาษาไทย

การเขียนตามเสียงพูดคือ การเขียนเป็นตัวอักษรตรงตามเสียงที่พูดนั้น

ข้อผิดพลาดในการเขียนตามเสียงพูดของนักศึกษาเท่าที่พบจากข้อมูลมีดังนี้

- ตัวอย่าง (1) บางเรื่องตำรวจก็มีท่าที่ซึ่งซึ่งในการดำเนินคดี แต่พอได้ช้กระยะหนึ่ง
- เมื่อ - ลัก

เรื่องดังกล่าวก็เงียบหายไป

- (2) ฉะนั้น การที่เราตั้งความหวังใจ ๆ ไว้ ซ้ำพเจ้าว่าเป็นความคิดที่ดี ก็กลัวจะปล่อยให้ชีวิตไม่มีความหวังชะเลย

- เสีย

(3) นักศึกษาจะต้องหากระเบียบ ใครอยากจะแต่งตัวยังใจก็ได้
 X -อย่างไร

(4) พวกนี้ไม่ใครจะปฏิบัติหน้าที่ของการเป็นตำรวจเท่าไหนนัก
 X -เท่าใด
 -เท่าไร

(5) แล้วเมื่อไหนราษฎรจะนอนหลับตา
 -เมื่อไร
 -เมื่อใด

(6) เวลาท่านหมดไปทั้งวัน ท่านได้อะไรมัย
 -หรือไม่
 -ไหม

(7) ในขณะที่กำลังทำนี้ก็คือปัจจุบัน ซึ่งสามารถจะเห็นได้ว่าเราได้ทำ
อะไรไปแล้วมั้ง
 -บ้าง

(8) การสร้างความหวังใการที่จะมีความหวังเป็นเรื่องง่าย
 -หรือ

(9) เราจะได้เห็นเครื่องบินอยู่อย่างทุกวันนี้นะ เธอ
 -หรือ

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำที่เขียนตามเสียงพูด จึงต้องเปลี่ยนเป็นคำอื่นแทน

2.1.5.3 ใช้คำคะนอง

คำคะนอง คือ คำที่ใช้กันในชั่วระยะเวลาหนึ่ง และ
 ถ้อยคำที่ใช้ก็จะเข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดเท่านั้น คำคะนองเท่าที่พบมีดังนี้

ตัวอย่าง (1) วิทยุไทยคันกันเหมือนใส่เค็นถูกชี้ได้่า ซึ่งเป็นภาพที่ไม่สู้จะน่าดูนัก
 -เคนรำ

(2) ประสิทธิภาพในการทำงานของตำรวจไทยนั้น นับวันจะยิ่งแยลง
 -เสื่อม

(3) ในสัปดาห์หนึ่งทำงานสัก 3 วัน อีก 2 วันโศก

-ไม่ทำงาน

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำคะนอง จึงต้องเปลี่ยนเป็นคำอื่นแทน

2.1.5.4 ใช้คำไม่สุภาพ

คำไม่สุภาพ คือ คำที่ห้วนหรือเสียงกระด้าง เป็นคำหยาบ เป็นคำที่นิยมเปรียบเทียบกับของหยาบ หรือคำนวณ เป็นต้น ถ้านักศึกษาใช้คำที่มีลักษณะตรงกับที่กล่าวมา ก็นับว่าเป็นข้อผิดพลาดเพราะใช้คำซึ่งความหมายไม่สุภาพในภาษาเขียนที่เป็นทางการ

ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่สุภาพ มีดังนี้

ตัวอย่าง (1) ตำรวจที่ตีก็มี แต่ก็ไม่โยออกมาให้เห็นมากนัก
X

(2) คนดี ๆ ในวงการตำรวจก็มีมาก แต่มักจะถูกค้นเอาไว้ข้างหลัง
-กีดกัน

เสมอ

คำ กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้นั้นเป็นภาษาที่ไม่สุภาพจึงต้องเปลี่ยนใช้คำอื่นแทนหรือตัดออก

2.1.5.5 ตัดส่วนของคำ

การตัดส่วนของคำ หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนคำนั้น ๆ เพียงบางส่วนของคำส่วนหน้า ส่วนหลัง หรือส่วนกลาง ทั้งนี้การตัดส่วนของคำจึงนับเป็นข้อผิดพลาดในการเขียนที่เป็นทางการด้วย

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการเขียนทศส่วนของคำ มีดังนี้

- ตัวอย่าง
- (1) บางคณะก็ยังมีบังคับให้เลือกเรียนวิชาของคณะสังคมอีกด้วย
- คณะสังคมศาสตร์
 - (2) การออกค่าย ก็เป็นโครงการหนึ่งที่นักศึกษาทำกันโดยทั่วไป
- ออกค่ายอาสาพัฒนาชนบท
 - (3) นักศึกษานำหนังสือนวมาร้องเสนอต่อสโมสรนักศึกษาให้กองกิจการอนุภาค
X
- กองกิจการนักศึกษา
ให้นักศึกษาแต่งกายตามสบาย
 - (4) ปัจจุบันข้าพเจ้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ส่วนคนที่สอบได้ที่ 1
นั้นเรียนที่รามคำแหง
.. มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 - (5) ...หวังว่าจะต้องสอบเข้าเรียนในมหาลัยให้ได้
- มหาวิทยาลัย

คำที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อเป็นคำที่ส่วนหนึ่งส่วนใดถูกตัดออกไป ดังนั้นจึงต้องเติมส่วนของคำให้สมบูรณ์และถูกต้อง

2.1.5.6 ใช้คำต่างประเทศในภาษาไทย

การใช้คำต่างประเทศในภาษาไทย คือ ใช้คำต่างประเทศในภาษาไทยเขียนที่เป็นทางการ ทั้ง ๆ ที่คำต่างประเทศเหล่านั้นมีคำบัญญัติศัพท์เป็นภาษาไทยใช้ หรือมีคำไทยขึ้นใช้แพร่หลายแล้ว

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการใช้คำต่างประเทศในภาษาไทยมี

ดังนี้

ตัวอย่าง

- 1) ประเทศไทยควรมีมาตรการที่เด็ดขาดในการแก้ปัญหาคอร์รัปชัน
- ฉ้อราษฎร์บังหลวง
ที่เราเห็นจนคุ้นเคย
- 2) เมื่อเด็กเหล่านี้ขึ้นไปบนรถเมย์แล้ว ที่นั่งก็เต็มหมด
- รถประจำทาง
- 3) โขยกกล่าวหาว่า ชิมรดเร็วบ้าง แสงฉีกเอมบ้าง
- ช่องทางเดินรถ
- 4) คินันไคซื้อลอกเคอวีของรัฐบาลไว้ 1 ฉบับ
- สลากกินแบ่ง
- 5) เกี่ยวกับตำรวจมักจะทำการฉ้อราษฎร์บังหลวงกันเป็นทีม
- กลุ่ม
- 6) คุณพ่อของมันเป็นเพียงตำรวจธรรมดา ๆ คนหนึ่งเท่านั้น ที่จะคอยฟังคำสั่งจากผู้ที่มีตำแหน่งสูง ๆ นั่งโต๊ะในห้องแอร์
- ปรับอากาศ
- 7) เรามีความหวังในใจว่าเกรดเฉลี่ยของเราในภาคเรียนนี้คงจะดีกว่าเดิม
x - ลำดับชั้น¹
- แถม
- 8) ในกรณีนักเรียนชั้น มศ.5 ที่จะสอบเอ็นทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัย ทุกคน
- เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย
มีความหวัง
- 9) ...บ้านพักหลังหนึ่งซึ่งมีความสะดวกสบาย มีเฟอร์นิเจอร์พร้อม
- เครื่องตกแต่งบ้าน

¹ เป็นคำที่ใช้ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- 10) อย่างที่เราเห็นกันตำราเลยก็คือ การคัดจับมอเตอร์ไซค์
 -เห็นไค้อย่างชัดเจน -รถจักรยานยนต์
 -เห็นชัด ๆ
- 11) ตำรวจชั้นผู้ใหญ่หลายท่านอยู่เบื้องหลังการค้ายาเสพติดบ้าง
แก๊งขโมยรถบ้าง ตลอดจนแก๊งชูศรีศรียะสิน
 -พวก -พวก
- 12) นักศึกษาได้รวมตัวเพื่อประชาธิปไตย เพื่อต่อต้านเผด็จการใน
รัฐสภา มีการจกอภิปราย การปิดโปสเตอร์
 -แผ่นป้ายโฆษณา
- 13) เจ้าหน้าที่ยังเป็นผู้กระทำให้อาพจน์ของตำรวจเสียเองอีกด้วย
เช่นการแบ่งเงินฟรี
 -ใช้อำนาจ -โดยไม่ชำระเงิน
 -รับประทาน

2.1.6 การใช้สำนวนและการเปรียบเทียบผิด

การใช้สำนวนและการเปรียบเทียบ หมายถึง การที่นักศึกษานำสุภาษิต
 สำนวน คำพังเพย หรือข้อความเปรียบเทียบมาใช้ เพื่อให้เข้าใจข้อความที่ต้อง
 อธิบายยิ่งขึ้น แต่นักศึกษานำมาใช้ผิด จึงทำให้ข้อความหรือประโยคไม่ได้ความหมาย
 ตรงตามต้องการ

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้สำนวนและการเปรียบเทียบผิดเท่าที่พบ
 จากข้อมูลแบ่งออกได้ 3 ชนิด คือ

- 2.1.6.1 ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบไปจากที่เคยใช้แต่เดิม
- 2.1.6.2 ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบไม่สัมพันธ์กับเนื้อความ
- 2.1.6.3 ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย

2.1.6.1 ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบผิดไปจากที่เคยใช้แต่เดิม

การใช้สำนวนและการเปรียบเทียบผิดไปจากที่เคยใช้แต่เดิม แบ่งออกได้ 2 ชนิด คือ

2.1.6.1.1 เปลี่ยนคำบางคำหรือกลุ่มคำบางกลุ่ม

ตัวอย่าง (1) การกระทำผิดกฎหมายของวงการตำรวจจึงทำต่อกันเป็นห่วง
-ต่อกันเป็นลูกโซ่

การใช้สำนวนเปรียบเทียบว่า "ต่อกันเป็นลูกโซ่" นั้น หมายถึง การกระทำหรือลักษณะที่ต่อเนื่องกันซึ่งตรงตามความหมายของข้อความที่ยกมานี้

(2) จนในที่สุดงานล้นตัว ไม่รู้ว่าจะทำงานไหนก่อนดี
-ล้นมือ -โค

การใช้สำนวนเปรียบเทียบว่า "ล้นมือ" หมายถึง มีงานที่จะต้องทำอย่างมากมายจริง ๆ ซึ่งตรงตามความหมายของข้อความที่ยกมานี้

(3) คนที่ผิดหวังเป็นบุคคลที่น่าสงสาร ไม่ควรที่จะซ้ำเติม ดังเช่น
สุภาษิตที่ว่า คนล้ม อย่าทับ
-คนล้ม อย่าข้าม

คำสุภาษิตที่นำมาแต่เดิมนั้นมีว่า "ไม่ล้มข้ามได้ คนล้มอย่าข้าม" หมายถึง ไม่ให้ซ้ำเติมคนที่เพิ่งล้มแล้ว ซึ่งตรงตามความหมายของข้อความที่ยกมานี้

(4) ในปัจจุบัน น้อยมากที่จะหาคนที่ตีมีกริยามารยาทเรียบร้อย
สมกับเป็นคนไทยแท้ มีแต่แต่งตัวแบบฝรั่ง นุ่งนิตหม่นน้อย
-นุ่งนอยหม่นน้อย

ชวนให้เกิดความรู้สึกทางเพศมากกว่า

สำนวน "นุ่งนอยหม่นน้อย" หมายถึง การแต่งกายด้วยเสื้อผ้า น้อยชิ้น หรือสวมเสื้อผ้าแล้วก็ยังเห็นส่วนที่ควรจะปกปิดอยู่ ซึ่งตรงตามความหมายของข้อความที่ยกมานี้

- (5) ถ้าย่านไหนก่อนรับก็คงต้อนรับอย่างหมกลิ้นประกาศั่ว แน่
-ลิ้นเนื้อประกาศั่ว

สำนวน "ลิ้นเนื้อประกาศั่ว" หมายถึง ไม่มีทรัพย์สินสมบัติติดตัว
เลย ซึ่งตรงตามความหมายของข้อความที่ยกมานี้

- (6) วัฒนธรรมและประเพณีไทยในอดีต เป็นมรดกตกทอดที่สำคัญ
X

และเราควรจะรักษาเอาไว้ เพื่อเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย
เป็นสิ่งที่เชิดท้าวท้าว
-เชิดหน้าท้าว

สำนวน "เชิดหน้าท้าว" มีความหมายว่า ทำให้มีหน้ามีตาขึ้น
ซึ่งตรงตามความหมายของข้อความที่ยกมานี้

- (7) ถึงแม้มันจะเกิดจากการกระทำของตำรวจเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น
แต่ก็เป็นผลเสียทำให้ตำรวจทั้งหมด หมดความนับถือจาก
ประชาชน เหมือนกับโคลงที่ว่า

ปลาร้าพันห่อหุ้มด้วย ไบคา
X

คาก็เหม็นคาวปลา คละคลุ้ง
-ไบ

นักศึกษายกโคลงนี้มาแต่คิดไปจากพระนิพนธ์ เติมจึงต้องเปลี่ยน
"คา" เป็น "ไบ" และนอกจากนี้ยังเพิ่มคำบางคำเข้ามา จึงต้องตัดออกด้วย

- (8) ท่านก็โปรดทราบด้วยว่าท่านกำลังถูกโจรขโมยสิ่งมีค่าของท่านแล้ว
ท่านก็คงเคยได้ฟังคำกล่าวที่ว่า "ทุกวินาที เป็นเงินเป็นทอง"
-เวลาเป็นเงินเป็นทอง

ไซ้ใหม่

สำนวน "เวลาเป็นเงินเป็นทอง" หมายถึง มีค่า มีราคา แม้นักศึกษาจะใช้วินาทีซึ่งเป็นมาตรการวัดเวลาอย่างหนึ่ง แต่ก็ยังไม่ถูกต้อง เพราะสำนวนแต่เดิมเราใช้ว่า "เวลาเป็นเงินเป็นทอง" ไม่ใช่ "วินาทีเป็นเงินเป็นทอง"

2.1.6.1.2 เพิ่มคำบางคำหรือกลุ่มคำบางกลุ่ม

ตัวอย่าง

(1) คนคมีเพียงเล็กน้อย เท่าหยิบฝูมือ
X

สำนวน "หยิบมือ" หมายถึง มีจำนวนน้อยเท่าที่หยิบได้ ครั้งหนึ่ง ซึ่งตรงตามความหมายของข้อความนี้

(2) ถ้าชีวิตเราเต็มไปด้วยความหวัง จะทำให้เรามีพลังใจ
ที่จะก้าวไปก้าวล้ำแข่งล้ำชาของตนเอง
X

สำนวน "ล้ำแข่ง" หมายถึง กำลังของตนไม่ต้องพึ่งใคร และมักใช้เปรียบเทียบเรื่องการทำงานหรือท่ามหากินโดยไม่ต้องพึ่งผู้อื่น

2.1.6.2 ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบไม่สัมพันธ์กับข้อความ

ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการใช้สำนวนและการเปรียบเทียบไม่สัมพันธ์กับข้อความมีเพียงตัวอย่างเดียวเท่านั้น คือ

ตัวอย่าง

การเยี่ยมเยียนประชาชน ช่วยเหลือเท่าที่ความสามารถของนักศึกษาจะทำได้ การพัฒนาชนบทของนักศึกษา ถ้าจะสรุปผลออกมาก็ดูเหมือนว่าจะไม่เห็นผลเป็นตัวเป็นคน
-เป็นจีนเป็นอัน ..

สำนวน "เป็นจีนเป็นอัน" มีความหมายว่า เป็นหลักฐานมั่นคงเป็นจริงเป็นจัง เป็นลำเป็นสัน และใช้กับสิ่งของหรือการกระทำ ซึ่งตรงตามความหมายของข้อความนี้ ส่วน "เป็นตัวเป็นคน" มีความหมายว่า ปรากฏชัด เป็นหลักฐาน และมักใช้กับคน เช่น เขามีสามีเป็นตัวเป็นคน

2.1.6.3 ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย

ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการใช้สำนวนและการเปรียบเทียบที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย มีเพียงตัวอย่างเดียวเท่านั้น คือ

ตัวอย่าง ในสภาพปัจจุบันนี้ก็ยังคงอยู่ในรูปแบบที่ว่า "แพะหลงฝูง"
สำนวน "แพะหลงฝูง" ไม่มีใช้ในภาษาไทย มีแต่
สำนวน "กาหลงฝูง"

2.1.7 การใช้สำนวนต่างประเทศในการเขียนภาษาไทย

เมื่อชนชาติต่าง ๆ ได้ติดต่อกันหรือมีความสัมพันธ์กัน ก็มักจะมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมกัน การรับและการถ่ายทอดวัฒนธรรมอย่างหนึ่งอย่างใดนั้นอาจมีเหตุผลที่ผิดแผกกันไป เช่น ไทยรับภาษาบาลีเพราะรับพุทธศาสนา รับภาษาสันสกฤตเพราะรับศาสนาพราหมณ์ รับภาษาของชาติต่าง ๆ ทางตะวันตก เช่น ฝรั่งเศส อังกฤษ เพราะการศึกษาและการติดต่อกับค้าขาย รับภาษาจีนเพราะการติดต่อกับการค้าขาย และรับภาษาเขมรเพราะมีการติดต่อบริเวณกัน เป็นต้น

วิธีการนำภาษาของชาติต่าง ๆ มาใช้นั้น ส่วนใหญ่จะรับคำหรือยืมคำมาใช้และอาจจะรับมาใช้โดยวิธีทับศัพท์ หรือนำคำที่รับมานั้นปรับให้เข้ากับลักษณะของภาษาไทย เช่น

ภาษาบาลี	ไค้แก	โลก	จิต	ทุกซ์
ภาษาสันสกฤต	ไค้แก	ศิระ	มนุษย์	ภาษา
ภาษาอังกฤษ	ไค้แก	เคินท์	ฟุตบอล	เทนนิส
ภาษาจีน	ไค้แก	กวยเคี้ยว	โอเลี้ยง	จับฉ่าย
ภาษาเขมร	ไค้แก	โปรค	ตรีส	กำเน็ค

ปัจจุบันต้องการความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่าง ๆ ตลอดจนข่าวสาร ความคิด ความบันเทิง ฯลฯ ของต่างชาติเพิ่มขึ้น จึงเป็นเหตุให้มีผู้แปลหรือถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความบันเทิง ฯลฯ เหล่านี้จากภาษาต่าง ๆ เป็นภาษาไทย เมื่องานแปลมากขึ้น คนอ่านศึกษาค้นคว้ามากขึ้น สำนวนแปลจึงแพร่-

หลายมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ส่วนวนแปลโดยเฉพาะจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และจากภาษาจีนเป็นภาษาไทยได้แพร่เข้ามาในชีวิตประจำวัน บางครั้งก็มีผู้นำไปใช้ในงานเขียนที่เป็นทางการ เช่น นักศึกษานำไปใช้เขียนเรียงความ บทความทางวิชาการ การใช้ส่วนต่างประเทศในภาษาไทยจึงนับว่าเป็นข้อผิดพลาดประการหนึ่งในการเขียนภาษาไทยโดยทั่ว ๆ ไปด้วย

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่นำส่วนต่างประเทศไปเขียนภาษาไทยเท่าที่พบจากข้อสอบแบ่งออกได้ 2 ชนิดคือ

2.1.7.1 ส่วนวนแปลจากภาษาบาลีเป็นภาษาไทย

2.1.7.2 ส่วนวนแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

2.1.7.1 ส่วนวนแปลจากภาษาบาลีเป็นภาษาไทย

ส่วนวนแปลจากภาษาบาลีเป็นภาษาไทย คือ ส่วนวนที่เลียนแบบการแปลคำนามโดยเก็บคำแปลวิภคิตตามแบบของภาษาบาลีไว้ด้วย คือ การแปลคำนามในวิภคิตที่ 2 "หุติยวิภคิต" ซึ่งเป็นกรรมกรก ทำหน้าที่ผู้ถูกกระทำ เมื่อแปลคำบาลีจะมีคำบุพบท "ซึ่ง" อยู่ ยัง ลั้น กะ เฉพาะ ตลอด" คำหนึ่งคำใดประกอบหน้าคำนามด้วยบุพบทเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องมีในโครงสร้างภาษาไทย เมื่อนักศึกษาใช้บุพบทเหล่านี้จึงนับว่าเป็นข้อผิดพลาดซึ่งเกิดจากเลียนแบบการแปลดังกล่าว เช่น

ตัวอย่าง

(1) การมีวันประกันพุ่มนั้น จะนำมาซึ่งความหายนะแก่ตัวเรา

(2) คนจำนวนน้อยของประเทศที่ได้รับการศึกษามาถึงชั้นอุดมศึกษา เพราะเนื่องจากจะต้องมีการแข่งขันตลอดเวลา ไม่ว่าจะ เป็นด้านการสอบเข้า ก่าดั่งเงิน และก่าดั่งปัญญาอันจะนำมา ซึ่งความเป็นบัณฑิตในอนาคต

"ซึ่งความหายนะ ซึ่งความเป็นบัณฑิต" เป็นการเลียนแบบการแปลตามวิภคิตที่ 2 ประโยคตัวอย่างจึงควรแก้ไขใหม่ ดังนี้

- (1) การตีความประกันพหุ จะนำความหมายมาให้เรา
- (2) คนจำนวนน้อยของประเทศที่ได้รับการศึกษามาถึงระดับอุดมศึกษา เพราะจะต้องมีการแข่งขันกันตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการสอบคัดเลือก กำนั่งเงิน และกำลังปัญญาที่จะช่วยให้เป็นบัณฑิตในอนาคต

2.1.7.2 ส่วนแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

ส่วนแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยมีดังนี้

ตัวอย่าง

- (1) บ้านเมืองเต็มไปด้วยโจรผู้ร้ายชุกชุม
X

"เต็มไปด้วย" เปลี่ยนแบบจากภาษาอังกฤษว่า "to be full of" ในภาษาไทยเมื่อต้องการใช้ส่วนที่มีความหมายเหมือน "เต็มไปด้วย" จะใช้กริยา สกรรม "มี" ตามด้วย นาม หรือ นามวลี ที่จะทำหน้าที่ กรรมตรง และต่อด้วยคำ วิเศษณ์ที่มีความหมายว่า "มาก" และการใช้คำวิเศษณ์นี้จะต้องสัมพันธ์กับนามหรือ นามวลีนั้น ๆ นอกจากนี้แล้วยังต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของผู้เขียนด้วยว่าจะให้นามหรือ นามวลีที่ระบุไว้นั้นมีจำนวนมากเพียงใด เช่น ประโยคต่อไปนี้ซึ่งใช้คำวิเศษณ์ต่างกัน

ก. งานนี้มีคนมาก

ข. งานนี้มีคนมาเที่ยวแน่นชนิด

ประโยคตัวอย่างที่ 1 แกะไขใหม่ได้ดังนี้

- (1) บ้านเมืองมีโจรผู้ร้ายชุกชุม
บ้านเมืองมีโจรผู้ร้ายมาก

- (2) ในที่สุด ค. จบสิ้นชีวิตลง

"จบสิ้นชีวิตลง" เปลี่ยนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "end his life" ในภาษาไทยจะใช้คำ "สิ้นชีวิต" หรือ "ถึงแก่กรรม" สำหรับ สุภาพชน ถ้าผู้ที่ถึงแก่กรรมคือ พระมหากษัตริย์ พระราชวงศ์ พระสงฆ์ นายกรัฐมนตรี

จะต้องเปลี่ยนจาก "สิ้นชีวิต" หรือ "ถึงแก่กรรม" เป็นคำระดับต่าง ๆ เพื่อความเหมาะสมกับฐานะบุคคลด้วย

นอกจากสำนวน "จบสิ้นชีวิต" แล้ว นักศึกษายังใช้คำที่แปลมาจากต่างประเทศที่มีความหมายเช่นเดียวกัน คือ "จุดจบของชีวิต" และ "ชีวิตจบลง"

ประโยคในตัวอย่างที่ 2 แก้ไขใหม่ดังนี้

- (2) ในที่สุด ค. ก็ถึงแก่กรรม

(3) นักศึกษาเป็นคนรุ่นใหม่ที่จะต้องใช้ชีวิตในสังคมต่อไป

"ใช้ชีวิต" เลียนแบบจากภาษาอังกฤษว่า "spend the life" ในภาษาไทยจะใช้สำนวน "อยู่" ดังนั้นประโยคตัวอย่างที่ 3 แก้ไขใหม่ได้ คือ

- (3) นักศึกษาเป็นคนรุ่นใหม่ที่จะต้องอยู่ในสังคมต่อไป

(4) ภาพพจน์ของกรมตำรวจนั้นจะดีหรือเลวขึ้นอยู่กับตำรวจเอง เป็นสำคัญ

(5) ความหวังของแต่ละคนจะเหมือนหรือแตกต่างกันก็ได้ซึ่งขึ้นอยู่กับความนึกและจิตใจของแต่ละบุคคล

"ขึ้นอยู่กับ" เลียนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "depend on" ในภาษาไทยจะใช้สำนวนว่า "แล้วแต่" หรือ "สุดแต่"

ประโยคตัวอย่างที่ 4 และ 5 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

- (4) ภาพพจน์ของกรมตำรวจนั้นจะดีหรือเลวแล้วแต่ตำรวจเอง เป็นสำคัญ

- (5) ความหวังของแต่ละคนจะเหมือนหรือแตกต่างกันก็ได้ สุดแต่ความนึกคิดและจิตใจของแต่ละบุคคล

(6) พลังความคิดและการกระทำของนักศึกษาสามารถเปลี่ยนแปลงสังคมได้มาก

(7) เราไม่สามารถปฏิเสธความสำคัญของตำรวจได้เลย

"สามารถ" เลียนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "can" ซึ่งเป็นคำกริยาช่วย ในภาษาไทยไม่นิยมให้ "สามารถ" เป็นกริยาช่วยเช่นภาษาอังกฤษ แต่รูปประโยคภาษาไทยจะเพิ่มคำว่า "ได้" ซึ่งเป็นคำหลังกริยาแทน ในกรณีที่ เป็นรูปประโยคปฏิเสธ จะเพิ่มคำ "ไม่" หน้าคำหลังกริยา "ได้"

ประโยคตัวอย่างที่ 6 และ 7 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(6) พลังความคิดและการกระทำของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงสังคมได้มาก

-(7) เราปฏิเสธความสำคัญของตำรวจไม่ได้เลย

(8) ถ้าปราศจากความหวัง มนุษย์ก็จะหมดกำลังใจที่จะต่อสู้

"ปราศจาก" เลียนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "without" ในภาษาไทยจะใช้คำ "ไม่มี"

ประโยคตัวอย่างที่ 8 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(8) ถ้าไม่มีความหวัง มนุษย์ก็จะหมดกำลังใจที่จะต่อสู้

(9) หลังจากนั้นก็ได้มีการตั้งคณะรัฐมนตรีภายใต้การนำของนายสัญญาธรรมศักดิ์

"ภายใต้การนำของ" เลียนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "under the leadership of" ในภาษาไทยใช้คำ มี _____ เป็นหัวหน้า

ประโยคตัวอย่างที่ 9 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(9) หลังจากนั้นก็ได้ตั้งคณะรัฐมนตรี มี นายสัญญา ธรรมศักดิ์ เป็นหัวหน้า

(10) เราทุกคนมีสิทธิ์ที่จะมีความหวัง แต่ต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย

"ภายใต้" เลียนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "under" ในภาษาไทยจะใช้ "ใน" แทน

ประโยคตัวอย่างที่ 10 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(10) เราทุกคนมีสิทธิ์ที่จะมีความหวัง แต่ต้องอยู่ในขอบเขตของกฎหมาย

(11) ผลสุดท้ายก็สามารถสอบผ่านข้อสอบของส่วนกลางได้

"สอบผ่าน" เขียนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "pass the examination" ในภาษาไทยใช้ "สอบได้" หรือ "สอบ วิชา ได้ หรือสิ่งที่สอบ

นอกจากนี้นักศึกษาบางคนใช้ส่วนว่า "ผ่านการสอบ" แทนส่วนวนไทยว่า "สอบได้" ด้วย

ประโยคตัวอย่างที่ 11 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(11) ผลสุดท้ายก็สอบข้อสอบของส่วนกลางได้

(12) โดยมากทุกคนจะผ่านชีวิตการ เป็นนักศึกษามาแล้วทั้งสิ้น

"ผ่านชีวิต" เขียนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "spend the life" ในภาษาไทยจะใช้ "เคย" ตามด้วย "กริยา" ซึ่งจะต้องเลือกใช้ตามความเหมาะสม เพื่อให้ได้เนื้อความตรงกันของเดิม ส่วนในประโยคนี้ควรใช้กริยา "เป็น" แล้วจึงเติมคำนาม เพื่อให้กริยา "เป็น" สมบูรณ์ และนอกจากนี้ในภาษาไทยไม่นิยมให้คำกริยา "เป็น" กลายเป็น "คำนาม" โดยเติมอาการนาม "การ"

ประโยคตัวอย่างที่ 12 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(12) โดยมากทุกคนจะเคยเป็นนักศึกษามาแล้วทั้งสิ้น

(13) วิชาการและความรู้ต่าง ๆ จะถูกนำมาใช้ และปฏิบัติโดยนักศึกษา

"ถูก.....โดย..." เขียนแบบมาจากลักษณะประโยคกรรมวาจา (passive voice) ในภาษาไทยจะใช้ "ถูก" ตามด้วย "คำกริยา" ก็ต่อเมื่อเป็นความหมายที่ไม่ดีหรือไม่ต้องการเท่านั้น ถ้าเป็นความหมายที่ดีต้องใช้ "ได้รับ" เช่น "เขาได้รับเชิญไปเป็นประธานเปิดงาน" หรือในบางประโยคตัด "ถูก" และ "โดย" ออกได้ แต่ต้องเรียงลำดับคำในประโยคใหม่

ประโยคตัวอย่างที่ 13 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

-(13) นักศึกษาจะนำวิชาการ ความรู้ต่าง ๆ มาใช้และปฏิบัติ

-(13) วิชาการ ความรู้ต่าง ๆ นักศึกษาจะนำมาใช้และปฏิบัติ

(14) เมื่อบ้านเมืองระส่ำระสายก็ง่ายแก่การที่ผู้คิดร้ายต่อประเทศที่จะเข้ามาแทรกแซง ก่อความไม่สงบ

"ง่ายแก่การ" เลียนแบบมาจากภาษาอังกฤษว่า "easy to..."

ในภาษาไทยใช้ส่วน "ไค้ง่าย" หรือ "ไค้ง่าย ๆ " และจะใช้ขยายคำกริยา

ประโยคตัวอย่างที่ 14 แก้อิเหน่ไค้คั้งนี้

-(14) เมื่อบ้านเมืองระส่ำระสาย ผู้ที่คิดร้ายต่อประเทศจะเข้ามาแทรกแซงและก่อความไม่สงบไค้ง่าย
(ไค้ง่ายๆ)

(15) คั้งนั้นจึงไม่เป็นการยากเลยในการนำความรู้ที่ไค้เรียนมาแล้วนั้นมาสร้างสรรค์สังคม

"ไม่เป็นการยากเลย" เลียนแบบจากภาษาอังกฤษว่า

"It is not difficult to..." ในภาษาไทยใช้ส่วน "ไม่ไค้เรื่องยาก"

ประโยคตัวอย่างที่ 15 แก้อิเหน่ไค้คั้งนี้

-(15) คั้งนั้นการนำความรู้ที่ไค้เรียนมาแล้วนั้นมาสร้างสรรค์สังคมจึง
ไม่ไค้เรื่องยาก

2.2 ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค

พระยาอุปกิตศิลปสาร ไค้อธิบายไว้ว่า

ประโยคคือ ถ้อยคำที่มีเนื้อความบริบูรณ์ ประโยคหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็น

2 ภาค คั้งนี้

(ก) ภาคประธาน

(ข) ภาคแสดง

ในภาคทั้งสองของประโยคข้างบนนี้ ในภาคหนึ่ง ๆ ยังจำแนกเป็นส่วนย่อย ๆ ซึ่งเรียกว่าบทออกไปอีกคั้งนี้

(1) ภาคประธานจำแนกออกเป็น 2 ส่วน คือ

- ก. บทประพันธ์ คือส่วนสำคัญของภาคประพันธ์
- ข. บทขยายประพันธ์ คือส่วนขยายประพันธ์ให้พิสดารออกไป

(2) ภาคแสดง จำแนกออกเป็น 4 ส่วนคือ

- ก. บทกริยา คือส่วนสำคัญของภาคแสดง
- ข. บทขยายกริยา คือส่วนขยายกริยาให้พิสดารออกไป
- ค. บทกรรม คือ ส่วนที่ถูกกริยาทำ
- ง. บทขยายกรรม คือส่วนที่ขยายกรรมให้พิสดารออกไป¹

ในการแต่งประโยคเพื่อสื่อความนั้นบ่อยครั้งที่ผู้ใช้ภาษาต้องแต่งประโยคที่มีใจความยาว ๆ ดังนั้นส่วนต่าง ๆ ในประโยคก็ต้องเพิ่มขึ้น จึงเป็นเหตุให้การแต่งประโยคไม่ถูกต้องสมบูรณ์ตามที่ควรจะเป็น

ส่วนข้อผิดพลาดของนักศึกษา เรื่องการแต่งประโยคผิด เท่าที่พบจากข้อมูลแม่่งออกไต่ดังนี้คือ

- 2.2.1 การเรียงคำและข้อความผิดลำดับ
- 2.2.2 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค
- 2.2.3 การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค

2.2.1 การเรียงคำและข้อความผิดลำดับ

การเรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับหมายถึง การที่นักศึกษาเรียงคำหรือกลุ่มคำแล้วทำให้ได้ความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการ หรือความหมายไม่ชัดเจน หรือ

¹พระยาอุปทิศศิลปสาร, หลักภาษาไทย. (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2514), หน้า 192 และ 200.

ความหมายกำกวมเป็นต้น ทั้งนี้เพราะในภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อ
 มอหน้าทีของคำ ดังนั้นเมื่อตำแหน่งของคำเปลี่ยน หน้าทีและความหมายก็เปลี่ยนแปลง
 ไปด้วย เช่น "ฉันรักเขา" และ "เขารักฉัน" คำสรรพนาม "ฉัน" "เขา"
 ในแต่ละประโยคทำหน้าที่ต่างกันและความหมายของทั้งสองประโยคก็แตกต่างกันด้วย
 ข้อผิดพลาดของนักศึกษา เรื่องการเรียงคำกลุ่มคำชนิดลำดับเท่าที่พบ
 จากข้อมูลแบ่งออกได้ดังนี้คือ

2.2.1.1 เรียงคำชนิดลำดับ

2.2.1.2 เรียงข้อความชนิดลำดับ

2.2.1.1 เรียงคำชนิดลำดับ

การเรียงคำชนิดลำดับ คือการที่นักศึกษาเรียงคำในลำดับที่ทำ
 ให้ได้ความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการ หรือความหมายไม่ชัดเจน

ข้อผิดพลาดของนักศึกษา เรื่องการเรียงคำชนิดลำดับ แบ่งออก
 ได้ 2 ชนิดคือ

2.2.1.1.1 เรียงชนิดของคำชนิด

2.2.1.1.2 เรียงบทต่าง ๆ ผิด

2.2.1.1.1 เรียงชนิดของคำชนิด

ข้อผิดพลาดของนักศึกษา เรื่องการเรียงชนิดของคำ
 ชนิดมีดังนี้คือ

2.2.1.1.1.1 เรียงคำกริยาและคำหลังกริยาชนิด

2.2.1.1.1.2 เรียงคำวิเศษณ์ชนิด

2.2.1.1.1.3 เรียงคำช่วยหน้ากริยาชนิด

2.2.1.1.1.1 เรียงคำกริยาและคำหลังกริยาชนิด

ตัวอย่าง (1) ไม่ควรคิดว่าไว้รอพรุ่งนี้
 -รอไว้

คำ "รอ" เป็นคำกริยาควรจะเรียง

อยู่หน้าคำ "ไว้" ซึ่งเป็นคำหลังกริยา

2.2.1.1.1.2 เรียงคำวิเศษณ์

ตัวอย่าง (1) แต่จะขอเตือนไว้ว่าไม่ควรจะหวัง

จนมากเกินไป

-มากจน

คำ "มาก" เป็นคำวิเศษณ์ขยายคำกริยา "หวัง" ส่วน "จน" เป็นคำเชื่อมควรอยู่ระหว่างคำวิเศษณ์ "มาก" กับ "เกินไป"

(2) กระผมพอจะขอยกตัวอย่างสังเขปดังนี้

ในพยางค์ "พอ" เป็นส่วนหนึ่งของคำวิเศษณ์ "พอสังเขป" จึงควรอยู่หน้าคำ "สังเขป" ในภาษาไทยมีส่วนว่า "พอสังเขป" เช่น ยกตัวอย่างพอสังเขป กล่าวพอสังเขป ทำพอเป็นสังเขป เป็นต้น

2.2.1.1.1.3 เรียงคำช่วยหน้ากริยา

ตัวอย่าง (1) ความจริงการสร้างสรรคสังคมนั้น

ต้องทุกคนในสังคมร่วมมือกัน

ในพยางค์ "ต้อง" เป็นคำช่วยหน้ากริยา จึงควรอยู่หน้าคำกริยา "ร่วมมือ"

2.2.1.1.2 เรียงบทต่าง ๆ

การเรียงบทต่าง ๆ หมายความว่า การที่นักศึกษาเรียงส่วนย่อย (บท) ซึ่งเป็นส่วนประกอบของภาคประธานและภาคแสดงนิค บทที่เป็นส่วนประกอบของภาคประธานไค้แก่ บทประธานและบทขยายประธาน บทที่เป็นส่วน

1 คุรายละเอียคที่ ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา "การศึกษาวิเคราะห์ข้อนิคพลาคในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2515 และ 2516" วิทยานิพนธ์ปริญูตามหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย 2519, (อัครสำเนา) หน้า 50 - 51.

ประกอบของภาคแสดงได้แก่ บทกวี บทขยายกวี บทกรรม และบทขยายกรรม
ข้อผิดพลาดของนักศึกษา เรื่องการเรียงบทต่าง ๆ นี้
แบ่งออกได้ดังนี้คือ

2.2.1.1.2.1 เรียงบทขยายกรรมผิด

2.2.1.1.2.2 เรียงบทขยายกวีผิด

2.2.1.1.2.1 เรียงบทขยายกรรมผิด

การเรียงบทขยายกรรมผิด หมายถึงการที่
นักศึกษาวางบทที่จะใช้ขยายกรรมผิดที่ บทที่ขยายมักอยู่ติดส่วนที่ขยายเสมอ
ข้อผิดพลาดของนักศึกษา เรื่องการเรียงบท
ขยายกรรมผิดมีดังนี้

ตัวอย่าง (1) ชีวิตเราก็จะต้องเผชิญปัญหาที่เกิดขึ้นต่าง ๆ

คำ "ต่าง ๆ" เป็น "บทขยาย" ที่ควรจะ
ขยายคำนามที่ทำหน้าที่เป็นบทกรรมในประโยค เพราะปัญหาที่คนจะต้องเผชิญนั้นมีมาก
ควรที่จะให้ "ต่าง ๆ" อยู่ต่อจากคำนาม "ปัญหา"

(2) การผัดวันประกันพรุ่งนั้นเป็นโจร ที่ขโมย

เวลาของความเจริญหรือความสำเร็จในชีวิตของคนเราคำสำคัญ

"คำสำคัญ" เป็น "บทขยาย" ที่ควรจะ
ขยายคำนาม "โจร" ที่ทำหน้าที่เป็นบทกรรม เพื่อเน้นความหมาย คำนำ "บทขยาย"
นี้ไปขยาย "ของคนเรา" จะทำให้เนื้อความไม่สอดคล้องกัน

(3) เราควรที่จะรักษาขนบธรรมเนียม

ประเพณีโบราณของไทยที่ดี ๆ ไว้ให้สืบทอดต่อไป

"ที่ดี ๆ" เป็น "บทขยาย" ที่ควรจะวาง

ไว้หลังบทกรรม "ขนบธรรมเนียมประเพณีโบราณ" เพราะเมื่อวาง "บทขยาย"

"ที่ดี ๆ" ไว้หลังคำว่า "ของไทย" ทำให้ความหมายไม่ชัดเจน อาจชวนให้สงสัยว่า

เมื่อมี "ของไทยที่ดี ๆ" แล้ว มีของไทยที่เป็นอย่างอื่นอีกหรือไม่

2.2.1.1.2.2 เรียงบทขยายกริยาชนิด

การเรียงบทขยายกริยาชนิดหมายถึงการที่
นักศึกษาวางบทที่จะใช้ขยายกริยาไว้ผิด ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน
ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเรียงบท
ขยายกริยาชนิดมีดังนี้

ตัวอย่าง (1) ตำรวจทุกคนพร้อมที่จะรับใช้ประชาชน
เมื่อประชาชนขอความช่วยเหลือ ด้วยชีวิตของพวกเขาเหล่านั้นทุกคน

"ด้วยชีวิตของพวกเขาเหล่านั้นทุกคน"

เป็นบทขยายกริยากรรมรับใช้" จึงควรวางไว้หลังบทกรรม "ประชาชน" เพราะใน
กรณีที่มีกริยามีคำกริยาเป็นกริยากรรม บทกรรมก็นำหน้าบทขยายกริยาได้ ถ้าให้บท
ขยายนี้ขยายบทกริยา "ขอ" จะทำให้ความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการ เพราะต่อไปคง
ไม่มีประชาชนขอความช่วยเหลือจากตำรวจ เพราะต้องแลกด้วยชีวิต เมื่อแก้ไขข้อความ
ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ช่วยให้เห็นว่า ตำรวจ เป็นผู้ที่มีความเสียสละอย่างมาก

(2) ตำรวจ เป็นผู้ลักลอบตัดไม้เถื่อนเสียเอง
หรือให้ความคุ้มครองแก่ผู้กระทำความผิดกฎหมายบ้านเมือง เพราะได้รับคาคอบแทน

"เสียเอง" เป็นบทขยายชทกริยา "ลักลอบ
ตัด" และ "ให้..." เมื่อมีบทกริยา 2 บท "เสียเอง" ซึ่งเป็นบทขยายกริยาก็จควร
จะวางอยู่หลังบทกริยาที่ 2

2.2.1.2 เรียงข้อความผิดลำดับ

การเรียงข้อความผิดลำดับ หมายถึงการที่นักศึกษา
เรียงข้อความสลับส่นทำให้ผู้อ่านใช้เวลาอ่านมากกว่าจะเข้าใจความหมาย หรือทำให้
ความหมายไม่ชัดเจนเท่าที่ควรจะเป็น

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเรียงข้อความผิด
ลำดับมีดังนี้

ตัวอย่าง (1) แสงจันทร์เริ่มอ่อนลง ท้องฟ้าค้ำันตะวันออก
มีแสงสีส้มขึ้นมาแทนที่ เป็นสัญญาณบอกถึงรุ่งอรุณของวันใหม่ ชีวิตของมนุษย์ก็เช่นกัน
เมื่อมีกลางวันแล้วย่อมมีกลางคืน ชีวิตของบางคนสุขสบายแต่บางคนทุกข์ระทม

ข้อความนี้ต้องเปลี่ยนลำดับเพราะ ต้นข้อความกล่าวถึงเรื่องกลางวันกลางคืนก่อนแล้วแทรกเรื่องของมนุษย์เป็นเชิงเปรียบเทียบ
กัน ดังนั้นข้อความที่กล่าวถึงชีวิตมนุษย์ก็ควรจะเรียงต่อกับข้อความที่กล่าวถึงเรื่องเดียวกัน
จะได้ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้รวดเร็วและถูกต้อง

(2) โดยการนำสิ่งของ ไปให้พวกเขา
เช่น หนังสือ และ เสื้อผ้า

ข้อความนี้ต้องเปลี่ยนลำดับเพราะเมื่อกล่าวถึงของสิ่งของว่ามีอะไรบ้างก็ควรนำบทขยายนี้วางไว้ต่อท้ายคำนาม "สิ่งของ" และช่วยให้
ให้ความหมายของประโยคชัดเจนขึ้น

2.2.2 การขาคค่าที่จำเป็นในประโยค

การขาคค่าที่จำเป็นในประโยค หมายถึง การที่นักศึกษา
แต่งประโยคโดยขาคค่าบางค่าหรือค่าที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มค่า ซึ่งทำหน้าที่ต่าง ๆ
กันในประโยค เมื่อขาคค่าหรือค่าที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มค่าแล้ว ทำให้ความหมาย
ของประโยคไม่ชัดเจน สมบูรณ์

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาคค่าที่จำเป็นในประโยค
เท่าที่พบจากข้อมูล แบ่งออกได้ 2 ชนิดคือ

2.2.2.1 ขาคค่าที่จำเป็น

2.2.2.2 ขาคค่าที่จำเป็นที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มค่า

2.2.2.1 ขาคค่าที่จำเป็น

การขาคค่าที่จำเป็นในประโยค แบ่งออก

ได้ 10 หัวข้อดังนี้

- 2.2.2.1.1 ชาคำนาม
- 2.2.2.1.2 ชาคำกริยา
- 2.2.2.1.3 ชาคำช่วยหน้ากริยา
- 2.2.2.1.4 ชาคำปฏิเสธ
- 2.2.2.1.5 ชาคำบุพบท
- 2.2.2.1.6 ชาคำสันธาน
- 2.2.2.1.7 ชาคำวิเศษณ์
- 2.2.2.1.8 ชาคำลงท้าย
- 2.2.2.1.9 ชาคำบอกกำหนด
- 2.2.2.1.10 ชาคำประพันธ์สรรพนาม
- 2.2.2.1.11 ชาคำลักษณนาม

2.2.2.1.1 การชาคำนาม

การชาคำนาม หมายถึง การที่
 นักศึกษาแต่งประโยคที่ไม่ใช่ประโยคสามัญ หรือประโยคสามัญที่มีข้อความมาขยายยาว ๆ
 และไม่ได้คำนึงว่าจะชาคำนามที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ กันในประโยคหรือไม่

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการชาค

คำนามแบ่งออกได้ 2 หัวข้อคือ

2.2.2.1.1.1 ชาคำนามที่ทำหน้าที่ประธาน

2.2.2.1.1.2 ชาคำนามที่ทำหน้าที่กรรม

2.2.2.1.1.1 การชาคำนามที่ทำหน้าที่
ประธาน

การชาคำนามที่ทำหน้าที่

ประธาน หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคที่มีข้อความยาว ๆ เป็นเหตุให้นักศึกษา
 สันนิษฐานถึงคำที่จะทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค

ตัวอย่าง

(1) คนไทยไม่ค่อยจะยอมยกมือขึ้นไหว้กัน แต่กลับจับมือกันแทน จึง

เป็นสิ่งที่น่ากลัวว่า \wedge จะสูญหายไป
 X -การไหว้

ประโยคนี้อาจกล่าวว่า "การไหว้" ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา "จะสูญหายไป" ถ้าในประโยคนี้อาจไม่มีคำว่า "การไหว้" จะทำให้ความหมายไม่ชัดเจน เพราะไม่ทราบว่าอะไรจะสูญหายไป

(2) เมืองไทยเป็นเมืองพุทธศาสนา เป็นเมืองที่ [^] มีแต่ความโอบอ้อมอารี มีความเมตตากรุณา _{-ผู้คน}

ประโยคนี้อาจกล่าวว่า "ผู้คน" ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา "มี" และเหตุที่ต้องเพิ่มความ "ผู้คน" เพราะจะช่วยให้ความหมายชัดเจนว่า ผู้ที่แสดงกริยา โอบอ้อมอารีและเมตตากรุณาได้ควรจะเป็น "ผู้คน" มิใช่ "เมือง"

(3) ทรงกันขำกับในชนบท [^] มีแต่ความรักให้แก่กันและกัน เพราะชีวิต _{-ชาวชนบท}
_{-ผู้คน}
_{-ที่}

ในชนบทไม่ต้องกินรนมมากเท่าไรนัก

ประโยคนี้อาจกล่าวว่า "ชาวชนบท" ซึ่งทำหน้าที่ประธานของกริยา "มี" เมื่อเพิ่มคำ "ชาวชนบท" "ผู้คน" หรือ "ที่" แล้วทำให้ความหมายชัดเจนขึ้นว่า ผู้ที่มีความรักให้กันนั้นเป็นใคร

(4) ในสังคมย่อมจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ซึ่ง [^] ส่วนใหญ่ก็จะ _{-คน}
_{-สมาชิก}

ชวนชวายเป็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ มาสู่สังคม

ประโยคนี้อาจกล่าวว่า "คน" ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา "ชวนชวายเป็นสิ่งแปลก" เมื่อกล่าว "คน" หรือ "สมาชิก" ทำให้ไม่ทราบว่า "ส่วนใหญ่" ชยอะไร และในที่นี้คำนามที่เหมาะสมจะแสดงกริยา "ชวนชวายเป็น" คือ "คน" หรือ "สมาชิก"

2.2.2.1.1.2 การซาคำนามที่ทำหน้าที่กรรม

การซาคำนามที่ทำหน้าที่กรรมหมายถึงกรรมที่ทำหน้าที่ศึกษาแต่งประโยคหรือประโยคที่มีข้อความยาว ๆ เป็นเหตุให้นักศึกษาลึบไปถึงคำที่จะทำหน้าที่กรรมของประโยค

ตัวอย่าง (1) ผู้ใหญ่จะตองปลูกฝังส่งเสริมให้เป็นกำลังที่มี

ประสิทธิภาพในการพัฒนาบ้านเมือง

- เยาวชน
- ลูกหลาน
- เด็ก ๆ

ประสิทธิภาพในการพัฒนาบ้านเมือง

ประโยคนี้ซาคำนามที่ทำหน้าที่กรรมตรง เพราะกริยา "ปลูกฝังส่งเสริม" เป็น "กริยาสกรรม" จึงต้องการกรรม

(2) ตำรวจบางคนเข้วทปฏิบัติ ^{ด้วยความไม่บริสุทธิ์} - หน้าที่

ประโยคนี้ซาคำนามที่ทำหน้าที่กรรมตรง

เพราะกริยาปฏิบัติเป็น "กริยาสกรรม" จึงต้องการกรรม

2.2.2.1.2 ซาคำกริยา

การซาคำกริยาหมายถึงการที่นักศึกษาเดินเลอ ลิมคำกริยาจึงเป็นเหตุให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน

ตัวอย่าง (1) ปัญหาสังคมก็เกิดขึ้นมากมาย นั้นเพราะว่าเราซาคกริยาธรรม ดังเช่นปัญหาการชกตอยของพวกวัยรุ่น และที่ร้ายแรงอย่างยิ่งก็คือพวกคดียาเสพติดซึ่งเมื่อเกิดความอยากแล้ว แม้แต่พ่อแม่ก็ยงทำร้ายได้ ไม่ ^{รู้} สติ อยู่ในตัวเองเลย

คำกริยาที่ซาคคือ "รู้" เพราะ "ไม่" และ "สติ"

เป็นคำปฏิเสธและคำนามเรียงต่อกัน ทำให้สื่อความหมายไม่ได้ คำปฏิเสธในภาษาไทยมักจะปรากฏหน้าคำกริยาเสมอ จึงตองเพิ่มคำกริยา "มี" หลังคำปฏิเสธ "ไม่"

(2) ตำรวจก็ตองจะ ^{รู้} ความผิดกันมาก - ทำ

คำกริยาที่ซาคคือ "ทำ" เพราะ "คงจะ" เป็นคำช่วยกริยาซึ่งต้องปรากฏหน้าคำกริยาเสมอ (ถ้าไม่มีคำปฏิเสธในประโยค) ส่วน "ความดี" เป็นคำนาม เมื่อคำช่วยกริยาและคำนามเรียงต่อกันจึงทำให้สื่อความหมายไม่ได้ ต้องเพิ่มคำกริยา "ทำ" หลังคำช่วยกริยา "คงจะ"

(3) การผัดวันประกันพรุ่งก็ [^] โจรที่ขโมยเวลาของเราไป
-คือ

คำกริยาที่ซาคคือ "คือ" เพราะ "ก็" เป็นคำสันธานที่ทำหน้าที่เชื่อมประโยค

(4) แต่ในสมัยนั้นเขายังไม่ยอม [^] สตรีเข้าสมัครเป็นทหาร
-รับ

คำกริยาที่ซาคคือ "รับ" เพราะคำว่า "ยอม" ในที่นี่เป็นคำช่วยหน้ากริยา ส่วนคำ "สตรี" เป็นคำนามที่ทำหน้าที่กรรม เมื่อคำช่วยหน้ากริยาและคำนามมาเรียงต่อกันทำให้ไม่สื่อความหมายตรงตามที่ต้องการ ดังนั้นจึงต้องเพิ่มคำกริยา "รับ"

(5) นักศึกษาช่วย [^] หนังสือให้
-สอน

คำกริยาที่ซาคคือคำ "สอน" เพราะในที่นี้ "ช่วย" เป็นคำช่วยหน้ากริยา ส่วนคำ "หนังสือ" เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมเมื่อคำช่วยหน้ากริยาและคำนามมาเรียงต่อกันทำให้ไม่สื่อความหมายตรงตามที่ต้องการ ดังนั้นจึงต้องเพิ่มคำกริยา "สอน"

อนึ่งเหตุที่ผู้วิจัยเลือกคำกริยา "สอน" เพราะผู้เรียนได้กล่าวถึงเรื่องการออกไปพัฒนาชุมชน [^] ใ้สอนหนังสือให้เด็ก ๆ สร้างที่
-และ

เก็บน้ำเล็ก ๆ เป็นต้น ถ้าเป็นกรณีอื่นก็เลือกใช้คำกริยาอื่น ๆ ได้ตามความต้องการ

2.2.2.1.3 ชาคำช่วยหน้ากริยา¹

การชาคำช่วยหน้ากริยา หมายถึง การที่ นักศึกษาแต่งประโยคแล้วชาคำช่วยหน้ากริยาจึงทำให้ความหมายของประโยคไม่ถูกต้อง ตรงตามที่ต้องการ หรือได้ความหมายที่ไม่สมบูรณ์ชัดเจน คำช่วยหน้ากริยาจะช่วยให้ คำกริยาอื่นได้ความหมายตรงตามระเบียบของกริยา² (คือครบตาม มาลา กาล วาจก)

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการชาคำ ช่วยหน้ากริยามีดังนี้

ตัวอย่าง (1) ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่รีบปรับปรุงแก้ไขตนเองแล้ว ในอนาคต ตำรวจ ไม่มีค่าอะไร ในสายตาของประชาชน
-คงจะ

ประโยคนี้ชาคำว่า "คงจะ" ซึ่งเป็นคำกริยาช่วยที่ช่วยเสริมคำ กริยา "ไม่มี" เพื่อบอกความหมาย "เป็นการคาดคะเน" ซึ่งเป็นเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น และยังช่วยให้สอดคล้องกับกลุ่มคำออกเวลา "ในอนาคต" อีกด้วย

(2) ฉะนั้นนักศึกษาทุกคน ซึ่งใคร่ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งอาจจะดีกว่าบุคคลอีกหลาย ๆ คน ร่วมมือกันช่วยสร้างสรรค์สังคมให้น่าอยู่ ให้สังคม มีความมั่นคงตลอดไป
-ควร

ประโยคชาคำว่า "ควร" ซึ่งเป็นคำช่วยหน้ากริยาที่จะช่วยเสริม คำกริยา "ร่วมมือ" เพื่อบอกความหมาย "แนะนำ" ซึ่งจะช่วยให้ความหมายของ ประโยคสมบูรณ์และชัดเจนขึ้น

¹พระยาอุปถัมภ์ศิลปสารเรียกคำชนิดเดียวกันนี้ว่า "คำกริยานุเคราะห์"

²ดูรายละเอียดที่ พระยาอุปถัมภ์ศิลปสาร หลักภาษาไทย (พระนคร : รวมสาส์น, 2515), หน้า 133-139.

2.2.2.1.4 ขาดคำปฏิเสธ

การขาดคำปฏิเสธ หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำปฏิเสธหน้าคำกริยา คำช่วยกริยา หรือหลังคำช่วยกริยา จึงเป็นเหตุให้ประโยคไม่ได้ความหมายตรงตามที่ต้องการ

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำ

ปฏิเสธมีดังนี้คือ

ตัวอย่าง

(1) ถ้ายังไม่มีการแก้ไขให้ดีขึ้นกว่านี้ และถ้าจัดการเห็นแก่เงินบน และพวกพ้องออกไปจากความคิดความอยากของตำรวจแล้ว ภาพพจน์ของตำรวจในสายประชาชนจะ \wedge ดีกว่านี้
-ไม่ -ขึ้น

(2) พวกเขาไม่กล้าแสดงออกเนื่องจากความ \wedge ปลอดภัยของเขา
-ไม่

ที่อาจจะถูกกลั่นแกล้งจากพวกที่ \wedge $\frac{\text{แล้วที่อาศัยเครื่องแบบตำรวจเป็น}}{\text{X}}$
-คือ
เครื่องมือหาเงินก็ได้

(3) แต่ตำรวจของประเทศไทยก็ทำงานได้ \wedge ใครจะขึ้น
-ไม่

จากประโยคตัวอย่างทั้ง 3 ประโยคนี้เมื่อขาดคำปฏิเสธ ความหมายของประโยคจะขัดแย้งกัน จึงต้องแก้ไขด้วยการเพิ่มคำว่า "ไม่" ซึ่งเป็นคำปฏิเสธในตำแหน่งต่าง ๆ ที่กล่าวถึงแล้วข้างต้น ส่วนกรณีตัวอย่างที่ 2 ถึงแม้ว่าจะเพิ่มคำปฏิเสธระหว่างคำนาม "ความปลอดภัย" ก็ตาม แต่คำ "ปลอดภัย" เป็นคำกริยา จึงตรงกับเหตุผลดังที่กล่าวแล้ว

2.2.2.1.5 ขาดคำบุพบท

การขาดคำบุพบท หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำที่จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือกลุ่มคำที่เรียงต่อกัน

จึงทำให้ประโยคไม่ได้ความหมายตรงตามที่ต้องการ

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการชาคำบุพบท

มีดังนี้

ตัวอย่าง (1) โยคนำเทคนิคใหม่ ๆ เข้ามาใช้ ระบบเศรษฐกิจในเมืองไทย
-กับ

ประโยคนี้อาจชาคำ "กับ" ซึ่งเป็นคำ "บุพบท" ที่แสดงความสัมพันธ์กันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างเทคนิคใหม่ ๆ กับระบบเศรษฐกิจในเมืองไทย ถ้าไม่เพิ่มคำว่า "กับ" อาจจะตีความของประโยคนี้นี้ได้ว่า "ใช้ระบบเศรษฐกิจในเมืองไทย" โดยให้ "ใช้" เป็นคำกริยากรรมและระบบเศรษฐกิจในเมืองไทยเป็นกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นกรรมตรง ซึ่งก็จะทำให้ความหมายไม่ชัดเจน

(2) ...หวังที่จะได้อยู่ อ้อมอกของแม่
-ใน

ประโยคนี้อาจชาคำ "ใน" ซึ่งเป็นคำบุพบทนอกสถานที่ เมื่อใช้คำ "ใน" ช่วยให้ประโยคชัดเจนขึ้นคือได้ทราบว่า ประธาน (ลูก) ต้องการที่จะอยู่ที่ไหน

(3) ^ สังคมนักศึกษาเป็นผู้ที่ได้รับความรู้มาก
-ใน

ประโยคนี้อาจชาคำ "ใน" ซึ่งเป็นคำบุพบทนอกสถานที่ ถ้าไม่มีคำบุพบทประโยคนี้จะไม่สอดคล้องกันเพราะ "สังคมนักศึกษา" จะแทนด้วยสรรพนาม "ผู้" ไม่ได้เพราะไม่ใช่คน เมื่อแทนด้วย "ผู้" คำนามที่นำมาควรจะเป็นนักศึกษา และ "สังคม" ก็ควรเป็นอีกส่วนหนึ่งคืออยู่ในกลุ่มคำที่นอกสถานที่ โดยเพิ่มคำว่า "ใน" และเพื่อความชัดเจนควรเว้นวรรคตอนระหว่างกลุ่มคำนอกเวลากับคำนามของประโยคด้วย

ฉะนั้นในประโยคตัวอย่างที่ 3 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

- (3) ในสังคม นักศึกษาเป็นผู้ที่ได้รับความรู้มาก

2.2.2.1.6 การชาคำสันธาน

การชาคำสันธาน หมายถึง การที่ นักศึกษาแต่งประโยคหลายประโยคหรือประโยคที่ไม่ใช่ประโยคสามัญแล้วไม่ได้เพิ่มคำที่ทำหน้าที่เชื่อมต่อข้อความเหล่านั้นเพื่อให้เห็นความสัมพันธ์หรือความสอดคล้องกัน

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการชาคำสันธานมีดังนี้ คือ

ตัวอย่าง

(1) ปัญหาที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขแต่อย่างใด [^] อาจเป็นเพราะ _{-ทั้งนี้}

ผู้ใหญ่ของกรมตำรวจมีส่วนรู้เห็นด้วยก็ได้

(2) บางคนก็ปรารถนาให้สิ่งที่กำลังจะเกิดในไม่ช้านี้เกิดเร็วขึ้น

[^] นานาจิตตัง

-ทั้งนี้เพราะ

(3) เพราะนักศึกษาเท่านั้นที่มีความรู้ ความสามารถเห็นว่าสิ่งใด ถูกต้อง จึงควรช่วยกันแก้ปัญหาต่าง ๆ [^] ไม่ช่วยกันทำแล้ว

-ถ้า

-หาก

ใครจะเป็นผู้ทำ

(4) เพราะมนุษย์เกิดมาก็ชอบความสะกดสบาย [^] มีการกระทำ _{-เมื่อ}

ใบบางที่จะรอยทางลัดใค้ก็จัดการ _{-ดำเนินการ}

(5) การจะไค้พบคนที่มีน้ำใจ มีความยุติธรรม [^] ใ้หลักธรรมในการ _{-และ}

ดำรงชีวิตนั้น [^] เหมือนกับการงมเข็มในมหาสมุทร _{-ยาก}

ในประโยคตัวอย่างที่ 5 ต้องเพิ่มคำกริยา "ยาก" เพราะ ประโยคนี้จะใ้เปรียบเทียบว่ายากเหมือน

2.2.2.1.7 ขาดคำวิเศษณ์

การขาดคำวิเศษณ์ หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำวิเศษณ์ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามหรือคำกริยาในประโยค จึงเป็นเหตุให้เนื้อความของประโยคไม่ครบถ้วน

ข้อผิดพลาดเรื่องการขาดคำวิเศษณ์มีดังนี้

ตัวอย่าง

(1) ... เพราะทุกคนมีความสามารถเท่าเทียม \wedge
-กัน

ประโยคนี้ขาดคำว่า "กัน" ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่ขยาย "เท่าเทียม" นอกจากนี้เมื่อเพิ่มคำว่า "กัน" แล้วยังช่วยเพิ่มความหมายว่าเป็นพหูพจน์เพื่อให้สอดคล้องกับประธานของประโยคคือ "ทุกคน"

(2) เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตี ๆ ก็ยังมีอีกเป็นจำนวน \wedge
-มาก

ประโยคนี้ขาดคำว่า "มาก" ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่ขยาย "จำนวน" เมื่อประโยคนี้ขาดคำสุดท้ายไปจะสื่อความหมายไม่ชัดเจน นอกจากนี้คำวิเศษณ์ที่จะขยาย "จำนวน" อาจจะใช้คำอื่นได้เช่น "น้อย" แต่ในที่นี้ใช้ "มาก" เพราะปริบทของข้อความนี้มีกลุ่มคำว่า "ยังมีอีก" นั่นเอง

2.2.2.1.8 ขาดคำแสดงคำถาม

การขาดคำแสดงคำถาม หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำแสดงคำถามจึงเป็นเหตุให้เนื้อความของประโยคไม่ครบบริบูรณ์

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำ

แสดงคำถามมีเพียงตัวอย่างเดียวคือ ขาดคำ "หรือ"

ตัวอย่าง

(1) ดังนั้นเราจะให้การฝึกวันประกันพุงมาเป็นชโยมที่ชโยมเวลาของเราไป \wedge
-หรือ

ประโยคนี้ขาดคำ "หรือ" ซึ่งเป็นคำความหมายเป็นคำถาม เมื่อ
เพิ่มคำ "หรือ" ท้ายประโยคแล้วจะช่วยให้ประโยคนี้นสมบูรณ์

2.2.2.1.9 ขาดคำบอกกำหนด

การขาดคำบอกกำหนด หมายถึง การที่
นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำบอกกำหนดซึ่งเป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำซึ่งทำ
หน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งในประโยค

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำ
บอกกำหนดมีเพียงตัวอย่างเดียวคือ ขาดคำบอกกำหนดเสียงตรี "นี้"

ตัวอย่าง (1) ดังนั้นนักศึกษา^{นี้} จึงพยายามทำสิ่งที่เป็นประโยชน์มากมาย
ซึ่งจะก่อผลทั้งในปัจจุบันและอนาคต
ประโยคนี้ขาดคำ "นี้" ซึ่งเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีที่แสดง
ความหมายชี้เฉพาะ

2.2.2.1.10 ขาดคำประพันธสรรพนาม

การขาดคำประพันธสรรพนาม หมายถึง การที่
นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำประพันธสรรพนามเพื่อเชื่อมคณานุกรมประโยคกับमुख-
ประโยค

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำ
ประพันธสรรพนามมีเพียงตัวอย่างเดียวคือขาดคำ "ซึ่ง" ดังนี้

ตัวอย่าง (1) อาชญากรรมกำลังจะเข้ามาแทนที่ $\frac{\text{แต่จริยธรรม}}{X}$ \wedge $\frac{\text{คุณธรรม}}{-\text{และ} -\text{ซึ่ง}}$

กำลังจะหายไป
- ล้อม

ประโยคนี้ขาดคำ "ซึ่ง" ซึ่งเป็นคำประพันธสรรพนาม ใช้แทน
จริยธรรมและคุณธรรมในประโยคนี้นอกจากขาดคำประพันธสรรพนามแล้วยังขาด

คำสันธาน "และ" และยังใช้คำสันธาน "แต่" เพิ่มมาและใช้คำกริยาไม่เหมาะสม อีกด้วย การเพิ่มคำ "แต่" ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน ฉะนั้นจึงต้อง ตัดออก

ประโยคดังกล่าวแก้ไขใหม่ได้ดังนี้

- (1) อาชญากรรมกำลังจะเข้ามาแทนที่จริยธรรมและ
คุณธรรมซึ่งกำลังจะเสื่อมไป

2.2.2.1.11 ขาดคำลักษณนาม

การขาดคำลักษณนามหมายถึง การที่
นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำลักษณนามซึ่งเป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำซึ่งทำ
หน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งในประโยค

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาด
คำลักษณนามมีเพียงตัวอย่างเดียวคือ ขาดคำ "คน"

ตัวอย่าง

- (1) ถ้านักศึกษาแต่ละ ^{คน} ร่วมมือกันช่วยสร้างสังคมใหม่ที่ดีกว่า
-คน

เดิม

ประโยคนี้ขาดคำ "คน" ซึ่งเป็นคำลักษณนามประกอบ
คำนาม "นักศึกษา" เมื่อเพิ่มคำ "คน" แล้ว ทำให้ความหมายของประโยคชัดเจน
ยิ่งขึ้น

2.2.2.2 ขาดคำที่จำเป็นที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำ

การขาดคำที่จำเป็นที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำแบ่งออก
ได้ 3 หัวข้อดังนี้

2.2.2.2.1 ขาดคำนามที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำนาม

2.2.2.2.2 ขาดคำกริยาที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำ-
กริยา

2.2.2.2.3 ซาคำสันธานที่เป็นองค์ประกอบของ กลุ่มคำสันธาน

2.2.2.2.1 ซาคำนามที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่ม

คำนาม

การซาคำนามที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำ หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคโดยองค์ประกอบของกลุ่มคำนามซาคำนามบางคำไป

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการซาคำนามที่จำเป็นที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำนามมีดังนี้

ตัวอย่าง

(1) การจัก [^] วันเด็ก เพื่อพัฒนาเยาวชน ปลุกฝังทัศนคติแนว
-งาน
ความคิดที่ดีแก่เยาวชน....

ประโยคนี้ซาคำนาม "งาน" ซึ่งเป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำ "งานวันเด็ก"

(2) เจ้าหน้าที่ [^] บางคนรับเงินสินบนจากบุคคลผู้มีอิทธิพล
-ตำรวจ

ประโยคนี้ซาคำนาม "ตำรวจ" ซึ่งเป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำนาม "เจ้าหน้าที่ตำรวจ" เมื่อเพิ่มคำ "ตำรวจ" จะช่วยให้ความหมายชัดเจนยิ่งขึ้นเพราะคำ "เจ้าหน้าที่" หมายถึง "ผู้มีหน้าที่ ผู้ปฏิบัติหน้าที่" และผู้ที่ได้ชื่อว่า "เจ้าหน้าที่" เพราะทำงานหรือปฏิบัติงานในสถานที่ต่าง ๆ มีจำนวนมาก ถ้าใช้ว่า "เจ้าหน้าที่" จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดไปได้ ดังนั้นจึงต้องเพิ่มคำว่า "ตำรวจ" ควบ

2.2.2.2.2 ข้อตกลงกริยาที่เป็นองค์ประกอบของ กลุ่มคำกริยา

การข้อตกลงกริยาที่เป็นองค์ประกอบของ
กลุ่มคำกริยา หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคโดยที่องค์ประกอบของกลุ่มคำกริยา
ข้อตกลงกริยาบางคำไป

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการข้อตกลงกริยาที่จำเป็นที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำกริยามีดังนี้

ตัวอย่าง (1) นักศึกษาคือ ผู้ที่ศึกษา ^{ความรู้} เพื่อจุดประสงค์ที่จะให้ตนเองพบ
-หา

กับความสำเร็จในชีวิต

ประโยคนี้ข้อตกลงกริยากรรม "หา" ซึ่งเป็นองค์ประกอบของกลุ่ม
คำกริยา "ศึกษาหา"

(2) พวกข้าราชการบางคนก็มีที่ชอบผัดวันประกันพรุ่ง ไม่รู้จักทำงาน
ที่ ^{มอบหมายให้เสร็จตามวัน} เวลาที่กำหนดไว้
-ไ้รับ

ประโยคข้อตกลงกริยา "ไ้รับ" ซึ่งเป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำ
กริยา "ไ้รับมอบหมาย" ถ้าไม่เติมคำ "ไ้รับ" จะทำให้ความหมายของประโยค
ไม่สอดคล้องกันอีกด้วย เพราะประโยคเกิมนั้น "ข้าราชการบางคนมอบหมายงานให้
ตนเองทำ" ซึ่งคงจะไม่ใช่เช่นนั้น ดังนั้นเมื่อเพิ่มคำว่า "ไ้รับ" ทำให้ความหมาย
ชัดเจนขึ้นว่า "งานนั้นผู้อื่นมอบหมายมา" ส่วนข้าราชการเป็นผู้ "ไ้รับมอบหมาย"
ทางหาก

2.2.2.2.3 ข้อตกลงสันธานที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่ม คำสันธาน

การข้อตกลงสันธานที่เป็นองค์ประกอบของ
กลุ่มคำสันธาน หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำสันธานที่เชื่อมข้อความแต่ใช้ไม่ครบเงื่อนไข
ของคำสันธานเหล่านั้น

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำซึ่ง
เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำหรือสันธานคู่นี้

ตัวอย่าง (1) ... เข้าชายที่ว่า สิ่งใหญ่มีประโยชน์นั้นไคลิ่งนั้นย่อมมี
-ไค

โทษ ^
-ฉนั้น

ประโยคนี้ขาดคำสันธาน "ฉนั้น" ซึ่งเป็นองค์ประกอบ
ของสันธานคู่ "...ฉนั้นไค...ฉนั้น"

(2) ฉนั้นนักศึกษา ^ มีบทบาทต่อการสร้างสรรค์สังคม
-จึง

ประโยคนี้ขาดคำสันธาน "จึง" ซึ่งเป็นองค์ประกอบของ
สันธานคู่ "ฉนั้น...จึง..."

(3) ^ นักศึกษาสามารถฝึกค้นประดิษฐ์สิ่งอำนวยความสะดวก
-นอกจาก

ให้แก่สังคมแล้ว ยังมีส่วนช่วยเหลือให้สังคมมีความเจริญ

ก้าวหน้าในด้านอุตสาหกรรมและด้านวัตถุอีกมาก ^
-ควย

ประโยคนี้ขาดคำสันธาน "นอกจาก" และคำวิเศษณ์ "ควย"
ซึ่งเป็นองค์ประกอบของสันธานคู่ "นอกจาก...แล้ว ยัง...ควย"

2.2.3 การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค

การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค หมายถึง การ
ที่นักศึกษาแต่งประโยคหรือเขียนข้อความต่อเนื่องกัน หรือใช้ประโยคที่ไม่ใช่ประโยค-
สามัญแล้ว ทำให้ข้อความหรือประโยคไม่ชัดเจน กำกวม หรือไม่สัมพันธ์สอดคล้อง
กัน จึงต้องเพิ่มกลุ่มคำหรือข้อความต่าง ๆ กันตามความเหมาะสมกับแต่ละข้อความ
หรือประโยค

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเข้าใจความที่จำเป็นใน

ประโยคมีดังนี้

ตัวอย่าง

- (1) จะเห็นได้ว่าเด็กทุกคน ได้รับการอบรมในเรื่อง การ
 x - โทษของ

ฝึกวันประกันพรุ่งมาทีละทุกคน แม้แต่ในโรงเรียนครูก็จะฝึกให้
 มีความรับผิดชอบต่องาน ด้วยการให้เด็กทำการบ้าน ถ้าเด็ก
 ไม่ทำการบ้านครูก็จะลงโทษ และสั่งสอนให้รู้จักทำงานให้เสร็จ

กลุ่มคำที่ขาดคือ "โทษของ" ซึ่งจะช่วยให้ความหมายของ

ประโยคชัดเจนและมีความหมายสอดคล้องกับตัวอย่างที่ยกมา

- (2) คนไทยเรามักจะมองไม่เห็น ถึงการปลูกฝังค่านิยม ที่ถูกต้อง
 x - คุณค่าของ

เสียตั้งแต่เด็ก ๆ

x - ให้แก่

กลุ่มคำที่ขาดคือ "คุณค่าของ" ซึ่งจะช่วยให้ความหมายของ

ประโยคชัดเจนขึ้น ประโยคนี้มีข้อผิดพลาดหลายอย่างเช่นใช้คำเกิน คือ "มอง" "เสีย"
 และยังคงเปลี่ยนคำบุพบท "ตั้งแต่" เป็นคำกริยา "ให้" และคำบุพบท "แก่"

ประโยคตัวอย่างที่ 2 แก้ไขใหม่ได้ดังนี้

- (2) คนไทยเรามักจะไม่เห็นคุณค่าของการปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องให้
 แก่เด็ก ๆ

- (3) อีกทั้งความประพฤติก ในอดีต อาจกล่าวได้ว่าเป็นมิตรกับ
 x - ของตำรวจ

ประชาชนอย่างแท้จริง

กลุ่มคำที่ขาดคือ "ของตำรวจ" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคำ

"ความประพฤติกของตำรวจ" เพื่อเพิ่ม "กลุ่มคำ" ดังกล่าวแล้ว จะช่วยให้ความหมาย
 ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าหมายถึงความประพฤติกของใคร และเหตุที่ผู้วิจัยเลือกคำว่า "ตำรวจ"

เพราะจากข้อมูลของนักศึกษานั้น นักศึกษาเขียนเรื่องภาพพจน์ของตำรวจในสายตาของประชาชน

(4) แต่หลังจากเหตุการณ์วันที่ 14 ตุลาคม \wedge เป็นต้นมา
-พ.ศ. 2516

บุคคลภายนอกจะมองนักศึกษาในอีกรูปแบบหนึ่ง

กลุ่มคำที่ซาคคือ "พ.ศ. 2516" ซึ่งเป็นส่วนที่ช่วยให้ประ-

โยคนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น

(5) แต่ในปัจจุบันนี้ ทางกรมตำรวจได้พยายามสร้างภาพพจน์
ที่ดีแก่ประชาชน ให้ประชาชนเคารพเชื่อถือ โดยวางมาตรการ
การเข้มงวดแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจและคอยสอดส่องดูแลความ
ประพฤติของตำรวจ แต่ \wedge จะได้ผลสักเพียงใด ทราบใด
-ไม่ทราบว่าคุณพยายามนี้
ที่เงินตรายังมีอำนาจอยู่

(6) คนมีมากขึ้นทำให้ท้องแก่แย่งกัน \wedge ใครก็ใคร่ได้
-จึงมีคำกล่าวที่ว่า

(7) ดังที่เราจะเคยได้ยินข่าวเสมอว่าตำรวจต่อสู้ คนร้ายจน
ในที่สุด { คนร้าย } ก็เสียชีวิต
 { ตำรวจ }

ประโยคตัวอย่างที่ 8 ความหมายกำกวม เพราะอาจจะ
หมายถึง ตำรวจเสียชีวิตหรือคนร้ายเสียชีวิตก็ได้ ในที่นี้ตำรวจคงจะเสียชีวิตมากกว่า
เพราะจะช่วยให้คนทั่วไปเห็นว่าตำรวจทำหน้าที่อย่างดี หรือถ้าจะหมายถึง ผู้ร้ายเสียชีวิต
ก็ได้อีกเช่นกัน นอกจากนี้ยังต้องเติมคำบุพบท "กับ" เพื่อแสดงความสัมพันธ์
ระหว่างคำนาม "ตำรวจ" และ "คนร้าย" ที่ร่วมกันแสดงกริยาเดียวกันคือ "ต่อสู้"

2.3 ข้อผิดพลาดในการสะกดการันต์

การสะกดการันต์เป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่งในการเขียนเพื่อสื่อสารให้เกิด
ความเข้าใจ การเขียนที่ถูกต้องเป็นระเบียบแบบแผนย่อมแสดงถึงวัฒนธรรมทางภาษา

ที่มั่นคง นอกจากนี้การสะกดการันต์ที่ถูกต้องย่อมทำให้งานเขียนน่าอ่าน น่าติดตาม และทำให้ผู้อ่านได้รสจากการอ่านนั้น ๆ อย่างที่ควรจะเป็น

ข้อผิดพลาดในการสะกดการันต์เท่าที่พบจากข้อมูลแบ่งออกได้เป็น 6 ประเภทคือ

2.3.1 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะ

2.3.2 ข้อผิดพลาดเรื่องสระ

2.3.3 ข้อผิดพลาดเรื่องวรรณยุกต์

2.3.4 ข้อผิดพลาดเรื่องตัวการันต์

2.3.5 การเขียนส่วนของคำขาด

2.3.6 การเขียนคำซ้ำกัน

2.3.1 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะ

ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะ หมายถึง การที่นักศึกษาใช้พยัญชนะในพยางค์หรือคำต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง อาจใช้พยัญชนะสลับกัน ใช้พยัญชนะเกิน หรือขาดพยัญชนะ ข้อผิดพลาดในการใช้พยัญชนะแบ่งได้เป็น 2 ชนิดคือ

2.3.1.1 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้น

2.3.1.2 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะท้าย (พยัญชนะสะกด)

2.3.1.1 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้น

พระยาอุปถัมภ์ศิลปสาร ใค้อธิบายเรื่องพยัญชนะต้นไว้ว่า

พยัญชนะต้นคือ พยัญชนะตัวแรกที่ประสมกับสระ ทำให้ออกเสียงแปรไปต่าง ๆ บางทีก็มีตัวเดียว บางทีก็มี 2 ตัว 3 ตัวประสมกัน¹

¹พระยาอุปถัมภ์ศิลปสาร, หลักภาษาไทย. (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2514), หน้า 20.

จากคำอธิบายดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้แบ่งข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นเป็น 2 ชนิด คือ

2.3.1.1.1 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นเดี่ยว

2.3.1.1.1 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นประสม

2.3.1.1.1 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นเดี่ยว

พยัญชนะต้นเดี่ยวคือ พยัญชนะต้นเพียงรูปเดี่ยวที่ปรากฏอยู่ต้นพยางค์หรือต้นคำ พยัญชนะไทยทั้ง 44 รูปจะเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวได้ทั้งหมด และพยัญชนะทั้ง 44 รูปนี้จะแทนเสียงพยัญชนะเพียง 21 เสียงเท่านั้น ดังนั้นจึงมีรูปพยัญชนะหลายรูปที่มีเสียงซ้ำกัน เสียงใกล้เคียงกันทำให้เขียนผิดหรือสับสนได้ง่ายและรูปลักษณะของพยัญชนะบางรูปยังคล้ายกัน จึงเป็นเหตุให้นักศึกษาเขียนผิดพลาดได้

ข้อผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะต้นเดี่ยว มีลักษณะดังนี้

2.3.1.1.1.1 ไขพยัญชนะที่แทนเสียงเดียวกันผิด

ไขพยัญชนะ ค แทน ข เสียงที่ซ้ำกันคือ /kh/

ตัวอย่าง

ช้คาค

- ช้ชาก

เหม็นหมกทั้งคอง

- หังของ

ไขพยัญชนะ ข แทน ค เสียงที่ซ้ำกันคือ /kh/

ตัวอย่าง

ช้คคาน

- คคคาน

ไขพยัญชนะ ช แทน ฉ เสียงที่ซ้ำกันคือ /eh/

ตัวอย่าง

ชกชิง

- ฉกชิง

ชอราษฎร์บังหลวง

- ฉอราษฎร์บังหลวง

ไขพยัญชนะ ถ แทน ท เสียงที่ซ้ำกันคือ /th/

ตัวอย่าง

ถอถอย

- ทอถอย

	ใช้พยัญชนะ	น	แทน	ณ	เสียงที่ซ้ำกันคือ /n/
<u>ตัวอย่าง</u>	ประ <u>ณ</u> าม				- ประ <u>ณ</u> าม
	ใช้พยัญชนะ	ณ	แทน	น	เสียงที่ซ้ำกันคือ /n/
<u>ตัวอย่าง</u>	เว <u>ณ</u> ิส				- เว <u>ณ</u> ิส

2.3.1.1.1.2. ใช้พยัญชนะที่แทนเสียงคล้ายคลึงกัน
นิก

	ใช้พยัญชนะ	ร	แทน	ล	เสียงที่คล้ายคลึงกัน
					คือ /r/ กับ /l/
<u>ตัวอย่าง</u>	ระ <u>ร</u> วาก				- ละ <u>ร</u> วาก

ใช้พยัญชนะ ล แทน ร เสียงที่คล้ายกันคือ /l/ กับ /r/

<u>ตัวอย่าง</u>	ล <u>ล</u> มสาม				- ร <u>ล</u> มสาม
	เอา <u>ล</u> ักเอา <u>ล</u> เปรียบ				- เอา <u>ร</u> ักเอา <u>ร</u> เปรียบ
	กระ <u>ล</u> ือ <u>ล</u> ือ <u>ล</u> ือ				- กระ <u>ร</u> ือ <u>ร</u> ือ <u>ร</u> ือ
	กระ <u>ล</u> ือ <u>ล</u> ือ				- กระ <u>ร</u> ือ <u>ร</u> ือ

2.3.1.1.1.3. ใช้พยัญชนะที่มีรูปลักษณะคล้าย
กันนิก

	ใช้พยัญชนะ	ก	แทน	ค	
<u>ตัวอย่าง</u>	แ <u>ก</u> ม				- แ <u>ค</u> ม

ใช้พยัญชนะ ค แทน ก

<u>ตัวอย่าง</u>	จับ <u>ค</u> ม				- จับ <u>ก</u> ม
-----------------	----------------	--	--	--	------------------

ใช้พยัญชนะ ล แทน ส

<u>ตัวอย่าง</u>	ม <u>ล</u> วม				- ม <u>ส</u> วม
-----------------	---------------	--	--	--	-----------------

	ไช้พยัญชนะ	ม แทน ข
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>มาทกรรม</u>	- <u>ชาติกรรม</u>
	2.3.1.1.1.4	<u>ไช้พยัญชนะฉิกตัว</u>
	ไช้พยัญชนะ	ญ แทน ท
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ปัญญา</u>	- <u>ปัญญา</u>
	ไช้พยัญชนะ	ฎ แทน ฌ
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ปฏิฐาน</u>	- <u>ปณิธาน</u>
	ไช้พยัญชนะ	ภ แทน ท
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>พิทักษ์</u>	- <u>พิทักษ์</u>
	2.3.1.1.1.5	<u>ไช้สระลอยแทนพยัญชนะ</u>
	ไช้สระลอย	ณ แทน ญ
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>อาช.ฎากร</u>	- <u>อาชฎากร</u>

2.3.1.1.2 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นประสม

พยัญชนะต้นประสมคือพยัญชนะต้นตั้งแต่ 2 รูปขึ้นไป เรียงกันอยู่ต้นพยางค์ หรือต้นคำ และในงานวิจัยนี้จะถือเกณฑ์ตามที่ระยาอุปกิตศิลปสารไค้อธิบายไว้ในหนังสือหลักภาษาไทยว่า อักษรควบและอักษรนำคือพยัญชนะประสม

ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นประสม มีลักษณะดังนี้

2.3.1.1.2.1 ไม่ใช่อักษรควบ ร ล และ ว ในพยางค์หรือคำที่ควรใช้

ไม่ใช่อักษรควบ ร

<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ปรารณา</u>	- <u>ปรารณา</u>
	<u>ตระหนัก</u>	- <u>ตระหนัก</u>

ครอบคลุม

- ครอบคลุม

พระศรีอารยเมตไตรย

- พระศรีอารยเมตไตร

ไม่ใช่อักษรควบ ล

ตัวอย่าง ปล่อยปะละเลย

- ปล่อยปะละเลย

ชากคน

- ชากคน

ผอนคาย

- ผอนคาย

ไม่ใช่อักษรควบ ว

ตัวอย่าง ไขว่คว้า
ความก้าวหน้า

- ไขว่คว้า

- ความก้าวหน้า

2.3.1.1.2.2 ใช้อักษรควบ ร ล ในพยางค์
หรือคำที่ไม่ควรใช้

ใช้อักษรควบ ร

ตัวอย่าง เนื้อแพร
เสร์ราโศรก

- เนื้อแพ

- เสร์ราโศก

ใช้อักษรควบ ล

ตัวอย่าง ฉลัควัน
รังเกลี่ยก

- ฉลัควัน

- รังเกลี่ยก

2.3.1.1.2.3 ใช้อักษรควบ ร ล สัมสน

ใช้อักษรควบ ร แทน ล

ตัวอย่าง พริ้ว

- พริ้ว

ใช้อักษรควบ ล แทน ร

ตัวอย่าง ปราศเปลื้อง

- ปราศเปลื้อง

2.3.1.1.2.4 ไม่ใช่อักษรนำ ห อ ในคำที่ควรใช้

ไม่ใช่อักษรนำ ห

<u>ตัวอย่าง</u>	<u>มันเพียร</u>	- มันเพียร
	<u>ช่องโหว่</u>	- ช่องโหว่
	<u>เลียวมอง</u>	- เลียวมอง

ไม่ใช่อักษรนำ อ

<u>ตัวอย่าง</u>	ยาก	- อยาก
-----------------	-----	--------

2.3.1.1.2.5 ใช้อักษรนำ ห ในคำที่

ไม่ควรใช้

เติม "ห" หน้าอักษรเดี่ยว "ง"

<u>ตัวอย่าง</u>	<u>เหงียบ</u>	- เงียบ
-----------------	---------------	---------

เติม "ห" หน้าอักษรเดี่ยว "ย"

<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ยึกเหยียก</u>	- ยักเยียก
-----------------	------------------	------------

เติม "ห" หน้าอักษรเดี่ยว "ว"

<u>ตัวอย่าง</u>	<u>หวบ</u>	- ววบ
-----------------	------------	-------

2.3.1.2 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะสะกด

พยัญชนะทั้ง 44 รูปในภาษาไทยใช้เป็นตัวสะกดไม่ได้หมดทุกรูป รูปที่ไม่เคยใช้สะกดเลย คือ ข ท ฉ ผ ฝ อ ฮ ซึ่งมีเพียง 7 รูป เท่านั้น ส่วนที่ใช้เป็นตัวสะกดได้มีถึง 37 รูป แต่ทั้ง 37 รูปนี้จะตรงกับมาตราสะกดเพียง 8 มาตราเท่านั้น ดังนั้นในบางมาตราจึงมีรูปตัวสะกดหลายรูป เป็นเหตุให้นักศึกษาเลือกรูปพยัญชนะสะกดผิดได้

แม้ว่าพยางค์หรือคำในภาษาไทยจะมีเสียง
พยัญชนะสะกดได้เพียงเสียงเดียวก็ตาม แต่รูปพยัญชนะสะกดนั้นอาจมีได้หลายรูป
ฉะนั้นเมื่อกล่าวถึงข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะสะกดจึงต้องนำเรื่องพยัญชนะประสมมา
เกี่ยวข้องด้วย

ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะสะกดแบ่งได้

ได้ดังนี้ คือ

2.3.1.2.1 ใช้พยัญชนะสะกดผิด

<u>ตัวอย่าง</u>	ใช้พยัญชนะ ก แทน ค เอา <u>ดัก</u> เอาเปรียบ - เอา <u>ค</u> เอาเปรียบ
<u>ตัวอย่าง</u>	ใช้พยัญชนะ ค แทน ก ประ <u>ยุก</u> <u>พรรค</u> นอน - ประ <u>ยูก</u> ต์ - พัก <u>น</u> นอน
<u>ตัวอย่าง</u>	ใช้พยัญชนะ ช แทน ษ <u>สันติ</u> ราช - <u>สันติ</u> ราช <u>ฏ</u> ร์
<u>ตัวอย่าง</u>	ใช้พยัญชนะ ช แทน ส <u>เวนิ</u> ช - <u>เวนิ</u> ส
<u>ตัวอย่าง</u>	ใช้พยัญชนะ ฎ แทน ฏ <u>ปรา</u> กฏ - <u>ปรา</u> กฏ
<u>ตัวอย่าง</u>	ใช้พยัญชนะ ฎ แทน ฏ <u>กฏ</u> เกณฑ์ - <u>กฏ</u> เกณฑ์
<u>ตัวอย่าง</u>	ใช้พยัญชนะ ฒ แทน ท ประ <u>พฤ</u> ติ - ประ <u>พฤ</u> ติ

	ใช้พยัญชนะ ฅ แทน น	
<u>ตัวอย่าง</u>	ตระ <u>แวน</u> ชายแดน	- ตะแวนชายแดน
	ใช้พยัญชนะ ฅ แทน จ	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>รัง</u> เกี๋ยง	- รังเกี๋ยง
	<u>เกี๋ยง</u> คร้าน	- เกี๋ยงคร้าน
	ใช้พยัญชนะ บ แทน ป	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>สาบ</u> แข็ง	- สาบแข็ง
	ใช้พยัญชนะ พ แทน บ	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ประส</u> พ	- ประสบ
	ใช้พยัญชนะ ภ แทน บ	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ละ</u> โมภ	- ละโมบ
	ใช้พยัญชนะ น แทน ณ	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>กัน</u> หา	- กันหา
	ใช้พยัญชนะ ย แทน น	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ชวย</u> ชววย	- ชวนชววย
	ใช้พยัญชนะ ร แทน ณ	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>วิจาร์ณ</u> ญาร	- วิจาร์ณาญาณ
	ใช้พยัญชนะ ร แทน น	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ทรม</u> าร	- ทรมาน
	ใช้พยัญชนะ ล แทน น	
<u>ตัวอย่าง</u>	ช <u>ซุน</u> ทาล	- ซุนตาน

	ไฉัพยัพยชนะ ล แทน บ	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>บังคิล</u>	- บังคืบ
	ไฉัพยัพยชนะ ศ แทน ส	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>วาสนา</u>	- วาสนา
	<u>โอกาส</u>	- โอกาส
	ไฉัพยัพยชนะ ฆ แทน ฮ	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ทาส</u>	- ทาส

2.3.1.2.2 ไม่ไฉัพยัพยชนะสะกดในพยางค์ หรือคำที่ควรใช้

	ไม่ไฉัพยัพยชนะ ค	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>วิรอน</u>	- วิกรอน
	ไม่ไฉัพยัพยชนะ จ	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>อาจจะ</u>	- อาจจะ
	ไม่ไฉัพยัพยชนะ ม	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ตรงกันข้าม</u>	- ตรงกันข้าม
	ไม่ไฉัพยัพยชนะ ง	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ต้องการ</u>	- ต้องการ

2.3.1.2.3 ไฉัพยัพยชนะสะกดในพยางค์หรือ คำที่ไม่ควรใช้

	ไฉัพยัพยชนะ ง	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>กระจององแง</u>	- กระจองอแง

ไขัพัญชนะ ก
ตัวอย่าง คร่ำครึ - คร่ำครี

ไขัพัญชนะ ย
ตัวอย่าง พระศรีอารยเมตไตรย - พระศรีอารยเมตไตร

2.3.1.2.4 พยัญชนะสะกที่มีรูปสระในพยางค์
 ที่ไม่ควรมี

รูปสระ อู
ตัวอย่าง สังเกตุ - สังเกท

2.3.1.2.5 พยัญชนะสะกไม่มีรูปสระใน
 พยางค์หรือคำที่ควรมี

รูปสระ อี
ตัวอย่าง ญาติพี่น้อง - ญาติพี่น้อง
ปฏิบัติ - ปฏิบัติ

รูปสระ อุ
ตัวอย่าง เหตุ - เหตุ

2.3.1.2.6 พยัญชนะสะกเป็นอักษรควบใน
 พยางค์ที่ไม่ควรเป็น

อักษรควบ ตร
ตัวอย่าง สุภาสิต - สุภาสิต
พระศรีอารยเมตไตรย - พระศรีอารยเมตไตร

2.3.1.2.7 พยัญชนะสะกดไม่เป็นอักษรควบในพยางค์ที่ควรเป็น

อักษรควบ รด

<u>ตัวอย่าง</u>	ปราดนา	- <u>ปรารดนา</u>
	สามารถ	- <u>สามารด</u>

2.3.1.2.8 ใช้พยัญชนะสะกดคู่ตัว

<u>ตัวอย่าง</u>	ก้าวน้ำ	- <u>ก้าวน้ำ</u>
	เกียรติ์	- <u>เกียรติ</u>

2.3.2 ข้อผิดพลาดเรื่องสระ

ในภาษาไทยจำนวนเสียงสระและรูปสระมีไม่เท่ากัน เพราะเสียงสระบางเสียงแทนได้หลายรูป เช่น เสียงสระ /a/	เมื่อไม่มีเสียงพยัญชนะสะกดแทน
เสียงสระ /a/	เมื่อมีเสียงพยัญชนะสะกดแทน
เสียงสระ /a/	เมื่อมีเสียงพยัญชนะ /n/ สะกด
เสียงสระ /a/	เมื่อมีเสียงพยัญชนะอื่น ๆ สะกด
เสียงสระ /a/	เมื่อมีเสียงพยัญชนะ /m/ สะกด
เสียงสระ /a/	เมื่อมีเสียงพยัญชนะ /j/ สะกด
เสียงสระ /a/	เมื่อมีเสียงพยัญชนะ /w/ สะกด

แทนด้วย รร เช่น สรร
แทนด้วย ร์ เช่น วัน
แทนด้วย รร + เสียงพยัญชนะสะกด เช่น พรรค
แทนด้วย -ำ เช่น จำ
แทนด้วย -ย ไอ โย และ ไย เช่น ชัย ใจ โกล และ ไทย
แทนด้วย -เา เช่น เรา เชา

นอกจากนี้บางครั้งออกเสียงสระไม่ตรงกับรูปสระ เช่น คำว่า "น้ำ" รูปสระเป็นสระเสียงสั้น แต่ออกเสียงเป็นสระเสียงยาว ว่า [nǎːm] ส่วนคำว่า "ท่าน" รูปสระเป็นสระเสียงยาว แต่ออกเสียงเป็นสระเสียงสั้น ว่า [thân] รวมทั้งเสียงสระบางเสียง เมื่อเขียนเป็นคำไม่ต้องมีรูปปรากฏก็ได้ เช่น คน [khon] มีเสียงสระ "โอะ" เป็นต้น จากลักษณะดังกล่าวนี้เองที่เป็นเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดเรื่องสระได้

ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องสระแบ่งได้ดังนี้คือ

2.3.2.1 เลือกสระที่มีรูปเขียนหลายรูปผิด

2.3.2.1.1 เลือกรูปสระ "อะ" ผิด

สระ "อะ" เขียนได้หลายรูปดังที่กล่าวมาแล้ว

2.3.2.1.1.1 ประวิสรรชนีย์ในพยางค์หรือคำที่ไม่

ควรปะ

<u>ตัวอย่าง</u>	ภา <u>ระ</u> กิจ	-	ภาร <u>ก</u> ิจ
	อิ <u>ส</u> ระภาพ	-	อิส <u>ร</u> ภาพ
	กา <u>ล</u> ะเทศะ	-	กาล <u>ล</u> เทศะ
	สา <u>ช</u> า <u>ร</u> ณ <u>ะ</u> สุข	-	สา <u>ช</u> า <u>ร</u> ณ <u>ล</u> สุข
	ส <u>บ</u> าย	-	ส <u>บ</u> าย

2.3.2.1.1.2 ไม่ประวิสรรชนีย์ในพยางค์หรือคำที่

ควรปะ

<u>ตัวอย่าง</u>	ศึ <u>ก</u> ษา <u>ร</u> ร <u>ม</u>	-	ศึ <u>ก</u> ษา <u>ร</u> ร <u>ม</u> ะ
	ส <u>ค</u> วก	-	ส <u>ค</u> วก
	ฉ <u>น</u> ั้น	-	ฉ <u>น</u> ั้น
	ท <u>น</u> ถ <u>น</u> อม	-	ท <u>น</u> ถ <u>น</u> อม

<u>ตัวอย่าง</u>	ฐานทางสังคม	- ฐานะทางสังคม
	สะอากสอาน	- สะอากสอาน

2.3.2.1.1.3 ใช้ "รร" แทน ~ หรือ ~ กับ "น"

สะกค

<u>ตัวอย่าง</u>	พรรคณอน	- พักณอน
	พรรคกาล	- บันคาล

2.3.2.1.2 เลือกรูปสระ "ไอ" "อิ" ผิด

เลือกรูปสระ ไอ แทน อิ

<u>ตัวอย่าง</u>	หลงไหล	- หลงไหล
	เลือกรูปสระอิ แทน อิ	

<u>ตัวอย่าง</u>	หมั้นไส้	- หมั้นไส้
-----------------	----------	------------

2.3.2.1.3 เลือกรูปสระ "เออ" ผิด

เลือกรูป เ-อ แทน เอ

<u>ตัวอย่าง</u>	เทอค	- เทค
-----------------	------	-------

2.3.2.2 เลือกรูปสระตามเสียงที่พูด

เลือกรูปสระ "อะ" แทน "อา"

<u>ตัวอย่าง</u>	ทัมกลาง	- ทามกลาง
-----------------	---------	-----------

เลือกรูปสระ "อา" แทน "เอา"

<u>ตัวอย่าง</u>	ปลาว	- เปลา
-----------------	------	--------

2.3.2.3 ใช้สระสับสน

ใช้สระ "อะ" แทน "อิ" "อี"

ตัวอย่าง กริยา - กริยา

ใช้สระ "อิ" แทน "อี"

ตัวอย่าง เศรษฐี - เศรษฐี

เฮโรอิน - เฮโรอิน

2.3.2.4 วางตำแหน่งสระดิศที่

ตัวอย่าง ศรีษะ - ศรีษะ

2.3.2.5 เขียนรูปสระดิศ

ตัวอย่าง เนาพะอะ - เพะ

- เพะอะ

2.3.3 ข้อผิดพลาดเรื่องวรรณยุกต์

ในภาษาไทยมีรูปวรรณยุกต์ 4 รูป แต่มีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง วรรณยุกต์ของพยางค์มีความสัมพันธ์กับพยัญชนะต้น พยัญชนะสะกด ความสั้นยาวของ เสียงสระและรูปวรรณยุกต์ด้วย เพราะเมื่อใดที่ส่วนใดส่วนหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป วรรณยุกต์ของพยางค์นั้นก็เปลี่ยนไป และทำให้ความหมายเปลี่ยนตามไปเช่นกัน

ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องวรรณยุกต์แบ่งได้ดังนี้

2.3.3.1 ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในพยางค์หรือคำที่ควรใช้ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์เอก

ตัวอย่าง รวมมือ - ร่วมือ

ฟังฟัง - ฟังฟัง

ยอม - ย่อม

ใครละ - ใครละ

	<u>ทำงานให้เต็มที่</u>	- ทำงานให้เต็มที่
	<u>อุทิศหายาม</u>	- อุทิศหายาม
	<u>เครื่องยึด</u>	- เครื่องยึด
	<u>ชมชื่น</u>	- ชมชื่น
	<u>เลื่อนลอย</u>	- เลื่อนลอย
	<u>ไม่ใช่รูปวรรณยุกต์โท</u>	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>จกั๊ง</u>	- จกั๊ง
	<u>อย่างไรคุณค่า</u>	- อย่างไม่รู้คุณค่า
	<u>บางตั้งความหวัง</u>	- บ้างตั้งความหวัง
	<u>ปายลี</u>	- ป้ายลี
	<u>เป็นตน</u>	- เป็นต้น

	<u>ไม่ใช่รูปวรรณยุกต์จัตวา</u>	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>โ้เออย</u>	- โ้เออย

2.3.3.2 ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำหรือพยางค์ที่ไม่ควรใช้

	<u>ใช้รูปวรรณยุกต์เอก</u>	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ชมชื่น</u>	- ชมชื่น
	<u>รีดไถ</u>	- รีดไถ
	<u>ทำเพื่อส่วนรวม</u>	- ทำเพื่อส่วนรวม
	<u>บ้านเมือง</u>	- บ้านเมือง
	<u>วางแผน</u>	- วางแผน
	<u>ข้อพึงกระทำ</u>	- ข้อพึงกระทำ
	<u>ทนต่อ</u>	- ทนต่อ

	<u>ใช้รูปวรรณยุกต์โท</u>	
<u>ตัวอย่าง</u>	<u>บางครั้ง</u>	- บางครั้ง

2.3.3.3 ใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามที่ควรจะเป็น

ใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปวรรณยุกต์โท

<u>ตัวอย่าง</u>	พ <u>อ</u> คา	- พ <u>อ</u> คา
	ท <u>ิง</u> หมค	- ท <u>ิง</u> หมค
	ท <u>ิง</u> ช <u>อง</u>	- ท <u>ิง</u> ช <u>อง</u>
	เจ <u>า</u> หน <u>า</u> ที่	- เจ <u>า</u> หน <u>า</u> ที่
	ท <u>ิง</u> ค <u>อง</u>	- ท <u>ิง</u> ช <u>อง</u>

ใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปวรรณยุกต์จัตวา

<u>ตัวอย่าง</u>	เค <u>ีย</u> ว <u>นี้</u>	- เค <u>ีย</u> ว <u>นี้</u>
-----------------	---------------------------	-----------------------------

ใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปวรรณยุกต์เอก

<u>ตัวอย่าง</u>	อย <u>าก</u> เป็น <u>โน</u> น <u>เป็น</u> นี้	- อย <u>าก</u> เป็น <u>โน</u> น <u>เป็น</u> นี้
-----------------	---	---

2.3.3.4 การวางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

การวางรูปวรรณยุกต์มักจะวางไว้เหนือพยัญชนะตัวแรก เมื่อพยางค์นั้นมีพยัญชนะต้นรูปเดียว และวางไว้เหนือพยัญชนะตัวที่ 2 ในกรณีที่พยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะประสม ถ้าพยางค์ใดมีรูปสระประกอบเหนือพยางค์รูปวรรณยุกต์ก็จะอยู่เหนือสระรูปนั้น ๆ ข้อผิดพลาดของนักเรียนนั้นมักจะเป็นพยางค์ที่ไม่มีรูปสระเหนือพยัญชนะ และมักจะวางรูปวรรณยุกต์ไว้เหนือสระหรือเหนือพยัญชนะสะกดเสมอ

<u>ตัวอย่าง</u>	ท <u>อง</u>	- ท <u>อง</u>
	ก <u>้าว</u>	- ก <u>้าว</u>

2.3.4 ข้อผิดพลาดเรื่องตัวการันต์

เพื่อให้การอธิบายข้อมูลกระจ่างชัด ผู้วิจัยจึงขอให้ความหมายของตัวการันต์ดังนี้ คือ ตัวการันต์จะต้องประกอบด้วยลักษณะ 2 ประการ คือ

- ก. พยัญชนะท้ายสุดที่ไม่ออกเสียง (อาจเป็นพยัญชนะ 1, 2 หรือ 3 รูป)
 ข. ไม้ทัณฑฆาตที่ไ้บังคับไม่ให้ออกเสียง

ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องตัวการันต์แบ่งได้ดังนี้

2.3.4.1 ใช้พยัญชนะท้ายสุดและไม้ทัณฑฆาตในพยางค์และคำที่ไม่ควรใช้

	ใช้ "ณ"	
<u>ตัวอย่าง</u>	สังวร ^ณ การณ ^ณ งาน	- สังวร - การงาน
	ใช้ "ท"	
<u>ตัวอย่าง</u>	ฉันท ^ท พี่น้อง	- ฉันท ^ท พี่น้อง
	ใช้ "ฐ"	
<u>ตัวอย่าง</u>	ผูกพัน ^ฐ	- ผูกพัน
	ใช้ "ย"	
<u>ตัวอย่าง</u>	ทรรราช ^ย สมคูล ^ย	- ทรรราช - สมคูล ^ย
	ใช้ "ธ"	
<u>ตัวอย่าง</u>	วงศ ^ธ ราชการ	- วงราชการ

2.3.4.2 ไม่ใช้พยัญชนะท้ายสุดและไม้ทัณฑฆาตในพยางค์และคำที่ควรใช้

¹ใช้ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ไม่ใช่ "ค"</u> สังสรร	- สังสรรค
	<u>ไม่ใช่ "ช"</u>	
<u>ตัวอย่าง</u>	ศิริไล	- ศิริไลช
	<u>ไม่ใช่ "ฆ"</u>	
<u>ตัวอย่าง</u>	วิภากรวิจารณ์	- วิภากรษวิจารณ์

2.3.4.3 ใช้ไม้ทัณฑฆาตในพยัญชนะและคำที่ไม่ควรใช้

<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ใช้ "ค"</u> อุปสรรค	- อุปสรรค
	<u>ใช้ "ช"</u>	
<u>ตัวอย่าง</u>	สัมพันธไมตรี	- สัมพันธไมตรี
	<u>ใช้ "ค"</u>	
<u>ตัวอย่าง</u>	เกียรติ	- เกียรติ

2.3.4.4 ไม่ใช่เครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับพยัญชนะท้ายสุด

<u>ตัวอย่าง</u>	สร้างสรรค	- สร้างสรรค
-----------------	-----------	-------------

2.3.4.5 ใช้พยัญชนะท้ายสุดผิด

<u>ตัวอย่าง</u>	<u>ใช้ "ภ" แทน "น"</u> คอดัมภ	- คอดัมน์
-----------------	----------------------------------	-----------

ใช้ "ขณ" แทน "ษณ"

ตัวอย่าง สัญญลักษณ์ - สัญลักษณ์

ใช้ "ซุ" แทน "ซ"

ตัวอย่าง สัมพันธ์ - สัมพันธ์

2.3.5 ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนส่วนของคำชาก

ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนส่วนของคำชาก หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนคำใดคำหนึ่งแล้วเพียงบางส่วน ทำให้คำนั้น ๆ ไม่สมบูรณ์ การเขียนคำไม่สมบูรณ์นับเป็นข้อผิดพลาดด้วย

ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนส่วนของคำชากมีดังนี้

- ตัวอย่าง
- (1) ถ้าเรามีความสมหวังดังปรารถ ก็อย่าไค้หลงตัวเองจนเกินไป
-ปรารถนา
 - (2) ต่อไปเราจะสบความสำเร็จในชีวิตได้อย่างไร
-ประสบ
 - (3) เรานำวัฒนธรรมต่าง ๆ จากตะวันมาใช้ในเมืองไทย
-ตะวันตก
 - (4) ความเจริญก้าวหน้าเข้ามามีอิทธิเหนือจิตใจมนุษย์
-อิทธิพล
 - (5) เราควรจะพัฒจิตใจของเราเองให้สูงขึ้น
-พัฒนา

วิธีแก้ไขคือเติมส่วนของคำเพื่อให้คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำที่สมบูรณ์

2.3.6 ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนคำซ้ำกัน

ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนคำซ้ำกัน หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนคำใดคำหนึ่งที่ทำหน้าที่เดียวกันติดกันถึง 2 ครั้ง การเขียนคำตามลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นข้อผิดพลาดด้วย

ตัวอย่าง

ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนคำซ้ำกันมีดังนี้

(1) คำรวจะจะคอยจับรถที่ไม่มีใบทะเบียนรถ
X

(2) เป็นเป็นความหวังของสังคม
X

(3) ความหวังเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา
X

วิธีแก้ไขคือ ตัดคำใดคำหนึ่งที่ซ้ำกันออกไป

หนึ่งในเรื่องการสะกดการันต์ที่ผู้วิจัยนับเป็นข้อผิดพลาดดังกล่าวแล้วข้างต้น
นั้นอาจจะแยกสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ 2 ประการคือ

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพราะนักศึกษาไม่ทราบจริง ๆ
2. ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพราะความเลินเล่อ หรือรีบร้อน

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพราะนักศึกษาไม่ทราบจริง ๆ

ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพราะนักศึกษาไม่ทราบจริง ๆ มี

หลายชนิด ได้แก่

1.1 ใช้พยัญชนะแทนเสียงเดียวกันผิด เช่น ใ้ น แทน ณ

ประนาม - ประณาม

ใ้ ช และ ณ

ช่อราษฏร์บังหลวง - น้อราษฏร์-

บังหลวง

1.2 ไม่ใช้อักษรควบ ร ล ในคำที่ควรใช้ เช่น

ชาคคแลน - ชาคคแลน

คอบคลุม - ครอบคลุม

1.3 ใช้อักษรควบ ร ล สับสน เช่น

พริ้ว - พลิ้ว

ปราคปื่อง - ปราคปื่อง

1.4 ใช้อักษร นำ ห ในคำที่ไม่ควรใช้ เช่น

หฺรฺ - หฺ
หฺรฺ - หฺ

1.5 เขียนรูปสระผิด เช่น

เฝอะ - เฝะ
- เฝอะ

1.6 ใช้พยัญชนะท้ายสุดและไม่ทัณฑฆาตในพยางค์และคำที่ไม่ควรใช้ เช่น

สังวรณ - สังวร
การณงาน - การงาน

1.7 ไม่ใช้พยัญชนะท้ายสุดและไม่ทัณฑฆาตในพยางค์และคำที่ควรใช้ เช่น

สังสรร - สังสรรค
วิพากวิจารณ์ - วิพากษ์วิจารณ์

1.8 ใช้ไม่ทัณฑฆาตในพยางค์และคำที่ไม่ควรใช้ เช่น

อุปสรรค - อุปสรรค
เกียรติ - เกียรติ

1.9 ใช้พยัญชนะท้ายสุดผิด เช่น

สัตถิกณ - สัตถิกณ
สัมพันธ - สัมพันธ

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพราะความเลินเล่อหรือรีบร้อน

ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพราะนักศึกษาเล่นเลินเล่อหรือรีบร้อน มีหลายชนิด

ได้แก่

2.1 ใช้พยัญชนะที่มีรูปลักษณะคล้ายกันผิด เช่น

ใช้ ก แทน ถ
แกม - แดม

ใช้ ล แทน ส
 มั่วลม - มั่วสม

2.2 ใช้พยัญชนะดึกดำ เ เช่น

ใช้ ฎ แทน ฃ
 ปฏิฎาน - ปฏิฃาน

ใช้ ฏ แทน ท
 พิฏักษ์ - พิทักษ์

2.3 ใช้สระลอยแทนพยัญชนะ เ เช่น

อาหฎากร - อาหฎากร

2.4 ใช้พยัญชนะสะกดดึกดำ เ เช่น

คำนิง - คำนิง
 นิ่งเอง - นิ่งเอง

2.5 ใช้พยัญชนะสกคในพยางค์หรือคำที่ไม่ควรใช้ เ เช่น

ชอบกพรอง - ชอบกพรอง

2.6 ใช้พยัญชนะสะกดก เ เช่น

กวา - กวา

2.7 ใช้สระส เ เช่น

ชวิท - ชวิท

อก - อก

2.8 วางตำแหน่งสระด เ เช่น

ศลธรรม - ศลธรรม

2.9 ไม่ใช่รูปวรรณยุกต์ในพยางค์หรือคำที่ควรใช้ เ เช่น

เสีอนยศ - เสีอนยศ

คำแนง - คำแนง

ทกคำ - ทกคำ

2.10 ใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามที่ควรจะเป็น เช่น

พ่อคา - พ่อคา
คียวนี้ - คียวนี้

2.11 การวางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เช่น

รีอง - รีอง
กาว - กาว

2.12 การเขียนส่วนของคำขาด เช่น

ปรารถ - ปรารถา
พัฒ - พัฒา

2.13 การเขียนคำซ้ำกัน เช่น

คงคงจะ - คงจะ
ปเ็นปเ็นความหรัง - ปเ็น
 ความหรัง

2.4 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

เครื่องหมายวรรคตอนคือ เครื่องหมายบอกระยะของข้อความว่าเริ่มต้นและสิ้นสุดลงตรงที่ใดบ้าง การเขียนหนังสือไทยใช้วิธีเขียนตัวอักษรติดกัน ไม่เว้นระยะระหว่างคำอย่างภาษาอังกฤษ จีน หรือญี่ปุ่น แต่เมื่อต้องการจะแยกวรรคตอนของข้อความก็จะใช้วิธีเว้นช่องไฟที่มีขนาดต่าง ๆ กันไป การเว้นช่องไฟจึงเป็นเครื่องหมายบอกรวรรคตอนที่สำคัญ นอกจากนี้ในการเขียนภาษาไทยยังมีเครื่องหมายอื่น ๆ อีกที่ทำหน้าที่แสดงวรรคตอนเพื่อจะช่วยให้อ่านได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการ การเว้นวรรคและเครื่องหมายที่ใช้ประกอบการเขียนวรรคตอนทั้งหมดนี้ จะรวมเรียกว่า "เครื่องหมายวรรคตอน"

กำชัย ทองหล่อ ได้อธิบายเรื่องเครื่องหมายวรรคตอนไว้ในหนังสือ
 หลักภาษาไทย ว่า

- "มหัพภาค" ใช้ใส่ท้ายประโยคใหญ่ ใส่ท้ายตัวเลข หรือตัวอักษร
- "จุลภาค" ใช้ใส่ท้ายประโยคย่อย หรือแสดงการชักจูงหะในกระแสความคิดภายในโครงสร้างประโยค

;	"อัมภาค"	ใช้ค้นคอนภายในประโยค ใช้ในอเนกบรรดประโยค เป็นส่วนใหญ่
:	"มหัพภาค" ¹	ใช้ในการแจ้งรายการที่มีหลายข้อ
?	"ปรักนี้ "	ใช้แสดงคำถาม
!	"อัศเจรีย์"	ใช้แสดงอุทาน
"...."	อัญญาประกาศ	ใช้เพื่อบอกว่าเป็นความคิดหรือคำพูดที่ยกมาโดยตรง
—	"สัญญาประกาศ"	หรือการชี้คเส้นใต้ ใช้เพื่อบอกความสำคัญ
()	"นชลิจิต"	ใช้เขียนคร่อมข้อความเพื่อขยายความหรือให้รายละเอียดเพิ่มเติม
-	"ยติภังค์"	ใช้แยกคำหรือส่วนของคำ
ฯ	"ไปยาลน้อย"	ใช้ละคำ
ฯ	"ไปยาลใหญ่"	ใช้แทนข้อความว่า "และอื่น ๆ อีกมาก"
...	"จุกไซปลา"	ใช้แทนข้อความว่า "ละไว้ไม่น่ามากล่าว"
"	"บทสัญญา"	ใช้เพื่อแสดงว่า "เหมือนข้างบน"
ๆ	"ไมยมกหรือยมก"	ใช้เพื่อบอกว่าเป็น "ให้อ่านซ้ำ" ²

เมื่อพิจารณาเครื่องหมายวรรคตอนปัจจุบันแล้วจะเห็นได้ว่า เครื่องหมายวรรคตอนหลายรูป เช่น มหัพภาค อัมภาค และจุลภาค มีความหมายเช่นเดียวกับการเว้นช่องไฟหรือแยกวรรค แต่ก็ไม่ได้ใช้แทนการเว้นช่องไฟ เพราะเมื่อใช้เครื่องหมายดังกล่าวแล้วก็ต้องใช้รวมกับการเว้นช่องไฟ ดังนั้นการเว้นวรรคหรือเว้นช่องไฟก็ควรจะนับเป็นเครื่องหมายวรรคตอนด้วยเช่นกัน

เครื่องหมายวรรคตอนในปัจจุบันบางรูปเป็นสัญลักษณ์แทนข้อความบางอย่างอีกด้วย เช่น สัญญาประกาศ บอกความสำคัญหรือลักษณะพิเศษของข้อความ จุกไซปลา เป็นสัญลักษณ์ย่อแทนข้อความบางอย่าง

¹ บางครั้งจะใช้เครื่องหมาย - ต่อท้ายมหัพภาค จึงเขียนได้ดังนี้ :-

² กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย. (พระนคร : รวมสาส์น, 2515),

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเท่าที่พบจากข้อมูล
แบ่งออกได้ 9 ชนิด คือ

- 2.4.1 การใช้เครื่องหมายมหัพภาค
- 2.4.2 การใช้เครื่องหมายจุลภาค
- 2.4.3 การใช้เครื่องหมายปริศนี
- 2.4.4 การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์
- 2.4.5 การใช้เครื่องหมายนทิงค์
- 2.4.6 การใช้ไม้ยมก
- 2.4.7 การใช้จุดไข่ปลา
- 2.4.8 การใช้ไปยาลน้อย
- 2.4.9 การเว้นวรรค

2.4.1 การใช้เครื่องหมายมหัพภาค "."

กำชัย ทองหล่อได้อธิบายไว้ว่า

- . เรียกว่า มหัพภาค หุหรือ จุก . เขียนไว้ข้างหลังตัวอักษร มีวิธีใช้ดังนี้
1. ใช้เขียนไว้หลังอักษรย่อ เช่น :- พ.ศ. = พุทธศักราช
 2. ใช้เขียนไว้หลังคำย่อ เช่น :- เมษ. = เมษายน
 3. ใช้เขียนไว้ข้างหลังบัพระพันธ์แทนอังกฤษหรือชั้นของโบราณ
 4. ใช้เขียนไว้ข้างหลังตัวเลขหรืออักษรที่บอกจำนวนขอ เช่น :-
 1. _____
 2. _____
 3. _____¹

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการใช้เครื่องหมาย มหัพภาค แบ่งออกได้ 2 ชนิด

คือ

- 2.4.1.1 ใช้เขียนไว้หลังอักษรที่ไม่ใช่อักษรย่อ
- 2.4.1.2 ใช้เขียนไว้ข้างหลังคำ วลี หรือประโยค

¹กำชัย ทองหล่อ. หลักภาษาไทย (พระนคร : รวมสาส์น, 2525)

2.4.1.1 ใช้เขียนไว้หลังอักษรที่ไม่ใช่อักษรย่อ

ตัวอย่าง

- (1) เมื่อพบว่าคนใดไม่พบบัตรประจำตัวประชาชนก็จะจับและปรับ
๗ . ที่นั่น เลยทีเดียว คำที่ขีดเส้นใต้ไม่ต้องใช้เครื่องหมาย
 มหัพภาค เพราะคำ ๆ นี้ไม่ใช่อักษรย่อ
 พ.ร.บ. อ่านอย่างย่อว่า พอ- รอ- มอ
 ส.ส. อ่านอย่างย่อว่า สอ - สอ
 ส่วน "๗" ไม่ได้อ่านอย่างย่อว่า "นอ" แต่อ่านว่า "นะ" เมื่อ
 ไม่อ่านว่า "นอ" ก็ไม่ใช่อักษรย่อ จึงต้องตัดเครื่องหมายมหัพภาคออก เหลือเพียง
 "๗" เท่านั้น ดังนั้น ประโยคตัวอย่างแก้ไขใหม่ได้ดังนี้

- (1) เมื่อพบว่าคนใดไม่พบบัตรประจำตัวประชาชนก็จะจับและปรับ
๗ ที่นั่นเลยทีเดียว

2.4.1.2 ใช้เขียนข้างหลังคำ วลี หรือประโยค

ตัวอย่าง

- (1) การกระทำของนายสมชาย.นี้ จะเห็นว่าเป็นสิ่งไม่ควร
 -นายสมชาย

ทำอย่างมาก

- (2) สิ่งสำคัญเกี่ยวกับเวลานี้ ไม่รวมถึงปัจจัยในการดำรงชีวิตอื่น ๆ
 เช่น อากาศ.
 -อากาศ

อาหาร ฯลฯ.

- ฯลฯ

- (3) ในไม่ช้าประเทศก็จะพัฒนาไปได้อีกไกล. เท่ากับประเทศอื่น
 -ได้อีกไกล

- (4) ความหวังเป็นน้ำหล่อเลี้ยงชีวิต. ทำให้คนเมื่อกำลังใจที่จะต่อสู้
 -ชีวิต

เพื่อให้ไ้มาซึ่งความหวัง

-สมหวัง

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่านักศึกษาใช้เครื่องหมายมหัพภาคไม่ตรงกับที่ได้อธิบายไว้ และนอกจากนี้รายงานการวิจัยของภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใ้ข้อธิบายว่า "มหัพภาคใช้บอกจบประโยคหรือข้อความ ในภาษาไทยไม่นิยมใช้ มหัพภาคแต่นิยมใช้เว้นวรรค"¹

ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้้งข้างต้น ผู้วิจัยจึงถือว่าการที่นักศึกษาใช้เครื่องหมายมหัพภาคในตัวอย่างข้างต้นนั้นนับเป็นข้อผิดพลาด เพราะใช้โดยไม่จำเป็น ส่วนวิธีแก้ไขคือ ตัดเครื่องหมายมหัพภาคท้ายคำหรือวลีออกไป

2.4.2 การใช้เครื่องหมายจุลภาค ", "

กำชัย ทองหล่อ ใ้ข้อธิบายไว้ว่า "จุลภาคเป็นเครื่องหมายที่เราใช้ตามแบบอังกฤษ ตามปรกติเราใช้เว้นวรรคแทนจุลภาคอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าไม่จำเป็นไม่ควรจะใช้จุลภาคให้พร่ำเพรื่อ..."²

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้เครื่องหมายจุลภาค คือ ใช้ทั้งเครื่องหมาย จุลภาค และเว้นวรรค ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งจำเป็น ควรแก้ไขโดยตัดเครื่องหมายจุลภาคออกไป

- ตัวอย่าง
- (1) เราจะเห็นได้จากตัวอย่างที่เกิดขึ้นแล้้งมากมาย เช่น การขโมยรถจักรยานยนต์, หรือรถยนต์ต่าง ๆ
 - (2) ตำรวจจะปราบปรามจับกุมผู้กระทำความผิดอย่างเคร่งครัดโดยไม่ไว้หน้าใครทั้งสิ้น และจะไม่มีกั้มข่มขู่, ข่มเหง, ชูกรี้ดประชาชน

¹ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, รายงานวิจัยเรื่อง สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการปีที่ 1 : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523, หน้า 127. (อัครสำเนา).

²กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย. (พระนคร : รวมสาส์น, 2515), หน้า 234.

(3) ส่วนข้าราชการ $\frac{x}{x}$ พนักงานต่าง ๆ ก็หวังที่จะได้รับตำแหน่ง
หน้าที่การงานที่ดี

2.4.3 การใช้เครื่องหมายปริศนีสี่ "๙"

กำชัย ทองหล่อ ใ้ข้ออธิบายไว้ว่า

? เรียกชื่อว่าปริศนีสี่หรือเครื่องหมายคำถาม ใช้เขียนไว้ข้างหลังคำหรือข้อความ
ที่เป็นคำถามโดยตรง ถ้าไม่ใช่คำถามโดยตรงไม่ต้องมีปริศนีสี่ เช่น :-

1. ท่านเป็นใคร ? (ถูก)
2. เขอรับประทานอาหารแล้วหรือ ? (ถูก)
3. เขาไปไหนไม่มีใครรู้ ? (ผิด)

ความจริงในภาษาไทยมีคำซึ่งเป็นเครื่องหมายคำถามอยู่แล้ว เช่น หรือ
ไหม ใคร อะไร ที่ไหน ก็ เป็นคน ไม่จำเป็นต้องใช้ปริศนีสี่กำกับก็ได้ แต่
ก็ควรรู้ไว้ เพราะบัดนี้ผู้นิยมใช้กันอยู่ทั่วไปแล้ว¹

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาคือ ใช้เครื่องหมายปริศนีสี่ ในที่ที่

ไม่จำเป็นต้องใช้

ตัวอย่าง

(1) การผัดวันประกันพรุ่งจะเป็นโจรได้อย่างไร $\frac{๙}{x}$

(2) จะเห็นได้ว่าการจะทำอะไร $\frac{๙}{x}$ ทำไมทุกคนต้องมีความหวัง

กันด้วย

ประโยคตัวอย่างทั้ง 2 ประโยคไม่ใช่คำถาม จึงไม่ต้องใช้เครื่องหมาย
ปริศนีสี่ จึงควรแก้ไขโดยตัดเครื่องหมายปริศนีสี่ออก

¹กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พระนคร : รวมสาส์น, 2515),
หน้า 235.

2.4.4 การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ " ! " "

กำชัย ทองหล่อ ใ้ข้อขยายไว้ว่า

! เรียกชื่อว่า อัศเจรีย์ หรือเครื่องหมายตกใจ ใช้เขียนไว้ข้างหลังคำอุทาน หรือหลังข้อความที่มีลักษณะคล้ายกับคำอุทาน เพื่อให้ผู้อ่านสนใจ แสดงความอัศจรรย์ uly โดนถูกทอุงกับความเป็นจริง และเหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนทีอานถึง เช่น คีใจ เสียใจ ตกใจ สลคใจ แปลกใจ เป็นคน เช่น :- แหม! โอ้โฮ! อูย! อนิจจา! ทายแล้ว! ซโมยปลน! เด็กตกน้ำ! ฯลฯ¹

ข้อผิดพลาดที่พบแสดงว่า นักศึกษาใช้เครื่องหมาย อัศเจรีย์เพียงเพื่อแสดงข้อความที่ต้องการเน้น ไม่ใช่หลังคำอุทาน

ตัวอย่าง

(1) เพื่อเรียกร่องภาพจน์ของตำรวจไทยที่กล้าจับคนมา $\frac{!}{x}$

(2) การศึกษาเป็นสิ่งที่ แน้แหละ $\frac{!}{x}$ แต่ถ้ามองให้ลึก ๆ จะ -ละ

พบว่า การศึกษาทำให้คนฉลาดขึ้น เมื่อคนมีความฉลาดขึ้นยิ่ง มีความคิดและดูทางที่จะเอาเปรียบคนที่น้อยกว่า

(3) ฝ่ายผู้ใหญ่ควรจะปรับปรุงแก้ไขไว้บ้าง ไม่ใช่ปล่อยให้ละเลย เช่นนี้ ซึ่งจะมีผลต่อความอยู่ดีธรรมของคนกลุ่มน้อย และยังมีผลกระทบต่อบ้านเมืองอีกด้วย

ตัวอย่างทั้ง 3 ประโยคข้างต้นนี้ไม่ได้แสดงความรู้สึก เสียใจ ตกใจ สลคใจ หรือแปลกใจ จึงควรแก้ไขโดยตัดเครื่องหมายอัศเจรีย์ออก

¹กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พระนคร : รวมสาส์น, 2515), หน้า 235.

2.4.5 การใช้เครื่องหมายติงศกัณฐ์ "-"

กำชัย ทองหล่อ ได้อธิบายไว้ว่า " - เรียกว่ายัติกัณฐ์หรือขีดเส้น ใช้เขียนไว้ระหว่างกลางคำที่เขียนแยกพยางค์กัน เพื่อเป็นเครื่องหมายให้รู้ว่าพยางค์หน้ากับพยางค์หลังติดกัน หรือเป็นคำเดียวกัน คำที่เขียนแยกนั้นจะอยู่บรรทัดเดียวกันหรือต่างบรรทัดกันก็ได้"¹

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้เครื่องหมายติงศกัณฐ์ แบ่งได้เป็น 2 ชนิดคือ

2.4.5.1 ไม่ใช้อยติงศกัณฐ์ในที่ที่ควรใช้

2.4.5.2 ใช้อยติงศกัณฐ์ในที่ที่ไม่ควรใช้

2.4.5.1 ไม่ใช้อยติงศกัณฐ์ในที่ที่ควรใช้

การไม่ใช้อยติงศกัณฐ์ในที่ที่ควรใช้ หมายถึง การไม่ใช้เครื่องหมายยัติกัณฐ์เพื่อแสดงว่าคำที่เขียนอยู่คนละบรรทัดนั้นเป็นคำเดียวกัน

ตัวอย่าง

(1) ทำรวจควรจะกระทำการแก้ไขภาพพจน์เสียใหม่โดยการประพฤติไม่เอารัก
เอาเปรียบประชาชน

(2) ใครจะสร้างความหวังขึ้นใหม่หรือจะจม
ปลัด อยู่กับความไม่สมหวังเหล่านั้น

(3) หยุกความเครง
เครียดจากภารกิจ

(4) และไม่จำ
เป็นเสมอไปว่า เมื่อเราตั้งความหวังไว้ในใจแล้วเราจะต้อง
สมหวังทุกครั้งไป

¹กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พระนคร : รวมสาส์น, 2515),
หน้า 239.

(5) ประชา
ชนส่วนใหญ่ของประเทศยังขาดการศึกษาอีกมาก

(6) ทำให้อุคมคติของนักศึกษา
ของแต่ละคนแตกต่างกันไปด้วย

(7) บุคคล
คล้อยจำพวกหนึ่งที่มีแต่ความหวังหรือความฝันอันลม ๆ
แล้ง ๆ ไม่เคยคิดให้ความหวังนั้นประสบผลสำเร็จ...

คำที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อเป็นคำเดียวกัน ถ้าเขียนแยกไว้คนละบรรทัดจึง
ต้องใช้เครื่องหมายคิ๊งค์ ดังนี้

- (1) ตำรวจควรจะทำกรแก้ไขภาพจน์
เสียใหม่โดยการประพฤติไม่เอารัด-
เอาเปรียบประชาชน

- (2) ใครจะสร้างความหวังขึ้นใหม่หรือจะจม-
ปลัดอยู่กับความไม่สมหวังเหล่านั้น

- (3) หยุดความเคร่ง-
เครียดจากภารกิจ

- (4) และไม่จำ-
เป็นเสมอไปว่า เมื่อเราตั้งความหวังไว้ในใจแล้ว
เราจะต้องสมหวังทุกครั้งไป

- (5) ประชา-
ชนส่วนใหญ่ของประเทศยังขาดการศึกษาอีกมาก

- (6) ทำให้อุคมคติของนักศึกษา-
ของแต่ละคน แตกต่างกันไปด้วย

- (7) บุคคล-
คล้อยจำพวกหนึ่งที่มีแต่ความหวังหรือความฝันอันแล้ง ๆ
ลม ๆ ไม่เคยคิดให้ความหวังนั้นประสบผลสำเร็จ...

2.4.5.2 ใช้ฟังก์ชันที่ไม่ควรใช้

การใช้ฟังก์ชันที่ไม่ควรใช้ หมายถึง การใช้ เครื่องหมายฟังก์ชันกับค่าที่ไม่ใช่ค่าเดียวกัน

- ตัวอย่าง (1) ความหวังของมนุษย์แต่ละคน $\frac{-}{x}$
จะไม่เหมือนกัน
- (2) หากใครยังมีจิตพะวง $\frac{-}{x}$
ถึงมโนธรรมและศีลธรรมอยู่ เขาผู้นั้นคงต้องดำรง
ชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมาน
- (3) เราหวังขอให้ได้คะแนน $\frac{-}{x}$
ดี ๆ
- (4) สิ่งที่เราหวังนี้อาจไม่ $\frac{-}{x}$
สมหวัง แต่ก็ต้องความหวังขึ้นมาใหม่

ค่าที่ขีดเส้นใต้ที่อยู่ระหว่างเครื่องหมายฟังก์ชัน ในแต่ละข้อ ไม่ใช่ค่าเดียวกัน จึงควรตัดเครื่องหมายดังกล่าวออก

2.4.6 การใช้ไม้ยมก "ๆ"

กำชัย ทองหล่อ ได้อธิบายไว้ว่า

ๆ เรียกชื่อว่า ไม้ยมก หรือ ยมก ใช้เขียนไว้ข้างหลังคำหรือความเพื่อให้อ่านคำหรือความนั้นซ้ำกันสองหน แต่ต้องเป็นคำหรือความชนิดเดียวกัน ถ้าเป็นคำหรือความต่างชนิดกัน แม้จะมีรูปเหมือนกันก็ใช้ไม้ยมกไม่ได้
ต้องเขียนด้วยตัวอักษร เช่น :-

เขานุงกระโปรงสีแดง ๆ คำ ๆ	(ถูก)
ทองทำดี ๆ จึงจะมีคนชอบ	(ถูก)
เขาชอบที่ ๆ บ้าน	(ผิด)
เขามาจากวังป่าธุสกัน ๆ นี้	(ผิด) ¹

¹กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พระนคร : รวมสาส์น, 2515), หน้า 238-239.

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการใช้ไม้ยมก แบ่งได้ดังนี้

2.4.6.1 ไม่ใช้ไม้ยมกในที่ที่ต้องใช้

2.4.6.2 ใช้ไม้ยมกไม่สม่ำเสมอ

2.4.6.3 ใช้ไม้ยมกแทนพยางค์ที่มีรูปซ้ำกัน

2.4.6.1 ไม่ใช้ไม้ยมกในที่ที่ต้องใช้

การใช้ไม้ยมกในที่ที่ต้องใช้แบ่งออกได้ดังนี้

2.4.6.1.1 เขียนรูปคำซ้ำกัน

ตัวอย่าง

(1) โอกาสดีที่จะเกิดขึ้นนั้นมีน้อยมาก

"ดีดี" เป็นคำซ้ำชนิดเดียวกัน คือ เป็นคำคุณศัพท์ จึงต้องใช้ไม้ยมกดังนี้

- (1) โอกาสดี ๆ ที่จะเกิดขึ้นนั้นมีน้อยมาก

(2) ในวัยเรียนก็เหมือนกัน ควรจะดูหนังสือมากมาย

"มากมาย" เป็นคำซ้ำชนิดเดียวกันคือเป็นคำวิเศษณ์ จึงต้องใช้ไม้ยมก ดังนี้

- (2) ในวัยเรียนก็เหมือนกัน ควรจะดูหนังสือมาก ๆ

2.4.6.1.2 เขียนรูปคำเดียวในที่ที่ต้องใช้ไม้ยมก

ตัวอย่าง

(1) ...จึงมีความหวังว่า อยากรจะให้ ค.ตายไปเสียเร็ว ไม่อยาก

-เร็ว ๆ

เห็นหน้า

(2) เวลาเกิดคดีต่าง ๆ เมื่อมีคนไปแจ้งความแล้วทำเป็นเฉย ไม่โยคี

-เฉย ๆ

ข้อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

คำที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อต้องเขียนไม้ยมก เพื่อให้ได้ความชัดเจน

ยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง

(1) แม้ว่าความหวังจะเป็นเพียงเรื่องเล็ก ๆ น้อยก็ตาม เราก็มั่นเป็น

-เล็ก ๆ น้อย ๆ

ความหวังได้

- (2) บุคคลอีกจำพวกหนึ่งที่มีแต่ความหวังหรือความฝันอันแล้ง
-ลม ๆ แล้ง ๆ

ไม่เคยคิดให้ความหวังนั้นประสบผลสำเร็จ

คำที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อต้องเขียนไม่ยืมมากำกับในพยางค์ด้วย

2.4.6.3 ใช้ไม่ยืมมากำกับพยางค์ที่มีรูปซ้ำกัน

ตัวอย่าง (1) ก็มีบ้างบางคนทีอาจจะฝ่าฝืนอุปสรรคนา ๆ ประการ
"นานา" เป็นคำที่ต้องเขียนซ้ำรูปเดิมเสมอ ใช้ไม่ยืมไม่ได้ ดังนั้น
ควรแก้ไขใหม่ดังนี้

- (1) ก็มีบ้างบางคนทีอาจจะฝ่าฝืนอุปสรรคนานาประการ

2.4.7 การใช้จุดไข่ปลา "..."

กำชัย ทองหล่อ ใ้ข้อขยายไว้ว่า

... เรียกชื่อว่าไปยาลใหญ่หรือจุดไข่ปลา สำหรับใช้ระข้อความที่ยืดยาว
มาก แต่เลือกเก็บเอาเฉพาะที่ฟังประสงค์และพออ่านไ้ความปะ
ติปะตะอ เป็นทำนองย่อความกลาย ๆ ตอนใดที่ไม่ต้องการก็ละไว้ โดย
ใช้จุดไข่ปลาแทน ฯลฯ หรือ ๆ เปฯ แต่คงอ่านจุดไข่ปลานั้นว่า "ละ"
เหมือนกัน¹

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้จุดไข่ปลานั้น เป็นเพราะ
ไม่ใช้เพื่อต้องการระข้อความที่ยืดยาว แต่อาจใช้เพื่อให้เกิดความรู้สึกเลื่อนลอย
คล้อยตามไป ผู้อ่านอาจจะหยุดคิดหรือวากภาพใด ๆ ก่อนที่จะอ่านต่อไป เป็นต้น

- ตัวอย่าง (1) เมื่อใกล้สอบ งานอื่น ๆ ที่จะต้องทำมีน้อย จึงมีเวลาอ่านหนังสือมาก
ขึ้น ดังนั้นจึงสอบได้คะแนนดี นั่นมิใช่เพราะไม่ฝึกวันประกันพุงคอก
หรือ ...
(2) เมื่องานคั่งค้างมาวันหนึ่งแล้ว ก็คงมีโอกาสด่างในวันต่อ ๆ ไปอีก..
เมื่อใดจะสำเร็จเล่า ...
X

¹กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พระนคร : รวมสาส์น, 2515),
หน้า 231.

3) เมื่อคนสมหวังในขณะที่ผู้อื่นผิดหวัง ก็ยิ่งมีความพอใจ และต้องการ
ตอบสนอง เช่นนี้ต่อไป...

ประโยคตัวอย่างที่ยกมานี้ไม่จำเป็นต้องใช้จุดไข่ปลา เพราะมิได้มีการละ
ข้อความใด ๆ ออกไป จึงควรตัดจุดไข่ปลาออก

2.4.8 การใส่ไปยาลน้อย "ๆ"

ไปยาลน้อยจะใส่เขียนไว้ข้างหลังคำที่รู้จักกันโดยทั่วไป แต่ละส่วนหลังไว้
เหลือแต่ส่วนหน้าของคำ แต่ในเวลาอ่านจะต้องเติมส่วนที่ละไว้ให้ครบ เช่น

<u>คำละ</u>	<u>คำเต็ม</u>
✓ ชาว	✓ ✓ ชาวเจ้า ชาวพระพุทธเจ้า
✓ นอมเกล้าฯ	✓ ✓ นอมเกล้าฯ นอมเกล้าฯนอมกระหม่อม

ข้อผิดพลาดที่พบมีลักษณะคือ นักศึกษาไม่ใส่เครื่องหมายไปยาลน้อยในที่
ที่ต้องใช้

ตัวอย่าง

(1) ในกรุงเทพฯมีประชาชนอยู่กันอย่างแออัด

- กรุงเทพฯ

(2) นักศึกษาในปัจจุบันนี้มีส่วนรณรงค์ สภาพแวดล้อมกรุงเทพฯ
รักษา - กรุงเทพฯ

คำที่ขีดเส้นใต้คือ "กรุงเทพฯ" ต้องเติมเครื่องหมายไปยาลน้อยหลัง
คำจึงจะถูกต้อง และในประโยคตัวอย่างที่ 2 ต้องเพิ่มคำกริยา "รักษา" ด้วย

2.4.9 การเว้นวรรค

การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยมีลักษณะที่ใช้กันทั่วไป 2 ลักษณะ
คือ การเว้นวรรคใหญ่ และการเว้นวรรคเล็ก การเว้นวรรคใหญ่เป็นการเว้นระหว่าง
ประโยค มักจะเว้นช่องไฟกว้างประมาณ 2 ช่วงตัวพิมพ์ เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นชัด
ว่าจบประโยคแล้ว ส่วนการเว้นวรรคเล็กเป็นการเว้นช่วงในประโยค เพื่อให้ผู้อ่าน
ได้ย่นลมหายใจบ้าง การเว้นวรรคในประโยคนี้อาจเว้นระหว่างอนุภาค ระหว่างกลุ่ม
คำ หรือระหว่างคำก็ได้ แล้วแต่ว่าผู้เขียนเห็นว่าควรให้ผู้อ่านหยุดตรงช่วงใด จึงจะ

เข้าใจข้อความได้ถูกต้อง ช่องไฟของการเว้นวรรคเล็กโดยทั่ว ๆ ไป มีขนาด 1-2
ช่วงตัวอักษร

ในการพิจารณาข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคถือเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. ท้องเว้นวรรคเมื่อจบประโยค
2. ส่วนประกอบของแต่ละอนุพากย์ แต่ละกลุ่มคำ ไม่ควรเว้นวรรค
3. การเส้นวรรคระหว่างคำในอนุพากย์เดียวกัน จะทำได้ก็ต่อเมื่ออนุพากย์
นั้นประกอบด้วยด้อยคำเรียงกันเป็นจำนวนมากเกินกว่าที่จะอ่านในช่วง
ลมหายใจครั้งหนึ่ง ๆ เท่านั้น และการเว้นวรรคในกรณีนี้จะต้องเว้น
โดยไม่แยกองค์ประกอบของอนุพากย์ที่ทำหน้าที่ที่เดียวกันออกจากกัน

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเว้นวรรค แบ่งออกได้ดังนี้คือ

2.4.9.1 ไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น

2.4.9.2 เว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้น

2.4.9.1 ไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น

การไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น หมายถึง นักศึกษา

ไม่เว้นวรรคเมื่อจบประโยค ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในเรื่องดังกล่าว มีดังนี้คือ

ตัวอย่าง (1) เมื่อใด เวลาใด จะมีโจรผู้ร้ายเข้ามาจับปล้นเอาเงินทอง ลูก
ภรรยาของคนไปโดยไม่รู้จะเอาผิดกับใครได้แล้วเมื่อถึงเวลา
นั้นประเทศชาติก็คงอยู่ไม่ได้แน่นอน

-(1) เมื่อใด เวลาใด จะมีโจรผู้ร้ายเข้ามาจับปล้นเอาเงินทอง ลูก
-บุตร
ภรรยาของคนไป โดยไม่รู้จะเอาผิดกับใครได้แล้ว เมื่อถึง
เวลานั้นประเทศชาติก็คงอยู่ไม่ได้แน่นอน

(2) เมื่อพลเมืองมีมากขึ้นก็เกิดสภาวะแย่งที่ทำมาหากินใครมีอำนาจ
มากก็ใช้อำนาจหาความสุขใส่ตัวเอง เกิดการปล้นฆ่ากันขึ้นสังคม
ก็วุ่นวาย

- (2) เมื่อพลเมืองมีมากขึ้นก็เกิดสภาวะแย่งที่ท่ามาหากิน ใครมีอำนาจมากก็ใช้อำนาจหาความสุขใส่ตัวเอง เกิดการปล้นฆ่ากันขึ้น สังคมก็วุ่นวาย

2.4.9.2 เว่นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว่น

การเว่นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว่น หมายถึง นักศึกษาเว่นวรรคระหว่างกลุ่มคำและอนุพยางค์ที่ทำหน้าที่เดียวกันออกจากกัน

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเว่นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว่นมีดังนี้

- ตัวอย่าง
- (1) คำครองชีพ ในบ้านเมืองเราสูงขึ้น จึงทำให้เรื่องราวอันน่าละอายเกิดขึ้น
- กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้เป็นนามวลี ที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค ดังนั้นจึงไม่ควรเว่นวรรค และแก้ไขใหม่ได้ดังนี้
- (1) คำครองชีพในบ้านเมืองเราสูงขึ้น จึงทำให้เรื่องราวอันน่าละอายเกิดขึ้น
- (2) เขาจะไม่ไว้ใจเรา
- กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ เป็นกริยาวลี ที่ทำหน้าที่เป็นสกรรมกริยาของประโยค จึงควรแก้ไขใหม่ดังนี้
- (2) เขาจะไม่ไว้ใจเรา
- (3) บางทีมีชาวถูกไล่ตีพ่อแม่บ้าง ยิงฐุ่สาหัส หรือไม้ก็คี่ข่มขืน กระทำชำเรา เค็ดหญิงตัวน้อย ๆ

แม้ว่าข้อความที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างที่ 3 จะแยกกันทำหน้าที่ในประโยคคือ "กระทำชำเรา" ทำหน้าที่เป็นสกรรมกริยา ส่วน "เค็ดหญิงตัวน้อย ๆ" ทำหน้าที่เป็นกรรมตรง แต่เพื่อให้ได้ความหมายชัดเจนจึงควรเขียนติดกัน อีกทั้งข้อความก็ไม่ยาวเกินกว่าจะผ่อนคลายใจด้วย

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการใช้อักษรย่อเขียนภาษาไทย
คือ ใช้อักษรย่อเขียนเรียงความและบทความวิชาการ ดังนี้

- ตัวอย่าง
- (1) โจทย์รายชุกชุม ซึ่งปัจจุบันจะพบแทบทุกวัน จากชาว น.ส.พ.
-หนังสือพิมพ์
- (2) เด็กนักเรียนหวังเอาไว้ว่า จบ ม.ศ. 5 แล้ว ต้องเข้าเรียน
-มัธยมศึกษาปีที่ 5

ในมหาวิทยาลัยให้ได้

- (3) น.ร. เหล่านี้ต้องมีอะไรสักอย่างหนึ่งที่เป็นพลังจิตใจให้เขามี
-นักเรียน
กำลังใจที่จะต่อสู้
- (4) ตั้ง ท.ย. ๑๖๖ ถ้าอาจารย์ให้การบ้านเรามา 10 ข้อ แล้วให้
-ตัวอย่าง
เวลาทำ 5 วัน เราก็คควรทำวันละ 2 ข้อ
- (5) ประชาชนไม่เชื่อหรือเคารพในกฎหมายอีกต่อไป ทั้งนี้มีสาเหตุ
มาจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำผิดกฎหมายเสียเอง
ทั้ง ๆ ที่เป็นผู้รักษา ก.ม.
-กฎหมาย
- (6) ถ้าใครสอบได้ที่ 1 จะถูกประกาศชื่อใน ร.ร. และยังมีของ
-โรงเรียน
ขวัญหรือรางวัลให้อีก

2.6 ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายบวก (+)

เครื่องหมายบวกจะใช้เฉพาะในวิชาคณิตศาสตร์เท่านั้น และไม่ควรมนำ
เครื่องหมายนี้มาใช้ในการเขียนที่เป็นทางการหรือแบบแผน เมื่อนำเครื่องหมายนี้มาใช้
ควรเปลี่ยนเครื่องหมายบวกเป็นคำเชื่อม "และ" แทน

- ตัวอย่าง
- (1) หน่วยงานทุกหน่วยงานจะมีทั้งคนดี + คนเลวปะปนกัน
- (1) หน่วยงานทุกหน่วยงานจะมีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกัน
- (2) ดังนั้นตำรวจทั้งหลายจึงพึงรักษาเกียรติ + ศักดิ์ศรีของตนไว้
มิให้ผู้ใดมาทำลายหรือลบหลู่เกียรติของตน
- (2) ดังนั้นตำรวจทั้งหลายควรรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของตนไว้
มิให้ผู้ใดมาทำลายหรือลบหลู่ได้

2.7 ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายเพราะฉะนั้น (∴)

เครื่องหมายเพราะฉะนั้น (∴) จะใช้เฉพาะในวิชาคณิตศาสตร์เท่านั้น และไม่ควรมานำเครื่องหมายนี้มาใช้ในการเขียนที่เป็นทางการหรือแบบแผน เมื่อนำเครื่องหมายนี้มาใช้ ควรเปลี่ยนเครื่องหมายเพราะฉะนั้นเป็นคำเชื่อม "เพราะฉะนั้น" แทน

- ตัวอย่าง
- (1) ∴ นักศึกษาจึงมีความสำคัญในการสร้างสรรค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก
- (1) เพราะฉะนั้นนักศึกษาจึงมีความสำคัญในการสร้างสรรค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย